

လှပသောစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

မုန် : ကြို : တစ်ပတ်ဖြေလျှော့ပါကွယ်

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

BURMESE CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ် ၂၀၁၄ ခုနှစ်

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင်(၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃) ကရီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကင်းမြို့။

မူပိုင်ခွင့်နှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆောက်
အမှတ် ၃၃၊ ကရီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖြန့်ဖြူး - ၁၄၀၀ ကျပ်

အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

မိုးစက်ပွင့်

မုန်းကြိုးတစ်ပတ်
ဖြေလျှော့ပါကွယ်

၀၉၅-၀၃

မိုးစက်ပွင့်

မုန်းကြိုးတစ်ပတ်ဖြေလျှော့ပါကွယ် / မိုးစက်ပွင့် ။ -

ရန်ကင်း၊ ရွှေဥစာပေ၊ ၂၀၁၄ ။

၃၂၄ - ၀၇၁ ၁၂၃ × ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) မုန်းကြိုးတစ်ပတ်ဖြေလျှော့ပါကွယ်

အခန်း (၁)

“ဟင်”

နှုတ်မှ အာမေဇိုတ်သံနှင့်အတူ ခြေလှမ်းတို့သည်
မဲဆွဲခြင်းမဲလိုက်ရသလို လေးလံထိုင်းမှိုင်းကာ တုံ့ခနဲ ရပ်
သွားလေ၏။ လူနာအရေးကြီးသည်။ သွေးသွင်းရမည်ဟူ၍
အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာခဲ့သော သူမ၏ခြေလှမ်းတို့
သည် . . .

လူနာ၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ချာခနဲ
ကိုယ်ကိုလှည့်၍ ကျောခိုင်းပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ခြေ

လှမ်းအတွေးတ နောက်ကြောင်းပြန်ဖို့ ကြိုးစားနေပေမယ့် ထော်၏ ထော်၏ သင့်၏ မသင့်၏ စဉ်းစားနေဆဲ . . .

“သွေးအလှူရှင် မတွေ့သေးဘူးလား”

“မတွေ့သေးဘူး ဒေါက်တာ”

ဆရာဝန်အားလုံး ပျာယာခတ်နေကြ၏။ သွေးက 'ဝ' သွေး အမျိုးအစားပါ။ သွေးလှူရှင်က ချက်ချင်းကြီး မရှိတာမို့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့ ကြင်နာသနားတတ်သောစိတ်တို့သည် သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသောခဏတွင် ရုတ်ခြင်းပျောက်ကွယ်၍ မျက်ဝန်းတွင် ဒေါသရိပ်တို့ လွှမ်းခြုံလာလေ၏။

သေပစေပေါ့ . . .

သူဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမဘာကြောင့် ကူညီရမှာလဲ။

မကုဘူး။ သူ့ကိစ္စမှာ ဝင်မပါဘူး။

“ငြိမ်း ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ။ မြန်မြန်သွေးအလှူရှင်ရှာပေးပါ။ လူနာက အရမ်းအရေးကြီးနေတယ်”

ဆရာဝန်ကြီး၏ အမိန့်ပေးသံကြောင့် ငြိမ်းဆို

သော ဒေါက်တာ ခင်စောငြိမ်းမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမက ဆရာဝန်ပဲလေ။ ဆရာဝန်ဆိုတာ ရန်သူ၊ မိတ်ဆွေ မခွဲခြားဘဲ လူ့အသက်ကို ဘယ်ရမည်။

သူ့ကို ဘယ်လောက်ပဲမုန်းမုန်း . . .

ဆရာဝန် စိတ်ဓာတ်ကတော့ရှိရမည်။ လူ့အသက်ကို ကယ်ရမည်။ ရန်ကြေးနှင့် တာဝန်ဝတ္တရားကို ရောယှက်လို့ မဖြစ်ပါ။

“ကျွန်မသွေးကိုယူပါ ဒေါက်တာ”

သူမသည် အချိန်လွန်လျှင် အသက်အန္တရာယ် ရှိနေသည့်လူနာအတွက် သူမသွေးကို ပေးဆပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူမစကားကို ဆရာဝန်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း သွေးသွင်းဖို့ စီစဉ်လေသည်။ ငြိမ်း ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှ သွေးစက်နှင့် သူ့အသက်ကို ကယ်ရပြီ။ ရန်ကို ရန်ချင်း မတုံ့နှင်းရတဲ့။

အိဝေ့ . . .

ငြိမ်းရင်ထဲက နာကြည်းချွတ်တွေက ဓားထက် ထက်နှင့် အစိမ်းခွဲခဲရသည့်နှယ်။ ယခုထိတိုင် နာကျင်နေဆဲ။ ငြိမ်းရဲ့သွေးတွေကို သူ့အတွက် ပေးဆပ်သည်လို့ သဘောမထားဘဲ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးစက်တွေနဲ့ ငြိမ်းအသက်ကို တစ်ချိန်က ကယ်ခဲ့ဖူးတာကို ထောက်ထားပြီး ကျေးဇူးဆပ်တယ်ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။

ဒါမှမဟုတ် သူ့သွေးတွေကို ပြန်ပေးဆပ်သည်ဆိုရင်လည်း ရတာပဲလေ။

အခန်း (၂)

သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို သေမင်းတမန်လက်ထဲ ထိုးအပ်ရတော့မည်အချိန်မှာ သူ့မိသားစု သူ့ဆက်လျှောက်ရမည့်ခရီးလမ်း သာယာဖြောင့်ဖြူးစေလိုသော ဆန္ဒတစ်ခုနှင့် သူ့မသွေးကိုပေးဆပ်၍ သူ့ဘဝကို ဆက်လက်ရှင်သန်စေခဲ့ပါသည်လေ။ သည်လိုလုပ်ခဲ့တာလည်း အဆုံးမသတ်နိုင်တဲ့ သံယောဇဉ်လက်ကျန်တွေကြောင့်မဟုတ်။ ဆရာဝန်ဆိုသော အသိစိတ်နှင့် လူတစ်ယောက်၏အသက်ကို တာဝန်ခံစွာ ကယ်တင်လိုက်ခြင်းပင်။

“ကနီ”

တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ ခြေလှမ်းတို့သည် ဝရန်တာ ဆီသို့ ဦးတည်နေ၏။ လမ်းတစ်ဝက်အရောက်တွင် နောက် မှလိုက်လာသော ခြေသံတစ်ခုကို ကြားနေရသဖြင့် လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

“မေ ကော်ဖီသောက်တော့မလား၊ နှင်းမြ အဆင် သင့်မြင်ထားပြီးပါပြီ”

အိမ်ဖော်မလေး နှင်းမြ၏အမေးကို ခေါင်းခါပြုရင်း

“သောက်ချင်စိတ် မရှိသေးပါဘူးကွယ်။ ဗိုက်ဆာ

ရင် မေ ဆင်းလာခဲ့မယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေ”

နှင်းမြ ရိုကျိုးစွာ ခေါင်းကလေးငုံ့၍ ငြိမ်းရှေ့မှ ထွက်သွားလေသည်။ ခုတော့လည်း ဒေါက်တာခင်စောငြိမ်း ဆိုလျှင် အားလုံးက ရိုသေလေးစားစွာ ဆက်ဆံနေကြရပြီ လေ။ ငြိမ်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြုံးမိပါသည်။ နာကြည်း မှုတွေ ကြီးစိုးနေသော အပြုံးရယ်ပါ။

တစ်ချိန်တုန်းက မနက်မိုးလင်းတာနှင့် ထမင်း ကြမ်းခဲကို ဝဲပြုတ်နှင့်စားခဲ့ရသည့် နှင်းဝေငြိမ်း သာဝတုန်းက လူတွေအားလုံး ငြိမ်းကို ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့သည်လေ။ လူ တွေ့ရဲ့ သဘောတရားကို ငြိမ်း နားလည်ခဲ့ပါပြီလေ။

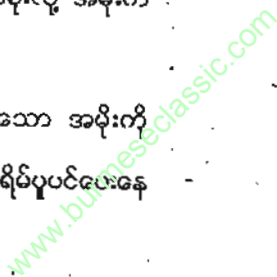
“ကလေး . . . ကော်ဖီမသောက်သေးဘူးဆို ဘာ ဖြစ်လို့လဲ။ နေမကောင်းဘူးလား”

ငြိမ်း အတွေးစတွေ ပြတ်တောက်သွားလေ၏။ သူမဆီသို့ လှမ်းလာနေသော အမျိုးသမီးကြီးဘက်သို့လှည့် ကာ . . .

“ငြိမ်း နေကောင်းပါတယ် အမိုးရဲ့၊ ကော်ဖီ သောက်ချင်စိတ်မရှိလို့ ဒီဘက်ကိုထွက်လာတာ”

“မသိပါဘူးကွယ်။ ကလေးက သွေးလှူထားတာ ဆိုတော့ အားနည်းပြီး နေမကောင်းဖြစ်မှာမို့လို့ အမိုးက မေးကြည့်တာပါ”

သူမအပေါ်တွင် ကြင်နာယုယခဲ့သော အမိုးကို ငြိမ်း ချစ်ခင်လေးစားပါသည်။ အရာရာ စိုးရိမ်ပူပင်လေးနေ

သောကြောင့်လည်း အားနာမိ၏။

“ငြိမ်းက ဆရာဝန်ပါ အမိုးရယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့”

“စိတ်မပူလို့ရမလား ကလေးရဲ့။ ဆရာဝန်ဆိုတာ သူများရောဂါပျောက်အောင်သာ ဂရုစိုက်ပြီးကုပေးနေတာ ကိုယ့်ကိုကုတော့ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ရှေးတုန်းက လူကြီးတွေပြောတဲ့ စကားပုံလို ကေသရာဇာမြေသို့မင်းက သူများတွေကိုနိုင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်မှာကပ်နေတဲ့ သန်းချေးမ ကျတော့ မနိုင်တော့ဘူးတဲ့။ ကလေးလည်း သူများရောဂါ တွေကို နိုင်အောင်ကုပေးနေပြီး ကိုယ့်ကိုယ်မှာ ရောဂါဖြစ် နေမှာစိုးလို့”

“အမိုးရဲ့စေတနာတွေကို ငြိမ်း နားလည်ပါတယ်”

ငြိမ်း လေသံအေးအေးနှင့်ဆိုလေသည်။ တကယ် ပဲ အမိုးရဲ့စေတနာ၊ မေတ္တာတွေကို သူမ တန်ဖိုးထားပါ သည်။ အမိုးသည် ငြိမ်းဘဝလေး သာယာလှပစေဖို့ တောင်တန်းကြီးသဖွယ် ကာရံပေးခဲ့သူ၊ လောကဓံလှိုင်း တွေ ရိုက်ပုတ်ခံခဲ့ရတဲ့ ငြိမ်းဘဝကို မေတ္တာလှေတစ်စင်း

ဖြင့် ကူညီလက်ကမ်း၍ ဆယ်ယူပေးခဲ့သူ။

နေလိုပူပြင်းခဲ့သည့် ငြိမ်းရင်ထဲက သောကတွေ ကို အမိုးက သူမ၏မေတ္တာရိပ်ထဲက အမိုး၏ကရုဏာပန်း ခင်းလေးထဲမှာ ငြိမ်းဘဝ လှပတင့်တယ်ခဲ့ရပြီလေ။

“ဒီနေ့ မိုးရွာမယ်ထင်တယ်နော် အမိုး”

ညှိမှိုင်းနေသော တိမ်စိုင်း၊ တိမ်လိပ်တွေကို မော့

ကြည့်ရင်း ငြိမ်း ဆိုလိုက်တော့ . . .

“ထင်မနေနဲ့ ရွာကို ရွာဦးမှာ”

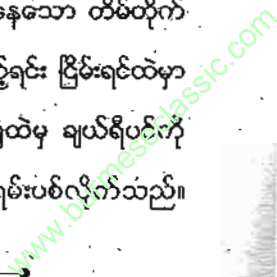
“သေချာပေါက်ပြောနေတယ်။ အမိုးက မိုးနတ်

မင်းကြီးလား”

အပြုံးဖြင့် ငြိမ်းက ဆိုလိုက်လျှင် . . .

“အမိုးက ခန့်မှန်းကြည့်တာပါ”

နယ်ရှစ်ခွင်လုံး အမှိုင်း၍ ညှိနေသော တိမ်တိုက် တွေကို ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံမော့ကြည့်ရင်း ငြိမ်းရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို လွမ်းဆွေးလာသလိုပင်၊ ခြံထဲမှ ချယ်ရီပင်ကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်ရင်း ခေါင်းကိုခါရမ်းပစ်လိုက်သည်။

မလွမ်းချင်ဘူး။ တွေးလည်း မတွေးချင်ပါ။ အတိတ်ကို အတိတ်မှာဘဲ ထားခဲ့စမ်းပါ။

ပစ္စုပ္ပန်အထိ သယ်ဆောင်လာပြီး လွမ်းကသသ ဖြစ်နေဖို့မလိုတော့။ ဝေဒနာအပိုင်းအစတွေက ကဗျာတွေ ဖွဲ့၍ နှိုင်းပြိုင်လို့ပင် ရလိမ့်မည်မထင်။ ကြိုးပြတ်သွားခဲ့သော သူမ၏နလုံးသားက ပုလဲလုံးလေးလို ပြန်လည်သီကုံး၍ လည်း မရနိုင်တော့ဘူးလေ။

“အမိုး”

“ပြောလေ ကလေး”

“ငြိမ်း သွေးလှူခဲ့ရတဲ့လူနာ ဘယ်သူလဲ။ အမိုးသိ လား”

အမိုးက ငြိမ်းကို အပြုံးလေးနှင့်ကြည့်ရင်း ခေါင်း ခါသည်။

“အမိုးက အိမ်မှာနေတာ ဘယ်သိမှာတုန်း။ ကလေးပြောမှ သိမှာပေါ့။ ဘယ်သူလဲ ပြောပါဦး”

ငြိမ်း၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်ကလေး လွန်လူးသွားလေ

သည်။ နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေ ခိုတွဲနေသော အပြုံးတစ်ပွင့် ရယ်ပါ။ ပြီးတော့ လေးဖင့်သောအသံနှင့် . . .

“တွယ် အဖေပါ အမိုး”

“ဟင်”

အမိုး အံ့သြစွာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား လေ၏။ ငြိမ်းကတော့ မတုန်လှုပ်တော့ပါ။ ရီဝေသော မျက် ဝန်းအစုံနှင့် အဝေးကိုသာ ငေးမောနေမိ၏။

“ဒါကြောင့်ကိုး”

အမိုးက တစ်ခုခုကို ရည်ရွယ်၍ ဆိုသည်။

“သူလည်း အိမ်ထောင်ကျနေလောက်ရောပေါ့။”

ငြိမ်းလည်း ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ အထာကျနေပြီပဲ။ ပိုနေမြဲ၊ ကျားနေမြဲပေါ့ အမိုးရယ်”

“ကလေး သူ့ကို မျှော်လင့်နေသေးလား”

ငြိမ်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ဖြည်းညှင်းစွာ ခေါင်းကို ခါလိုက်သည်။

“ငြိမ်း သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး။”

ငြိမ်းဘဝထဲမှာ ဆည်းလည်းလေးတစ်လုံး ရှိနေတာပဲလေ။
ပြီးပြည့်စုံနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အမိုးရယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ကလေး”

ပြတ်တောက်သွားသော ငြိမ်းစကားကို အမိုးက
ဆက်စေလိုသည်။ ငြိမ်းကိုယ်လေးကို အမိုးဘက်သို့ ဖြည်း
ညှင်းစွာ လှည့်လိုက်သည်။ သူမ၏မျက်ဝန်းမှာ တဖိတ်ဖိတ်
တောက်နေသယောင် မပီပြင်လှသော အပြုံးနှင့် မျက်နှာ
ပြင်ပေါ်မှာ မာနရိပ်တို့က ကြီးပိုးနေ၏။

“မဆလာသယ်၊ ဘီလပ်ပြေသယ်၊ သယ်ခဲ့ရတဲ့
ပန်းရံအလုပ်ထမလေး “နှင်းဝေငြိမ်း” ရဲ့ဘဝကို ငြိမ်း မမေ့
နိုင်သေးဘူး အမိုး။ လူတွေရဲ့ တံတွေးခွက်ထဲမှာ ဂျမ်းပြန်
နေခဲ့ရတဲ့ ငြိမ်းဘဝကို နှစ်ချေးပါ ထပ်ပြီး ညှစ်ထည့်ပေး
လိုက်တဲ့ သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းကို လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ကျေး
အေးပေးနိုင်မှာတဲ့လား။ ငြိမ်းရင်ထဲက အငြိုးတွေ၊ အာဟာတ
တွေက ဘယ်တော့မှ မေးမှီနှိုးညှိုးနှင်းသွားမှာ မဟုတ်ဘူး
အမိုး”

ငြိမ်း အသံကပြတ်သည့် မာဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေ၏။
သူမပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း အမိုးကတော့ ခေါင်းတ
ဆတ်ဆတ် ညိတ်နေသည်။ ငြိမ်း၏ ဆက်ကျော်သက်
အရွယ်က ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ဘဝသည် ကြမ်းတမ်းခက်
ထန်လှပေ၏။

ငြိမ်းပြောပြ၍ သူ့ဘဝအကြောင်းကို သိသော်ငြား
လည်း တွင်းစေ့တိုင်စေ့တော့ အမိုး မသိပါ။

“တစ်ခါတလေ အတိတ်ကို လွမ်းချင်မိပေမယ့်
ငြိမ်း မာနနဲ့ အသိတရားက လက်မခံဘူး အမိုး။ မိန်းမ
တစ်ယောက်ရဲ့ စုက်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းရမှာ ငြိမ်းတာဝန်
ပဲလေ”

“ကလေးကိုမြင်တော့ သူ့အံ့ဩမှာပဲနော်”

“အဲဒီတုန်းက သူ့ သတိလစ်နေတယ်”

“ဪ”

နှစ်ဦးစလုံး၏ အသံက တိုးတိတ်၍ ငြိမ်းသက်သွား
ကြသည်။ အတန်ကြာမှ အမိုးက စကားပြန်စလေ၏။

“မနက်ဖြန် ကလေး ဂျူတီနော်”

“ဟုတ်တယ် အမိုး”

“ဒီတစ်ခါ ရှောင်လွှဲလို့ ရပါ့မလား”

“ငြိမ်းကိုယ်စား လူအစားထိုးထားပါတယ် အမိုး။

သူ ဆေးရုံက မဆင်းခင်အထိ ငြိမ်း ဆေးရုံကို မသွားချင်ဘူး။ သူနဲ့မတွေ့ချင်ဘူး။ ဒဏ်ရာဟောင်းကို ပြန်မဆွေချင်ဘူး အမိုးရယ်”

အတိတ်ကို ပြန်လည်တမ်းတသော သူသည် သင်္ချိုင်းကအရိုးစုကို ပြန်လည်တူးဖော်သော သူနှင့်တူ၏လို့ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ငြိမ်း ဖတ်စူးခဲ့ပါသည်။ ယခု ငြိမ်းသည် ထိုကဲ့သို့ အရိုးစုကို ပြန်လည်တူးဖော်နေမိပြီလား။

“သူ ဘာရောဂါဖြစ်တာလဲဟင်”

“ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာ”

အမိုး “ဪ” ဟု ဆိုတာ နှုတ်ဆိတ်သွားလေ၏။

ငြိမ်းသည်လည်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ဝရန်တာကို လက်သည်းရှည်ကလေးများနှင့် တုတ်ခြစ်နေမိသည်။

“တစ်ခါတလေ ကလေး မတွေ့မိဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ အမိုး”

အမိုးမျက်နှာကို စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း လက်ကလေးတွေကလည်း အလုပ်တစ်ခုမှ ရပ်နားလိုက်၏။

“သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာလေ”

“ဘာထူးမှာလဲ အမိုးရယ်။ ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲပါပဲ။

ပဲကြီးမထွန်းပါဘူး။ ကံပါလေ သူ့အကြောင်းကို ခေါင်းရှုပ်မဲပြီး စဉ်းစားနေလို့ အပိုပဲ။ အမိုးရော ကော်ဖီသောက်ပြီး ပြီလား”

“ကလေးမှ မသောက်သေးတာ”

“တွယ်ရော”

“မနက်အစောကြီးကတည်းက ကားနဲ့ထွက်သွား

ပြီ”

“အမိုး ကော်ဖီသွားသောက်လေ”

“ကလေးနဲ့မှ အတူတူသောက်တော့မယ်”

အမိုးနဲ့တော့ ခက်ပါတယ်။ ကော်ဖီသောက်ရင်ပဲ

ဖြစ်ခြင်း ထမင်းစားရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငြိမ်းကို အပြုတမ်းစောင့်
နေတတ်သည်။ အိမ်မှာ ငြိမ်းမရှိလျှင်သာ တစ်ယောက်
တည်း စားသောက်လေ့ရှိတာ။ ငြိမ်း အိမ်ကပ်သည့်အချိန်
ဆိုလျှင် နှစ်ယောက်အတူ စားရသောက်ရမှ ကျေနပ်သူ
ပင်။

မိထွေးဆိုသော်လည်း မိထွေးဟု အများကို ဇွင့်
မပြောရက်လောက်အောင်ကိုပင် ငြိမ်းအပေါ်မှာ စေတနာ
မေတ္တာတွေ အပြည့်ထား၍ ကောင်းခဲ့သူပါ။

“ကဲပါ အမိုးရယ်၊ ငြိမ်း အမိုးနဲ့အတူ ကော်ဖီအတူ
လိုက်သောက်တော့မယ် ဟုတ်ပြီလား”

ငြိမ်းရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ ထွက်ခဲ့တော့ အမိုး နောက်
ကလိုက်လာသည်။ ဒုတိယနေ့ရာကို နေခဲ့ရသော်လည်း
ငြိမ်းအပေါ်မှာ စိတ်ပျက်၊ ငြုစုခြင်းအလျှင်းမရှိခဲ့။ ပရမ်း
ပတာနှင့် ယိုင်နဲ့နေခဲ့သောငြိမ်းရဲ့ဘဝကို နောက်ကနေ
ကျားကန်ပေးပြီး လက်စုပ်ဩဘာသံနှင့် ငြိမ်းဘဝလေး
တိုးတက်မြင့်မားလာအောင် ချွေ့ခကို လှေကားထောင်ပေး

ခဲ့သော အမိုးရယ်ပါ။

မိခင်ရင်းနှင့်မခြား ငြိမ်းကို တော်ဝင်ပန်းကလေး
တစ်ပွင့်ဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့သော အမိုးရဲ့
ကျေးဇူးတရားတွေကို ငြိမ်း ဘယ်သောအခါ ဆပ်လို့တုန်
မည် မဟုတ်တော့။

အခန်း (၃)

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သားရယ်။ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းကွယ်။ မြေးကလည်း ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ဘွားတို့ကို အကြောင်းကြားရောပေါ့”

ငုတ်ခနဲထိုင် ကြိုင်ခနဲမွှေးဆိုသလို ဝင်လာသည်နှင့် အပြစ်တင်စကားက ရှေးဦးစွာ ရောက်နှင့်လာပါသည်။ အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်နှင့် အသက်လေးဆယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဝင်လာသည်နှင့် လူနာသည်

ထထိုင်ဟန်ပြုလေ၏။

“မထနဲ့လေ ဇေဇေရဲ့”

လူနာစောင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က လူနာကို ဖေးခေါ်ဆိုသည်။

“မထနဲ့လေ မောင်လေး။ မင်း နေသာသလိုနေပါ

မမကြီးတို့ကို အားမနာနဲ့”

လူနာက ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးကာ . . . .

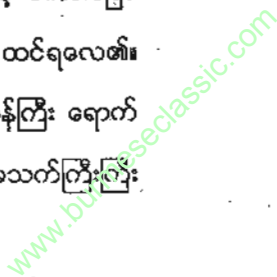
“မေမေနဲ့ မမကြီးတို့ကို ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်နေပြီ”

“ဟဲ့ . . . သူစိမ်းစကားတွေ မပြောစမ်းနဲ့ မှူး။

ငါတို့ကို မမှာရင် အရေးကြီးတော့ မင်းနားမှာ ကလေးတစ်ယောက်တည်း အားငယ်နေမှာပေါ့”

မမကြီးဆိုသော အမျိုးသမီးသည် ခပ်စွာစွာ ပုံစံ

မျိုးပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် စကားပြောနေသည်မှာ ရုပ်သေးကြီးဆွဲနေသလား ထင်ရလေ၏။ သူတို့မိသားစု စကားပြောနေကြစဉ် ဆရာဝန်ကြီး ရောက်လာလေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးဆိုသော်လည်း အသက်ကြီးကြီး

အတိုးကြီးအဟုတ်ပါ။

“နေရတာ သက်သာချလား ကိုသက်ပိုင်များ”

“ဟုတ်တဲ့ သက်သာပါတယ် ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော် အသက်ကိုကယ်ခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာတို့ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်”

“လှိုင်းပါးများ၊ ဆရာဝန်တိုင်းက လူနာတိုင်းရဲ့ အသက်ကို ကယ်ရတာပဲလေ။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်တွေ က လူနာတွေရဲ့အသက်ကိုကယ်တာ ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ နာလေးနာကို အခြေခံထားတယ်လေ”

ဝါသနာ၊ ဂရုကာ၊ စေတနာ၊ အနစ်နာ ဟူသော နာလေးနာကို ရည်ရွယ်ပြီး ဆရာဝန်က ဆိုသည်။

“ခင်ဗျား သိပ်ကံကောင်းတယ် ကိုသက်ပိုင်များ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော့်မှာ ဒေါက်တာတို့ပေးတဲ့ အသက်ပိကျန်ပါတော့တယ်”

အသက်အရွယ်အရ အချို့က ဦးသက်ပိုင်များဟု ခေါ်ကြသော်လည်း သူ့ရှင်ရည်က နုပျိုချောမောဆံပင်။

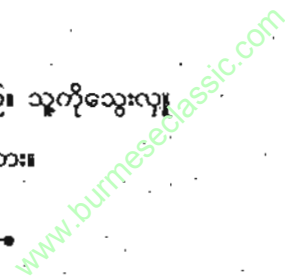
ရှေ့မှ ကို တပ်ခေါ်ခြင်းခံရသည်ကလည်း သမီးအဖျိုးက အနားမှာရှိနေသောကြောင့်ပင် ထင်ပါ၏။

မသိသေးသူများက သက်ပိုင်များကို အသက်လေး ဆယ်ဟု ထင်ကြမှာမဟုတ်။ လူငယ်တစ်ဦးလိုသာ ထင်ကြ လိမ့်မည်။ သမီးနှင့် သက်ပိုင်များတွဲသွားလျှင်ပင် အချို့ ဖောင်နမဟု ထင်ကြပေးကြလေ၏။ ကိုယ်နှင့်စိမ်းသက် နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သမီးနှင့်ယှဉ်တွဲသွားမိမိက မတော်မတရားတာတွေ ထင်ကြမည်မိုး၍ သမီး၊ သမီးနှင့် တဖွဖွခေါ်နေရသလို သမီးကလည်း ဇေဇေတို့ မီးစပ်က မချေအောင်ခေါ်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုပဲ စုပုံပြီး ကျေးဇူးတွေတင်မနေနဲ့ ကိုသက်ပိုင်များရဲ့ ခင်ဗျား တကယ်ကျေးဇူးတင်သင့်တာက ခင်ဗျားကို သွေးလျှူခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာကို”

“ဗျာ”

သက်ပိုင်များ အံ့သြသွားရသည်။ သူ့ကိုသွေးလျှူ ခဲ့တာလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါပဲလား။

“သူသာ အချိန်မီ သွေးမလျှာရင် ခင်ဗျားဘဝမှာ အနာဂတ်ဆိုတာ ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး ကိုသက်ပိုင်မှူး။ ဗြုန်းစားကြီးဆိုတော့ သွေးလျှာရှင်က ရှာမရတဲ့အချိန်မှာ သူက သူ့သွေးကို ခင်ဗျားအတွက် လှူခဲ့တာလေ”

ဆရာဝန်ကြီးက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြနေသည်။ စိတ်ထဲမှာ သူ့အတွက် သွေးလှူခဲ့သော ဆရာဝန်ကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။

“ကံသီပေလို့ပေါ့ သားရယ်။ ဒါကြောင့် သားကို ကားမောင်းရင် သတိနဲ့မောင်းပါလို့ မေမေ တဖွေမှာရတာ ပေါ့။ ဟိုဒေါက်တာသာ အချိန်မီသွေးမလျှာရင် မေမေသား လေး ကိုယ်ကျိုးနည်းရချေရဲ့။ သားကိုသွေးလှူခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေကွယ်။ စိတ်သွားလို့ကိုယ်ပါ လိုရာရနိုင်ပါစေကွယ်”

သက်ပိုင်မှူး၏မိခင် ဒေါ်တင်တင်ရီသည် လူကြီးပီပီ ဆုတွေတသိကြီးပေးပြီး သူမသားကို သွေးလှူခဲ့သည် ဒေါက်တာကို ကျေးဇူးတွေတင်နေမိတော့သည်။

“ဒေါက်တာ ကျွန်မတို့ကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါနော်”

“ဘာများလဲဗျ”

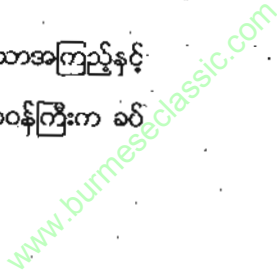
ဒေါ်ကေသွယ်မှူး၏စကားကြောင့် ဆရာဝန်ကြီး မျက်မှောင်ကြွတ်သွားလေသည်။

“ဒီလိုပါ ဒေါက်တာ။ မှူးတို့ သွေးလှူခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာနဲ့ ကျွန်မတို့ တွေ့ပါရစေ။ သွယ်တို့ ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ပါ”

“ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို အနားယူခိုင်းထားပါတယ်။ ဒေါ်ကေသွယ်မှူးတို့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် လိပ်စာပေးလိုက်ပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ ခြံ့ပြီးတောင်းပန်ပါရစေ”

“ဘာများလဲ ဒေါက်တာ”

ဒေါ်ကေသွယ်မှူး ဘာများလဲဟူသောအကြည့်နှင့် ဆရာဝန်ကြီးကို မော့ကြည့်လေတော့ ဆရာဝန်ကြီးက ခပ်ပြန်ပြန်နှင့် ဆိုသည်။

“ငွေကြေးပမာဏနဲ့တော့ သူ့ကို ကျေးဇူးမဆပ်
စေချင်ဘူးဗျာ။ သူက အဲဒီအမူအကျင့်မျိုးကို သိပ်မုန်းတာ
ဗျ။ ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုမလုပ်မိစေဖို့ ကြိုးပြောပြတာပါ။ သူ
စေတနာကို ငွေကြေးနဲ့တန်ဖိုးဖြတ်ရမလားဆိုပြီး ခင်ဗျား
တို့ကို မောင်းထုတ်ခံရမှာစိုးလို့ သတိပေးတာ။ ကျေးဇူးတင်
ကြောင်းပြောရုံနှင့် သူက ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေတတ်တဲ့
ဆရာဝန်မျိုးလေ”

ဆရာဝန်၏စကားကြောင့် ဒေါ်ကေသွယ်မှူး မျက်
ခုံးနှစ်ဖက် ဖြင့်တက်သွားလေ၏။ အရာရာကို ငွေနှင့်တိုင်း
တာတတ်သော သူမအတွက်တော့ ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေ
သည်။ ငွေဆိုတာ လူတွေရဲ့ ဒုတိယဘုရားသခင်လို့ သတ်
မှတ်ထားသော သူမအယူဝါဒထဲတွင် ငွေမမက်ဟူသော
ဒေါက်တာကို ဘယ်လိုလူပါလိမ့်ဟု တွေးမိလေသည်။

“အဲဒီဒေါက်တာက ချောလည်းအရမ်းချောတာ
အန်တီကြီးရဲ့”

တူမဖြစ်သူက ထပ်ဆင့်၍ အမွန်းတင်နေပြန်

သည်။ ထိုဒေါက်တာကို ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟု ထင်
နေသော ဒေါ်ကေသွယ်မှူး တူမဖြစ်သူကိုလှည့်၍ မျက်
စောင်းထိုးလိုက်လေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးက မှူး၏သမီးလေး
“ပန်းသစ္စာကျော်”၏ ခေါင်းလေးကို ပုတ်တဘ . . .

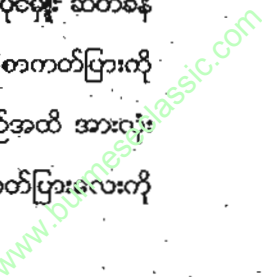
“ငြိမ်း လာမှပဲ ရှိုးကျူးတော့ သမီးရေ . . . ။
အနည်းလေး မုန့်တစ်ဝတော့ ကျွေးမှာ”

“ငြိမ်း”

“ငြိမ်း”ဆိုသော နာမည်လေးတစ်လုံး ကြားလိုက်
ရသည်နှင့် သက်ပိုင်မှူး ဆတ်ခနဲ ခေါင်းအထောင်လာပြီး
“ငြိမ်း”ဆိုသော နာမည်ကို နှုတ်မှ တီးတိုးခေါ်လိုက်မိသည်။

“ကဲ . . . အားလုံးပဲ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါ
ဦး။ ရော့ ဒါ ငြိမ်းရဲ့ လိပ်စာ”

အားလုံး အံ့အားသင့်နေဆဲ သက်ပိုင်မှူး ဆတ်ခနဲ
ထထိုင်ကာ ဆရာဝန်ကမ်းပေးသော လိပ်စာကတ်ပြားကို
ဆွဲယူလိုက်သည်။ ဆရာဝန်ထွက်သွားသည်အထိ အားလုံး
ငြိမ်သက်နေဆဲ။ သက်ပိုင်မှူး လိပ်စာကတ်ပြားလေးကို

တစ်နေ့တစ်နေ့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ ခင်စောငြိမ်း”တဲ့

သက်ပိုင်ဖျား မိခင်နှင့်အစ်မဖြစ်သူကို မျက်လုံးဝေ့ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို ဘယ်လိုလဲဟူသော သဘောနှင့် ပြန်ကြည့်နေကြသည်။ ငြိမ်းဟူသော နာမ်စားလေးကြောင့် ရင်တစ်ခုလုံး လှုပ်ခါသွားခဲ့သမျှ လိပ်စာရှင်၏ နာမည် အပြည့်အစုံကို မြင်လိုက်ရတော့ စိတ်ဖျက်စွာ သက်ပြင်း မောကြီးချသွားမိတော့သည်။

ငြိမ်းမှ . . . အစ်မဖြစ်သူထံသို့ လိပ်စာတတ်ပြား လေးကို တမ်းပေးလိုက်သည်။ ဒေါ်ကေသွယ်ဖျား လိပ်စာ တတ်ပြားကို ကြည့်၍ . . .

“ငြိမ်းချင်းတော့ တူပါတယ်”

“ငြိမ်းတစ်လုံးတူရုံနဲ့ မင်းတို့မောင်နှမက ဘာဖြစ် တာလဲ။ ဟိုဒေါက်တာက ယောက်ျားလေးလားမှ မသိတာ။ ကိုကျော်ငြိမ်းတို့ ကိုငြိမ်းချင်းတို့ ကိုငြိမ်းမောင်တို့ဆိုရင် လည်း အဖျားဆွတ်ငြိမ်း ငြိမ်းလို့ ခေါ်ရတာလေ”

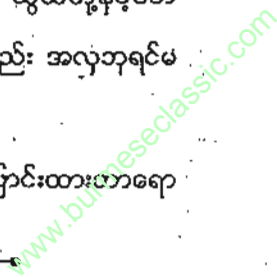
ဒေါ်ကေသွယ်ဖျား လိပ်စာတတ်ပြားလေးကို သေ ချာအောင် ထပ်မံကြည့်ရှုရင်း . . .

“ခင်စောငြိမ်းဆိုတာ ယောက်ျား မဖြစ်နိုင်ဘူး မေမေ”

“အန်တီကြီးပြောတာ ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒီ ဒေါက်တာ ခင်စောငြိမ်းဆိုတာ မိန်းမပဲဟာကိုး။ သစ္စာ ကိုယ် တိုင်တွေ့ဖူးတာပဲ။ အဲဒီဒေါက်တာက ဆရာဝန်မလုပ်ပဲ ရုပ်ရှင်ရိုက်ငြိမ်း မင်းသမီးလုပ်ဖို့ကောင်းတာ ရုခေတ် (Model) ဖော်ဒယ်လ်တွေ လှတာလောက်တော့ သူက အေးအေးပဲ သိလား”

ပန်းသစ္စာကျော်က လူငယ်ပီပီ ဒေါက်တာခင်စော ငြိမ်း၏အလှကို အားရပါးရ ချီးမွမ်းနေသည်။ စဉ်းစားစရာ တော့ ဖြစ်နေသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက သွယ်တို့နှင့်ပတ် သက်ခဲ့ဖူးသော “နှင်းဝေငြိမ်း”သည်လည်း အလှဘုရင်မ လေးပါပဲ။

“သူနာမည်တွေ ဘာတွေ ပြောင်းထားတာရော”

မြေခင်းနိုင်ဘူးလား မေမေ

“မြေခင်းနိုင်ပါဘူး သမီးရယ်၊ နှင်းဝေငြိမ်းလို အဆင့် အတန်းမျိုးက ဒီအဆင့်ထိ ခုန်မတက်နိုင်ပါဘူး”

မိခင်နှင့် အစ်မဖြစ်သူ၏ ဝေဖန်စကားတွေကို သက်ဝင်မှူးစိတ်ဝင်စားမှုမရှိပါ။ အတိတ်ကိုသာ လွမ်းဆွတ် လာမိ၏။ စိတ်ပျက်အားလျော့တာ ခုတင်ပေါ်တွင် ပြန်လှုံ နေလိုက်သည်။

“လူ့ဘဝဆိုတာ ကံကြမ္မာလေ့ကားထစ်ပေါ်က ရုပ်သေးရုပ်ကလေးတွေပါ မေမေ။ ကံဇာတ်ဆရာက စေခိုင်းသမျှ အပေါ်ကိုတက်ခိုင်းရင်လည်း အပေါ်ကိုရောက် သွားမှာပဲ။ အောက်ကိုဆင်းခိုင်းရင်လည်း အောက်မှာကပြ ရတာပဲလေ။ ဆာဝဟောင်းကပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် ဆိုတဲ့ စက်ယန္တရားကြီးထဲမှာ လူတွေအားလုံး လည်ပတ် နေကြရတာပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ထုံးတီ့ပြီး တစ်သမတ်တည်း မှတ်ထားလို့မှမရတာ”

သက်ဝင်မှူးတစ်ယောက် ငြိမ်သက်နေသည်။ သူ

မျက်ဝန်းထဲမှာ လွမ်းငွေ့တွေဆိုတဲ့နေ့၏။ မျှော်လင့်ခြင်းနှင့် တမ်းတနေခဲ့သော်လည်း နှစ်တွေသာကြာခဲ့ပြီ သူ့ကိုရှာလို့ မတွေ့နိုင်ခဲ့။ ကြာသော်လည်း မမေ့၊ ရှာသော်လည်းမတွေ့ ခဲ့ရသည့် ငြိမ်းဆိုသော နှင်းဝေငြိမ်းကို နှင်းတွေဝေတိုင်း သတိရသည်။ ချယ်ရီတွေပွင့်တိုင်းလည်း သတိရနေခဲ့ သည်။

ပန်းပေးလို့သာ ထွက်လာမယ်ဆိုရင် ရှုံးနိမ့်ခြင်းဆို တဲ့ စာတန်းကို လည်မှာချိတ်ဆွဲချင်ဆွဲရပါစေ။ အနှစ် နှစ်ဆယ်နီးပါး ရှာဖွေရကျိုးနှစ်မည်ပေါ့။ ခုတော့ ပန်းပေး သော်လည်းမတွေ့ အလှမ်းဝေးသော်လည်း မမေ့နိုင်ခဲ့သည် မှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်နီးပါးပါပဲ။

အခန်း (၄)

မင်းရဲသဘော . . . ဘာမှမပြောဘူး . . . အချစ်
 တွေလည်း ဟိုအရင်တိုင်းပဲ . . . တံခါးဖွင့်ပြီး ကြိုဆိုနေမယ်
 . . . မပျော်နိုင်တဲ့နေ့ . . . ပြန်လာခွင့်ရှိပါတယ် . . .
 တို့တစ်ယောက်တည်း . . . မပျော်တာတစ်ခုတည်း . . .
 မင်းမရှိလည်းနေ နေကျမပဲ . . . မင်းစိတ်တိုင်းကျ နေနေတာပဲ
 . . . မပျော်နိုင်တဲ့နေ့ ပြန်လာခွင့်ရှိပါစေ . . . ပေးဆပ်ခြင်းနဲ့
 တို့ ကျေနပ်နေမယ် . . . မင်းနာကျင်တဲ့အခါ ခေါ်လိုက်မိ

အမြဲတမ်း မင်းအတွက် အသင့်သူပါ . . . လှပသော
 အိပ်မက်များနဲ့ တွေ့နိုင်ဖို့ကိုစောင့်စားဆဲ . . . အသက်တွေ
 ရဲ့ နေဝင်ချိန်အထိ မျှော်လင့်ရင်းနဲ့ ကိုယ်ရောင့်ရဲလို့နေ
 မယ် . . . တို့တစ်ယောက်တည်း မပျော်တာတစ်ခုတည်း
 မင်းမရှိလဲ နေ နေကျမပဲ မင်းစိတ်အတိုင်း နေနိုင်ပါတယ်
 မပျော်နိုင်တဲ့နေ့ ပြန်လာခွင့်ရှိပါတယ် . . .

ကော်ဖီဆိုင်အတွင်း၌ လူများရွှပ်ယုက်ခတ်ကာ
 စည်ကားနေ၏။ လူငယ်အုပ်စုတစ်စုသည် VCD မှ ဖွင့်
 ထားသော Rဖာနည်ရဲ့ "အသင့်သူ" သီချင်းကို အာရုံစိုက်
 နေကြသည်။ VCD ကို တစ်ယောက်က ကျောခိုင်း၍
 ထိုင်နေသည်။ ထိုသူက VCD ကို ကျောပေးထားရသဖြင့်
 အသံကိုသာ နားဆင်ရင်း ခူးလေးလှုပ်နေ၏။

"ဪ . . . အလွမ်းအဆွေးသမားများ ခူးလေး
 နှိပ်ပြီး ခံစားနေရတာ"

ထိုကဲ့သို့ အပြောခံရသော လူငယ်လေးသည်
 ခြေထောက်က ရပ်တန့်သွားပြီး . . .

“မင်း . . . ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

“မင်းကိုပြောတာလေ။ သီချင်းက မင်းအချိန်တည့်တည့်ထိသွားပြီမဟုတ်လား”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မင်းကောင်မလေးက အခြားတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေလို့ မင်းခံစားနေရပြီမဟုတ်လား”

“တွယ်” ဆိုသော ကောင်လေးက ဟက်ခနဲရယ်ကာ ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်လျှာကို နောက်သို့ဆွဲလှည့်လိုက်၏။ ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်တင်၍ တစ်ဖက်က စားပွဲပေါ်ကို လက်ညှိုးနှင့်တဒေါတ်ဒေါက် ခေါက်လိုက်ပြီး

“ဆောရီးပဲ သူငယ်ချင်း ငါ့ရင်ဘတ်ကို ထိအောင် ပစ်နိုင်တဲ့ပြား မပေါ်သေးဘူး”

တွယ်က မထီခွဲမြင်ပုံစံမျိုးဖြင့် ဆိုလေတော့ သူ့ဘေးက တစ်ယောက်က ဆိုသည်။

“မင်းက တွယ်ကို အထင်သေးတာလား ချစ်တို့ ယခုဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလောက်တော့ ဒီကောင်က စာတွေ

လောက်သေးဘူး။ ကောင်မလေးတွေက အရေးပေးလို့သာ တွဲနေရတာ အချစ်ဆိုတာကို ဒီကောင် မခံစားတတ်သေးဘူး။ အချစ်အကြောင်းကိုမေးရင် အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လို သတ္တဝါကြီးလဲလို့မေးမယ့်ကောင်”

သူငယ်ချင်း၏ တောက်ခံမှုကို သဘောကျသလို ချက်ခုံးနှစ်ဖက်မြင့်တက်သွားသော “တွယ်” ကို ချစ်ကိုက ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ မိန်းမချော . . . ချောသည် ဆိုတာ “တွယ်” လိုချောတာမျိုးကိုပြောတာပဲ။ ပုံစံသည် မိန်းမလေးတစ်ယောက်လို့ ချောမွေ့နေ၏။

ဖြောင့်စင်းနေသော နှာတံလုံးလုံးလေး၏အောက်တွင် မထူမပါး နှုတ်ခမ်းအစုံက ပန်းသွေးရောင်သမီးလျက် စိမ်းညိုညို မျက်ခုံးမွေးတွေကလည်း အပြားကြီးကြီးမဟုတ်ဘဲ မိန်းကလေးတွေ ဖင်ပေတံတောင်ပုံစံ ပုံဖော်ထားသလို တစ်စည်းတစ်လုံးတည်း ခပ်ကွေးကွေးလေးတွေရှိနေသည်။ လေးထောင့်မကျတကျ မျက်နှာတည်ဆောက်မှု ပေါ်တွင် ထိုအလှတွေက စုစည်းဖွဲ့စည်းနေလေ၏။

“နေလင်းပြောတာ မှန်တယ်။ ငါ ကောင်မလေးတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲနေပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ဘာဝေဒနာမှမရှိဘူး။ အချစ်ဆိုတာ ငါ့အတွက်တော့ လှောင်စရာတစ်ခုလို့ပဲ မြင်တယ်”

“ဒါဆို မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်း ရင်မခုန်ဖူးဘူးပေါ့”

ချစ်ကိုက မယုံသလို မျက်နှာထားနှင့် မေးလေသည်။

“သေချာတာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း ငါ့နဲ့တွဲတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို လက်ကလေးတောင် ငါမကိုင်ဘူး။ အပျော်တွဲရုံသာသက်ဝဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ကြောင့် သူတို့ရဲ့ သိက္ခာကို မညစ်နွမ်းစေချင်ဘူးလေ”

“ဒါဆိုလည်း အေးဆေးနေပါလားကွာ။ ဘာဖြစ်လို့ လျှောက်တွဲနေသေးလဲ”

“ဟ . . . ဒါကတော့ ငါစတဲ့ဇာတ်လမ်း တစ်ခုမှ မရှိဘူးလေ။ သူတို့က ဝင်တိုးလာတော့လည်း ငါက ရဟန္တာ

ဗဟုတတ်တာ”

“မင်း ဝဋ်လည်ဦးမယ်”

ချစ်ကိုက မနစ်မြို့သလို ဆိုလေ၏။

“ငါ ရင်ခုန်ခဲ့ဖူးတဲ့အချိန် ရှိခဲ့ပါတယ်”

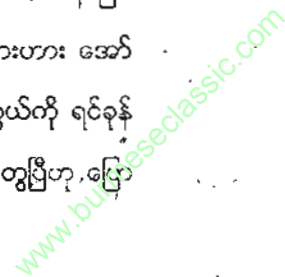
“ဘယ်တုန်းကလဲ”

တွယ် ရင်ခုန်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာကြောင့် သူတို့ မသိခဲ့ရပါလား။ ဘယ်တုန်းက ဘယ်မိန်းကလေးနှင့်ဆုံ၍ ရင်ခုန်ခဲ့ဖူးသည်လဲဟု သိချင်ဖောနှင့် ချစ်ကို အငမ်းမရ မေးလေသည်။

“ပြေးပြီးလို့ ရပ်လိုက်ရင် ဒါမှမဟုတ် ကြောက်စရာ ထန်စရာတွေရင် ငါ ရင်ခုန်တယ်ကွ”

“ဟာကွာ”

ချစ်ကို အားမလို အားမရဖြစ်ကာ “ဟာ” ခနဲ ဖြစ်သွားပုံကိုကြည့်၍ တွယ်နှင့် နေလင်း တဟားဟား အော်ရယ်လေသည်။ ချစ်ကို ထင်ထားသည်က တွယ်ကို ရင်ခုန်နိုင်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် မိန်းကလေးတွေပြီဟု ပြော

လိမ့်မည်ထင်ထားတာ ခုတော့ သူ့အလျှောက်ခံလိုက်ရ၍ အောင်သက်သက် ဖြစ်သွားသည်။

ချစ်ကိုနှင့်တွယ်က သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြတာ သိပ် မကြာလေးတော့ တွယ်၏ နောက်ကြောင်းကို ချစ်ကိုမသိ။ နေလင်းကတော့ တွယ်နှင့်တွဲခဲ့တာ ဝန်တန်းကတည်းက ဆိုတော့ တွယ်အထက်ကို သိနေသည်။ ချစ်ကိုနှင့်တွယ်က တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ခင်ခဲ့ကြတာလေ။

“ငါက အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ”

“ဘယ်သူက အဆိုးလို့ပြောနေလို့တုန်း”

“တွယ်” နေလင်းနှင့် ချစ်ကိုတို့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက် တောင်စဉ်ရေမရတွေပြောရင်း ရယ်မောနေ ကြစဉ်၊ စံပယ်ပန်းတစ်ကုံးက တွယ်လက်မောင်းပေါ်သို့ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုပြုတ်ကျလာသည်မသိ။

တွယ် စံပယ်ကုံးလေးကို ဇွတ္တင်လိုက်ရင်း အနီး သို့ ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စနောက်တွန်းတိုး၍ ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာသော မိန်းကလေး

သုံးယောက် ညာဘက်အစွန်မှ မိန်းကလေးသည် သူမ ခေါင်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့် စမ်းသပ်ရင်း မြေလှမ်းတို့ ရပ် တန့်ကာ တွယ်လက်ထဲမှ စံပယ်ကုံးလေးကို ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နေသည်။

“ဟယ် . . . သစ္စာ . . . နင် . . . နင့်စံပယ်ကုံး လေး”

အလယ်က ကောင်မလေးသည်လည်း လက်ညှိုး တလေး ကွေးချီ ဆန့်ချီနှင့် တွယ်လက်ထဲမှ စံပယ်ကုံးလေး ကိုကြည့်၍ ဆိုသည်။ တွယ်သည်လည်း စံပယ်ကုံးပိုင်ရှင်ဟု ထင်ရသော ညာအစွန်မှ မိန်းကလေးကို စူးစိုက်၍ ကြည့် နေမိသည်။

လှလိုက်တာ မိန်းကလေးရယ် . . . သူမကို မြင် လိုက်ရသည့်တစ်ခဏမှာ တွယ် ရင်တွေထာလုပ်လုပ်ခုန်နေ ပီတော့၏။ မိန်းကလေးက မျက်လွှာချသည်အထိ တွယ် တတော့ အကြည့်ကိုမလွှဲဖယ်မိ။

“ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ၊ ပြန်တောင်းရင်လည်း”

တောင်း၊ မတောင်းရင်လည်း သွားမယ်လေ”

“ဪ . . . အင်း . . . ဟို”

မိန်းကလေးက အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် လက်ညှိုးကလေးက ဟိုထိုးရမလို သည်ထိုးရမလို ဖြစ်နေစဉ်၊ တွယ် ထိုင်ရာမှထ၍ သူမအနီးသို့ လျှောက်လာကာ

“မင်း စံပယ်ကုံးလား။ ပြန်ယူလေ”

တွယ် စံပယ်ကုံးလေးကို လှမ်းပေးလိုက်တော့ မဝံ့မရဲနှင့် ယူလိုက်သော သူမ၏ လက်အစုံသည် မသိမသာ တုန်လှုပ်နေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်”

“သွားခွင့်ပြုပါဦးနော်”

သူမက နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာသွားသည်တိုင် တွယ်ကတော့ လိုက်၍ ငေးမောနေဆဲ။ ချစ်ကိုက တွယ်အနားသို့ ရောက်လာကာ တွယ် ရင်ဘတ်နားသို့ ခေါင်းကို တိုးကပ်လျက် . . .

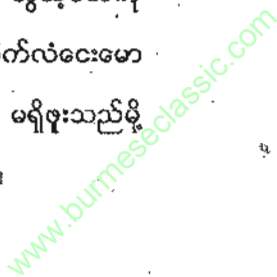
“ဘုရား . . . ဘုရား . . . ပထမကမ္ဘာစစ်ဖြစ်တုန်းက အမြောက်သံ၊ ဝံးသံတွေတောင် ဒီကောင်ရင်ထဲက ရင်ခုန်သံလောက် ကျယ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သတိထား သူငယ်ချင်း . . . သတိထား”

“ဟာကွာ”

ချစ်ကိုက တွယ်ရင်ဘတ်ကို သူ့လက်နှင့်ဖိ၍ ခပ်နောက်နောက်ဆိုသဖြင့် တွယ် စိတ်တိုစွာ ချစ်ကို ဦးခေါင်းတို့ တွန်းလွှတ်ပြီး သူ့နေရာတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ တွယ်။ ဒီတစ်ခါ လေးညှို့ရှင်ပစ်လိုက်တဲ့မြားက မင်းနလုံးသားကို တည့်တည့်လာရိုက်သွားပြီဟုတ်လား။ တွယ် . . . တွယ် . . . ဒီတစ်ခါတော့ “မင်း” သားကောင်ဖြစ်ရတော့မယ်ထင်တာပဲ”

အကြောင်းသိသူမို့ နေလင်းက တွယ်စိတ်ကို တာလီကြည့်သည်။ မိန်းကလေးတွေကို လိုက်လံငေးမောကြည့်သည့်အခါဆိုတာ တွယ် ရာဇဝင်မှာ မရှိဖူးသည်မို့ အခြေအနေကို နေလင်း သုံးသပ်မိပါသည်။

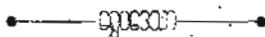
အေးကွား၊ ငါ့ကို ရင်ခုန်နိုင်အောင် ဆွဲဆောင်တဲ့
အိမ်သာလေးမရှိဘူးလို့ လေထွားလို့မှ ဘာရိတ်မအုပ်ရသေး
ဘူး။ တားသီးအပေါက်ကို လေထိုးသလိုဖြစ်နေပြီ။ ဒီတစ်ခါ
တော့ ရေရေလည်လည် တကယ်ကြွေတယ်ကွာ။

“ရေရေလည်လည် ကြွေသွားရင် ပြေပြေလည်
လည်ဖြစ်သွားဖို့ မင်း ဘယ်လိုကြိုးစားမလဲ”

“စောင့်ကြည့်လေ”

တွယ် ရဲရဲကြီး အာမခံနေသည်။ သူ တကယ်ပင်
ကြိုးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရှေးဘဝက ဘယ်လိုရေ
စက်ရှိလို့များ မြင်မြင်ချင်းချစ်၊ တန်းတန်းခွဲ ဖြစ်ရပါလိမ့်။
တွယ်ကို အံ့ဩစွာကြည့်နေသော သူမ၏ မျက်ဝန်းညှိုက
လေးကပဲ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသည်လား။ တွယ် သူတို့လေး
တွေ ထိုင်နေသောနေရာသို့ သမင်လည်ပြန် ကြည့်ပြန်
သည်။

“ဒီလောက်ရှုစားရရင် လုံလောက်ပြီထင်ပါရဲ့
တွယ်”

“အေးကွား။ ကုမရတဲ့ ရောဂါကပ်သွားတာ ကျိန်း
သေနေပြီ”

“အန်တီငြိမ်းနေရာမှာ ငါသာဆိုရင် ကြာသပတေး
ဆေးကျေးပစ်လိုက်မှာပဲ”

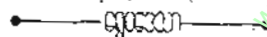
ချစ်ကိုနှင့်နေလင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြော
ဆိုနေကြရာ ကြာသပတေးဆေးဟူ၍ တွယ် မျက်နှာသည်
သူငယ်ချင်းတွေဘက်သို့ ပြန်လှည့်၍လာသည်။ ကြာ
သပတေးဆေးဆိုသည်ကို တွယ် တစ်ခါမှမကြားဖူးသော
ကြောင့် ထူးဆန်းသလို နေလင်းကို ကြည့်မိသည်။

“ဘာလဲ ကြာသပတေးဆေး တစ်ခါမှမကြားဖူး
ဘူး”

နေလင်းက သူ့စကားဝှက်ကို တွယ် နားမလည်
သောကြောင့် သဘောကျစွာ ရယ်လေသည်။ ချစ်ကိုက
ခေါင်းကို ခါရမ်း၍ . . .

“မင်း ဘရိန်းတွေ ပျက်စီးကုန်ပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ငါမသိလို့ မသိဘူးပြောတာ”

“ကြာသပတေးဆေးဆိုတာ ကြွက်ဆေးကိုပြော
တာဟေ့ . . . ကြွက်သတ်ဆေး . . . ကြွက်သတ်ဆေး”

ချစ်ကိုက စိတ်မရှည်သလို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်
ပြောမှပင် တွယ် သဘောပေါက်တော့သည်။

“ဟား . . . ဟား . . . တော်ပါပေတယ်ဗျာ။
ခင်ဗျားတို့ စကားဂုဏ်ကို မသိလိုက်လို့ ကျွန်တော့်မှာ
အပြစ်ရှိပါတယ်။ နောက် မှတ်ထားပါမယ်နော်”

“မှတ်စရာရှိ နောက်မှမှတ်။ ငါးရာငါးဆယ်နိပါတ်
တော်ပါမှတ်မှတ်။ ခုလောလောဆယ်တော့ လိုရာခရီးကို
ဆက်ကြပါဦးစို့”

နေလင်းပြောမှပင် တွယ် သတိရတော့သည်။
မေမေသွားခိုင်းသည့် ဒေါက်တာ ဦးလူဖော်တို့အိမ်သို့ သွား
ရပေဦးမည်။ မေမေဆေးခန်းအတွက် လိုအပ်သော ဆေး
ပစ္စည်းတွေ သွားယူပေးရမှာ။ တွယ် စံပယ်ကုံးပိုင်ရှင်လေး
ကို နှုတ်ဆက်ကြည့်ဖြင့် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ
တို့ကတော့ သူတို့ဘာသာ ရယ်မောနေကြသည်။ တွယ်ကို

မြင်ကြမည်မဟုတ်။

“ကဲ . . . မိကျောင်းသားတွေ ထ”

တွယ် ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ
ထွက်ခဲ့တော့ နေလင်းနှင့်ချစ်ကိုပါ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လူက
သာ ထွက်လာခဲ့ရသော်လည်း တွယ်စိတ်တွေက စံပယ်ကုံး
ပိုင်ရှင်လေးထံမှာ တွယ်ကပ်၍ ကျန်ခဲ့မည်ထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၅)

တွယ် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြုံးမိသွား၏။ အရင်
ညတွေကဆိုလျှင် အိပ်ရာထဲဝင်လို့ ခေါင်းအုံးနှင့်ခေါင်းကပ်
လိုက်တာနှင့် အိပ်ပျော်တတ်သူပါ။

ဒီညတော့ . . .

ဘာကြောင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ လူးလိုက်၊ လှိုင့်
လိုက်ဖြစ်နေရသလဲဆိုရင် မျက်ဝန်းကို စိုးမိုးနေသူက
စံပယ်ကုံးပိုင်ရှင်လေးပါ။ အိပ်မရတော့ ထထိုင်လိုက်ကာ

“မေမေရေ . . . မေမေ့ သား အိပ်လို့မရတော့
ဘူးခင်ဗျာ”

စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်အော်ပြီး ဂစ်တာကို လှမ်း
ယူလိုက်သည်။

အင်း . . .

အိမ်ကလည်းမသိ။ သိလျှင်တော့ သူ့အိမ်ရှေ့သွား
ပြီး ဂစ်တာတီးရလျှင် အကောင်းသား။ ခုတော့ ကိုယ့်အိမ်
ထဲမှာပဲ . . . .

ဒီတစ်ညတော့ ကောင်မလေးရာ . . . သံစဉ်လေး
နဲ့ နင်အိပ်ဖို့ရာ . . . ဂစ်တာလေးတစ်လက် ကိုယ်ထမ်း
လို့လာ . . . မင်းလေးအိပ်ပြီလား . . .

“သား”

ခေါ်သံကြောင့် ဂစ်တာသံက တိခနဲ ရပ်သွား
သည်။

“သား . . . မေမေ ခေါ်နေတယ်လေ”

“ဗျာ . . .”

မိုးစက်ပွင့်

အခန်း (၅)

တွယ် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြုံးမိသွား၏။ အရင်
ညတွေကဆိုလျှင် အိပ်ရာထဲဝင်လို့ ခေါင်းအုံးနှင့်ခေါင်းကပ်
လိုက်တာနှင့် အိပ်ပျော်တတ်သူပါ။

ဒီညတော့ . . .

ဘာကြောင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ လူးလိုက်၊ လှိုင့်
လိုက်ဖြစ်နေရသလဲဆိုရင် မျက်ဝန်းကို စိုးမိုးနေသူက
စံပယ်ကုံးပိုင်ရှင်လေးပါ။ အိပ်မရတော့ ထထိုင်လိုက်ကာ

မုန်းကြီးတစ်ပတ် ခြေလျှော့ပါကွယ်

“မေမေရေ . . . မေမေ့ သား အိပ်လို့မရတော့
ဘူးခင်ဗျာ”

စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်အော်ပြီး ဂစ်တာကို လှမ်း
ယူလိုက်သည်။

အင်း . . .

အိမ်ကလည်းမသိ။ သိလျှင်တော့ သူ့အိမ်ရှေ့သွား
ပြီး ဂစ်တာတီးရလျှင် အကောင်းသား။ ခုတော့ ကိုယ့်အိမ်
ထဲမှာပဲ . . . .

ဒီတစ်ညတော့ ကောင်မလေးရာ . . . သံစဉ်လေး
နဲ့ နင်အိပ်ဖို့ရာ . . . ဂစ်တာလေးတစ်လက် ကိုယ်ထမ်း
လို့လာ . . . မင်းလေးအိပ်ပြီလား . . .

“သား”

ခေါ်သံကြောင့် ဂစ်တာသံက တိခနဲ ရပ်သွား
သည်။

“သား . . . မေမေ ခေါ်နေတယ်လေ”

“ဗျာ . . .”

www.burmeseclassic.com

တင် . . . ပြောစမ်း၊ မေမေ့ကိုပြောစမ်းပါ။ ရျစ်လို့အလိုလိုက်
ထားတာ အပေါင်းမှားပြီထင်ရဲ့”

ငြိမ်း ရင်ဘတ်ကလေးကိုဖိကာ ဆိုလေတော့။

“ဟာ . . . . မေမေကလဲ”

“မေမေ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်းပါ သားရယ်။
သားမှာ . . . သားမှာ”

“မေမေ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ သား
က ဘာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရမှာလဲ”

“သား . . . မိန်းမကိစ္စတွေလိုက်စား”

“ကြုံကြုံဖန်ဖန် မေမေရာ၊ သား အဲဒါတွေ စိတ်
မဝင်စားဘူး။ အဲဒီကိစ္စက ရောဂါကိုဝယ်ယူတာ။ မေမေသား
က အဲဒီလောက် မဆိုက်ပါဘူး မေမေရာ”

“တော်ပါသေးရဲ့”

ငြိမ်း ရင်ဘတ်ကိုဖိ၍ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
သားသည် သူ့ဘဝသူ့ကမ္ဘာပဲမို့ တစ်ခုခုဖြစ်မှာကို ငြိမ်း
အလွန်မှ စိုးရိမ်မိပါ၏။

“ဒါဆို . . . သားမှာ ဘာရောဂါရှိလို့ သား အိပ်

မပွင့်ရတာလဲဟင်”

“ရောဂါ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ မေမေက ဆရာဝန်တစ်

ယောက်ဖြစ်နေပြီး သားရဲ့ရောဂါကို မသိရဘူးဆိုတော့

မေမေ ညံ့ရာမကျဘူးလား”

“မေမေရာ”

တွယ် ရယ်ချင်ပတ်တိုဖြစ်သွား၏။ မေမေနဲ့သူ့

အမိပွယ်ကောက်မှုတွေ ကွဲလွဲနေတာပါ။

“သားမှာ ဘာရောဂါမှမရှိပါဘူး မေမေရာ”

“ဒါနဲ့ သားပဲ သားရဲ့ရောဂါက ဆေးမတိုးတော့ဘူး

“ကျွန်ုပ်ပဲ”

“ဘာ”

တွယ် မျိုသိပ်လို့မရတော့တာကြောင့် ရယ်ချင်

အိမ်ကို ဖွင့်ချပစ်လိုက်တော့၏။

တင် . . . ပြောစမ်း၊ မေမေ့ကိုပြောစမ်းပါ။ ရျစ်လို့အလိုလိုက်
ထားတာ အပေါင်းမှားပြီထင်ရဲ့”

ငြိမ်း ရင်ဘတ်ကလေးကိုဖိကာ ဆိုလေတော့။

“ဟာ . . . . မေမေကလဲ”

“မေမေ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်းပါ သားရယ်၊
သားမှာ . . . သားမှာ”

“မေမေ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ သား
က ဘာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရမှာလဲ”

“သား . . . မိန်းမကိစ္စတွေလိုက်စား”

“ကြုံကြုံဖန်ဖန် မေမေရာ၊ သား အဲဒါတွေ စိတ်
မဝင်စားဘူး။ အဲဒီကိစ္စက ရောဂါကိုဝယ်ယူတာ။ မေမေသား
က အဲဒီလောက် မဆိုက်ပါဘူး မေမေရာ”

“တော်ပါသေးရဲ့”

ငြိမ်း ရင်ဘတ်ကိုဖိ၍ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
သားသည် သူ့ဘဝသူ့ကမ္ဘာပဲမို့ တစ်ခုခုဖြစ်မှာကို ငြိမ်း
အလွန်မှ စိုးရိမ်မိပါ၏။

“ဒါဆို . . . သားမှာ ဘာရောဂါရှိလို့ သား အိပ်

မပွင့်ရတာလဲဟင်”

“ရောဂါ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ မေမေက ဆရာဝန်တစ်

ယောက်ဖြစ်နေပြီး သားရဲ့ရောဂါကို မသိရဘူးဆိုတော့

မေမေ ညံ့ရာမကျဘူးလား”

“မေမေရာ”

တွယ် ရယ်ချင်ပတ်တိုဖြစ်သွား၏။ မေမေနဲ့သူ့

အမိပွယ်ကောက်မှုတွေ ကွဲလွဲနေတာပါ။

“သားမှာ ဘာရောဂါမှမရှိပါဘူး မေမေရာ”

“ဒါနဲ့ သားပဲ သားရဲ့ရောဂါက ဆေးမတိုးတော့ဘူး

“ကျွန်ုပ်ပဲ”

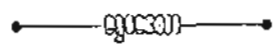
“ဘာ”

တွယ် မျိုသိပ်လို့မရတော့တာကြောင့် ရယ်ချင်

အိမ်ကို ဖွင့်ချပစ်လိုက်တော့၏။

အခန်း (၆)

စံပယ်ကုံးလေးကို တသသ နမ်းရှိုက်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးနေမိသည်။ ဒီစံပယ်ကုံးလေးကြောင့် သူမစိတ်ကူးထဲတွင် အမြဲပုံဖော်နေခဲ့တတ်သော စိတ်ကူးယဉ်ထဲက မင်းသားလေးကို ဒီနေ့ တွေ့ခဲ့ရပြီ။ သူမ ချစ်သူရည်းစားထားတဲ့အချိန်မှာ သူမချစ်သူဖြစ်မည့်သူက ဟူသော စိတ်ကူးနှင့် ပုံဖော်ရေးဆွဲခဲ့သော ရွှေမင်းသားလေး ဆယ်တန်းလောက်ကတည်းက ယခုတက္ကသိုလ်ရောက်သည်အထိ သူမကို

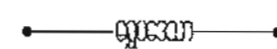

ချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြသူတွေ အများကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ . . . သူမ နှင်သူ့ကိုမှ ပြန်လည်ပြီး စိတ်မဝင်စားခဲ့။ ခု သူနှင့်တွေ့ဆုံတိရသော ပရမ်းပတာ ဖြစ်သွားခဲ့ရသော သူမနလုံးသားဆို ထိန်းချုပ်၍ မရတော့။ သူ့ရှေ့မှာ အယောင်ယောင် အမှားမှားတွေတောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“စံပယ်သုံးကုံး၊ ဘယ်လိုသုံးမလဲ၊ ပြုံး၍မေးသည်ဆိုတဲ့ စာကြောင်းလေးက ပထမတန်းစာအုပ်ထဲမှာပဲပါ။ အတော့ လူတိုင်းသိနေကြပါတယ်။ စံပယ်တစ်ကုံးတည်းဆို သမီးက ဘာတွေများ ပြုံးပြီးမေးနေတာလဲ သမီး”

ရုတ်တရက် အနားသို့ ရောက်လာပြီး မေးလိုက်တာအသံကြောင့် သစ္စာ စံပယ်ကုံးလေးကို အလန့်လန့် ဆွဲချုပ်နှင့် နောက်တွင် ဝှက်ထားလိုက်၏။ ဖခင်က သူမကို ချက်နာချင်းဆိုင်ဆိုတာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူမ ရယ်လျှော့လုပ်ကာ . . .

“စံပယ်ပန်းက မွှေးလို့ပါ ဖေဖေရဲ့”
“ဒီလောက်နွမ်းနေတယ် လွင့်ပစ်ရောပေါ့”

မိုးဆက်ပွင့်

နန်းကြီးတစ်ပတ် ပြေလျှော့ပါကွယ်

အခန်း (၆)

စံပယ်ကုံးလေးကို တာသသ နမ်းရွိုက်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးနေမိသည်။ ဒီစံပယ်ကုံးလေးကြောင့် သူမစိတ်ကူးထဲတွင် အမြဲပုံဖော်နေခဲ့တတ်သော စိတ်ကူးယဉ်ထဲက မင်းသားလေးကို ဒီနေ့ တွေ့ခဲ့ရပြီ။ သူမ ချစ်သူရည်းစားထားတဲ့အချိန်မှာ သူမချစ်သူဖြစ်မည့်သူက ဟူသော စိတ်ကူးနှင့် ပုံဖော်ရေးဆွဲခဲ့သော ရွှေမင်းသားလေး ဆယ်တန်းလောက်ကတည်းက ယခုတက္ကသိုလ်ရောက်သည်အထိ သူမကို

ချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြသူတွေ အများကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ . . . သူမ နေထိုင်မှု ပြန်လည်ပြီး စိတ်မဝင်စားခဲ့။ ခု သူနှင့်တွေ့ဆုံတိရသော ပရမ်းပတာ ဖြစ်သွားခဲ့ရသော သူမနလုံးသားတို့ ထိန်းချုပ်၍ မရတော့။ သူ့ရှေ့မှာ အယောင်ယောင် အမှားမှားတွေတောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“စံပယ်သုံးကုံး၊ ဘယ်လိုသုံးမလဲ၊ ပြုံး၍မေးသည်ဆိုတဲ့ စာကြောင်းလေးက ပထမတန်းစာအုပ်ထဲမှာပဲပါ။ အတော့ လူတိုင်းသိနေကြပါတယ်။ စံပယ်တစ်ကုံးတည်းဆို သမီးက ဘာတွေများ ပြုံးပြီးမေးနေတာလဲ သမီး”

ရုတ်တရက် အနားသို့ ရောက်လာပြီး မေးလိုက်တာအသံကြောင့် သစ္စာ စံပယ်ကုံးလေးကို အလန့်လန့် ချစ်ချစ်နှင့် နောက်တွင် ဝှက်ထားလိုက်၏။ ဖခင်က သူမကို ချက်နာချင်းဆိုင်ဆိုတာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူမ ရယ်လျှော့လှုပ်ကာ . . .

“စံပယ်ပန်းက မွှေးလို့ပါ ဖေဖေရဲ့”
“ဒီလောက်နွမ်းနေတယ် လွင့်ပစ်ရောပေါ့”

ပေမယ့် ဥယျာဉ်မှူး အလစ်မှာ ခြေစူးဖို့ စောင့်နေသူတွေက ဖေါပေါဘိသနယ်။

မိန်းကလေးဆိုတာ နှင်းဆီပွင့်လေးတွေလိုပဲ။ ဥယျာဉ်မှူးနဲ့တူတဲ့ မိဘတွေက သမီးမွေးထားပြီဆိုရင် အလှကြည့်သက်သက်နဲ့ အမှန်ထားဦးတော့၊ လမ်းမျိုး တစ်ကွေ့မှာတော့ ပန်းခိုးသူနဲ့တွေ့မှာအမှန် အလွဲမသွေ။ ပန်းကလေးတွေကို မြတ်နိုးယုယတသသနဲ့ အမှန်တကယ် ဂရုစိုက်၍ ပန်ဆင်မည့် ပန်းသူခိုးနဲ့ဆိုလျှင် လက်ဆုပ် လက်ကိုင် ခိုးသည်ကို မိစေဦးတော့ ဥယျာဉ်မှူးတို့ရင်မှာ သိမ့်သိမ့်ခါလျက် ဝီတိဖြစ်ကြစမြဲ။

အကယ်၍ ပန်းခိုးသူသည် မြင်တုန်းခဏ တသ သနှင့် အရိုးကိုဖြတ် အညှာကိုသပ်၍ ပွင့်ချပ်ကိုဖွဲ့ခွဲ၊ ပွင့် ဖတ်ကို နှင်းခြေခဲရင် ဥယျာဉ်မှူးတို့ ရင်ကျိုးရမည်သာ။

“ဖေဖေ စေတနာ၊ မေတ္တာတွေကို သမီးနားလည် ပါတယ် ဖေဖေ”

“စေတနာတွေကို နားလည်ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး

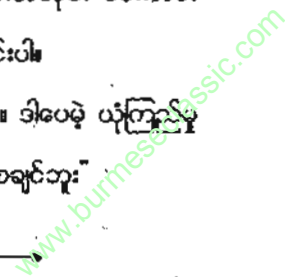
သမီး။ ပါးစပ်ကလည်းပြီး၊ လက်တွေ့လည်း မိဘကို ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ရမယ်။ ကျေးဇူးတရားဆိုတာ ပေးတာစားပြီး ကိုယ့်တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ငါနေသာရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုးနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သမီးကို သမီးအလိမ္မာလေးဖြစ်စေချင်လို့ ဖေဖေ ပြောနေ တာ”

သစ္စာ ဖခင်ကို မဝံ့မရဲ မော့ကြည့်ရင်း . . .

“စိတ်ချပါ ဖေဖေ၊ ဖေဖေ မသိဘဲနဲ့ သမီး ဘာကို မှမလုပ်ပါဘူး။ ခုလည်း ဖေဖေထင်သလို သမီးမှာ ချစ်သူ ရည်စားမရှိသေးပါဘူး”

သမီးဖြစ်သူ မလိပ်ညှာတတ်တာကိုတော့ ဦး သက်ခိုင်မှူး သိပါသည်။ သို့သော် . . . သတိဆိုတာ ပို သည်မရှိတာကြောင့် မိဘတို့ ဝတ္တရားအတိုင်း မကောင်း တာဖြစ်မည်စိုး၍ ကြိုတင်သတိပေးခြင်းပါ။

“သမီးကို ဖေဖေ ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယုံကြည်မှု ကိုတော့ သမီး အလွဲသုံးစား မလုပ်စေချင်ဘူး”

မိုးဆက်ပွင့်

ပေမယ့် ဥယျာဉ်မှူး အလစ်မှာ ခြေစူးဖို့ တောင့်နေသူတွေက
ပေါ့ပေါ့ဘိသနယ်။

မိန်းကလေးဆိုတာ နှင်းဆီပွင့်လေးတွေလိုပဲ။
ဥယျာဉ်မှူးနဲ့တူတဲ့ မိဘတွေက သမီးမွေးထားပြီဆိုရင်
အလှကြည့်သက်သက်နဲ့ အမှန်ထားဦးတော့၊ လမ်းမျိုး
တစ်ကွေ့မှာတော့ ပန်းခိုးသူနဲ့တွေ့မှာအမှန် အလွဲမသွေ။
ပန်းကလေးတွေကို မြတ်နိုးယုယတသသနဲ့ အမှန်တကယ်
ဂရုစိုက်၍ ပန်ဆင်မည့် ပန်းသူခိုးနဲ့ဆိုလျှင် လက်ဆုပ်
လက်ကိုင် ခိုးသည်ကို မိစေဦးတော့ ဥယျာဉ်မှူးတို့ရင်မှာ
သိမ့်သိမ့်ခါလျက် ပီတိဖြစ်ကြမြေ။

အကယ်၍ ပန်းခိုးသူသည် မြင်တုန်းခဏ တသ
သနှင့် အရိုးကိုဖြတ် အညှာကိုသပ်၍ ပွင့်ချပ်ကိုဖွဲ့ခွဲ၊ ပွင့်
ဖတ်ကို နှင်းခြေခဲရင် ဥယျာဉ်မှူးတို့ ရင်ကျိုးရမည်သာ။

“ဖေဖေ စေတနာ၊ မေတ္တာတွေကို သမီးနားလည်
ပါတယ် ဖေဖေ”

“စေတနာတွေကို နားလည်ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး

မုန်ကြိုးတစ်ပတ် ပြေလျှော့ပါကွယ်

သမီး။ ပါးစပ်ကလည်းပြီး၊ လက်တွေ့လည်း မိဘကို
ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ရမယ်။ ကျေးဇူးတရားဆိုတာ ပေးတာစားပြီး
ကိုယ့်တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ငါနေသာရင်ပြီးရောဆိုတဲ့
အမိပွယ်မျိုးနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊
သမီးကို သမီးအလိမ္မာလေးဖြစ်စေချင်လို့ ဖေဖေ ပြောနေ
တာ”

သစ္စာ ဖခင်ကို မဝံ့မရဲ မော့ကြည့်ရင်း . . .

“စိတ်ချပါ ဖေဖေ၊ ဖေဖေ မသိဘဲနဲ့ သမီး ဘာကို
မှမလုပ်ပါဘူး။ ခုလည်း ဖေဖေထင်သလို သမီးမှာ ချစ်သူ
ရည်စားမရှိသေးပါဘူး”

သမီးဖြစ်သူ မလိပ်ညှာတတ်တာကိုတော့ ဦး
သက်ခိုင်မှူး သိပါသည်။ သို့သော် . . . သတိဆိုတာ ပို
သည်မရှိတာကြောင့် မိဘတို့ ဝတ္တရားအတိုင်း မကောင်း
တာဖြစ်မည်စိုး၍ ကြိုတင်သတိပေးခြင်းပါ။

“သမီးကို ဖေဖေ ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယုံကြည်မှု
ကိုတော့ သမီး အလွဲသုံးစား မလုပ်စေချင်ဘူး”

တစ်မျိုး ဖြစ်နေဦးမယ်”

သူ့ကို ခုချိန်ထိ ကလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး အမြဲတမ်း စိုးရိမ်ပူပန်နေတတ်သော ကြီးကြီးမွှေးကို သူ ပြုံးပြရင်း . . .

“ကျွန်တော် နေကောင်းနေပါပြီ ကြီးကြီးမွှေးရဲ့ ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့”

ခေါင်းမာသော များကို ကြီးကြီးမွှေး ဘာမှဆက်မပြောတော့။ အိမ်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ဝင်သွားလေသည်။ ကြီးကြီးမွှေးဆိုတာ များ ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူတူနေလာခဲ့သော ထမင်းချက်ပါ။ အိမ်ဖော်ဆိုသော စကားလုံးကို မသုံးရက်လောက်အောင်ပဲ များတို့မိသားအပေါ်မှာ သစ္စာရှိစွာ ကောင်းခဲ့သူပင်။

ကြီးကြီးမွှေးကို ဆွေးမျိုးရင်းချာတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံ၍ အမေတစ်ယောက်လိုလည်း များ ချစ်ခင်ခဲ့ပါသည်။ များ ငယ်စဉ်ကဆို နည်းနည်းဆိုးရင်၏။ သူ ဆိုခဲ့သမျှကို ကြီးကြီးမွှေးက ဒုပေဒါပေ သည်းခံခဲ့ရသည်။ သူ

မှတ်မိပါသေးသည်။ ငယ်စဉ်က အိပ်ရာဝင်လျှင် ဂျီကွာတတ်သည်။ တစ်ခါဆိုလျှင် မမကြီးနှင့်အတူအိပ်ရင်း အိပ်ရာမှ ကုန်းထတော့ မမကြီးက . . .

“ဟဲ့ . . . များ . . . အိပ်လေ။ ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“မမကြီးနဲ့ များ မအိပ်တော့ဘူး။ ကြီးကြီးမွှေးနဲ့ပဲ သွားအိပ်တော့မယ်”

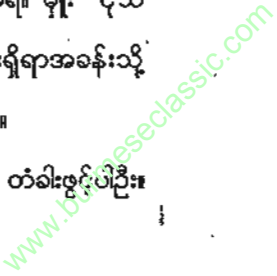
“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း။ ကြီးကြီးက တစ်နေကုန်ပင်ပန်းထားတာ ခုလောက်ဆို အိပ်ပျော်နေတော့မယ်။ လာပါ မမကြီးနဲ့ပဲအိပ်။ များက လိမ္မာပါတယ်”

“မအိပ်ဘူး။ ကြီးကြီးမွှေးနဲ့ပဲအိပ်မယ် . . . ။

ကြီးကြီးမွှေးရေ . . . အီး . . . ဟီး . . . ဟီး”

များ ကြီးကြီးမွှေးကြားအောင် အော်ငိုပစ်လိုက်သည်။ မမကြီး ဘယ်လောက်ချော့ချော့ မရ။ များ ဝိုသံကြားတော့ ကြီးကြီးမွှေး မနေနိုင်။ များရှိရာအခန်းသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ရောက်လာတတ်စမြဲ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ။ သမီးကေသွယ် တံခါးဖွင့်ပါဦး။

မှူးလေးက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လာပြီ ကြီးကြီးမွေးရေ”

မမကြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ဖေဖေနှင့်မေမေ ပါရောက်လာကြသည်။

“သားလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးကြီး”

“မှူးက ကြီးကြီးမွေးနဲ့ အိပ်ချင်လို့တဲ့”

ဖေဖေနှင့်မေမေက ကြီးကြီးမွေးကို အားနာသလို လှည့်ကြည့်ရင်း သူ့ကို ချောသည်။

“သားရယ် . . . မမနဲ့ပဲ အိပ်ပါလားကွယ်၊ ဒါမှ

မဟုတ် မမလေးနဲ့ သွားအိပ်မလား”

“မအိပ်ချင်ဘူး၊ သူတို့နဲ့မအိပ်ချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့”

“မမကြီးက အိပ်ရာထဲဝင်တာနဲ့ အိပ်ပျော်တာ။

မမလေးက စာပဲကျက်နေတာ။ မှူးကို ပုံပြောမပြဘူး။ ကြီး

ကြီးမွေးက ပုံပြောပြတယ်။ ကြီးကြီးမွေးနဲ့ပဲအိပ်မယ်”

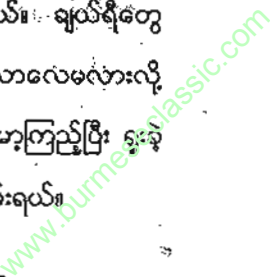
ဖွတ်တရွတ် နိုင်သောသူ့ကို အားလုံးလက်လျှော့

ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံး ကြီးကြီးမွေးနှင့်အတူအိပ်ပြီး ကြီးကြီးမွေးပြောပြသမျှ ပုံပြင်တွေကို နားထောင်ပြီး အိပ်ဖျော်ခဲ့ရသည် ညပေါင်းတွေ မနည်းခဲ့။ ငယ်စဉ်က အကြောင်းတွေကို တွေးပြီး တစ်ဦးတည်းပြုံးနေမိချိန်တွင် မိုးပုစဉ်းတစ်ကောင်၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကြောင့် သတိရကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ချယ်ရီပန်းတွေ ဝေဝေဆာနေတာကို မြင်ကွင်းထဲမှာ မြင်လိုက်ရ၏။

“ကြည့်စမ်း ချယ်ရီတွေ တော်တော်ပွင့်နေပြီပဲ”

ချယ်ရီပင်ကို မော့ကြည့်ရင်း တစ်ဦးတည်းရေရွတ်မိသည်။ ချယ်ရီကိုမြင်တော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရ၏။

ချယ်ရီပွင့်တွေကြားမှာများ ပုန်းလျှို့နေတာဖြစ်ခဲ့ရင် နင်ထွက်လာပါတော့လား ငြိမ်းရယ်။ ချယ်ရီတွေကြားမှာ နင့် အပြုံးမျက်နှာလေး ပေါ်လာလေမလားလို့ ချယ်ရီတွေပွင့်တိုင်း ချယ်ရီပွင့်တွေကို မော့ကြည့်ပြီး ရူးခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်နီးပါးရှိခဲ့ပါပြီ ငြိမ်းရယ်။

ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ချယ်ရီတွေပွင့်တိုင်း နင် ပန်ဖို့အတွက် ငါ ကြိုးစားပြီး ခူးခဲ့ရတယ်။ ခုတော့ ပန်သူမဲ့ တဲ့ ပန်းကလေးတွေလည်း ငါနဲ့အတူ နင့်ကို လွမ်းနေကြရ ပြီ ငြိမ်း။

“ငြိမ်းဇေ . . . ဒီမှာကြည့်စမ်း ချယ်ရီပန်းတွေ အရမ်းလှတာပဲ နင်ပန်ဖို့ ငါ ခူးလာတယ်”

သူ အားရပမ်းသာနှင့် ပန်းတွေကိုပွေ့ပိုက်ပြီး ငြိမ်း ဆီကို သွားခဲ့ပေမယ့် ငြိမ်းက မတုန်လှုပ်။ သူထင်ထား သည်က ပန်းတွေကိုမြင်ရင် ငြိမ်း ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား၍ သူ ဆီကိုလာပြီး သူ့လက်ထဲကပန်းတွေကို အတင်းပွေ့ယူမည် ဟု ထင်ထားတာ . . . ။

ခုတော့ ငြိမ်းက သူထင်သလိုမဟုတ်။ မသိကျိုး ကျွန်ပြုလျက် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သံကြိုးမဲကြိုး ဖတ်နေ သည်။ သူ ဒေါပွခဲ့ရ၏။

“ငြိမ်း”

မှူး ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ခေါ်လိုက်တော့ ငြိမ်းက

စာကြည့်မပျက်ပဲထူးသည်။

“ဘာလဲဟ”

“နင်က ငါ့ကို ဂရုမစိုက်တဲ့သဘောလား”

သည်တော့မှ သူ့မျက်နှာကို ငြိမ်းက မော့ကြည့် သည်။

“ဘာကိုလဲ မှူးရဲ့”

သူ ဘာကြောင့် ဒေါသဖြစ်ရသည်ကို မသိဟန် နှင့်မေးသဖြင့် မှူးဒေါသက နှစ်ဆပိုသွားတော့၏။ စိတ်ထဲ မှာ ငြိမ်းကို ဆွဲရိတ်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။

“တောက်”

“မှူး” တောက်တစ်ချက်ခေါက်ကာ ပွေ့ပိုက်လာ သောပန်းတွေကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချပြီး ငြိမ်းရှေ့မှ ပြန် ထွက်လာခဲ့သည်။

“မှူး . . . ဟဲ့မှူး . . . နေဦးလေ”

သူ ငြိမ်းကို လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ . . .

“မှူး . . . မှူး”

နောက်မှ သူ့အမည်ကို တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း
ငြိမ်း ပြေးလိုက်လာခဲ့သည်။

“နေဦးလေ၊ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲထားသော ငြိမ်းလက်ကို သူ
ဖယ်ချပစ်လိုက်၏။

“ဖယ်စမ်းပါ”

“ငါ့ကို စိတ်ကောက်တာလား”

မှူး ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ မျက်နှာကြီးသုန်မှုန်နေ
တာကိုကြည့်၍ ငြိမ်းက သဘောကျစွာ တခစ်ခစ်ရယ်လေ
သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

သူ ဟောက်လိုက်တော့ ငြိမ်းက ပိုရယ်လေသည်။
မျက်စိပေါက်ပင် မပွင့်တော့ . . .

“မိငြိမ်း . . . ငါလက်သီးနဲ့ ဆွဲထိုးမိမယ်နော်”

“အမယ်လေး မှူးရယ်။ ငါကြားဖူးတာကတော့
လူပုစိတ်တို၊ ခွေးပုရန်လိုတဲ့ နင်က အရပ်ကြီးဒီလောက်

ရှည်နေတာ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်တိုရတာလဲ”

“နင် လုပ်ပုံက ဟုတ်လို့လား”

“ဘုရားရေ . . . ငါက ဘာလုပ်မိလို့ပါလိမ့်”

“တော်ပါတော့ ငြိမ်းရယ်။ နင် ငါ့စေတနာကို
အရမ်းစော်ကားတယ်ဟာ”

သူ့မျက်နှာ ညှိုးသွားပြန်တော့လည်း ငြိမ်း မနေ
နိုင်ပြန် . . .

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မှူးရယ်။ ငါက ပန်းတွေကို အမြတ်
ထမ်း မပန်တတ်လို့ပါ။ ငါ့ခေါင်းမှာ ပန်းပန်တာ နှင် ဘယ်
နှစ်ခါမြင်ဖူးလို့လဲ။ ပန်းပန်ရင် ငါ စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ပါ”

ငြိမ်းပြောတာလည်း ဟုတ်နေပြန်သည်။ မှူးနှင့်
ငြိမ်းက ရဲချင်းကပ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ။ ငြိမ်း ပန်းပန်
တာကို မတွေ့ဖူးခဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခူးလာတဲ့ပန်းတွေကိုတော့
အားနာပါးနာနှင့် ပန်သင့်ပါသည်။

“ဟုန်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့စေတနာ
တိုတော့ နင် အသိအမှတ်ပြုသင့်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ ငါ ပန်းမကြိုက်ပေမယ့် နင့်
စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ချယ်ရီပန်းတွေကို
ငါ မြတ်နိုးပါ့မယ် ကျေနပ်တော့နော်”

သည်တော့မှ မှူးမျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်ကလေး
ဖြတ်သန်းကာ မြေပြင်ပေါ်တွင် ကျကျန်ခဲ့သော ချယ်ရီတွေ
ကို နောက်ပြန်ကြည့်ရင်း . . .

“ဒါဆို ချယ်ရီပန်းတွေ နင့်အတွက် အသစ်ခူးပေး
မယ်။ လာလိုက်ခဲ့”

ငြိမ်းလက်ကိုဆွဲကာ မှူး မိမိတို့ခြံထဲရှိ ချယ်ရီပင်
ဆီသို့ ပြေးခဲ့သည်။ ပြီး ငြိမ်းကို ချယ်ရီပန်းတွေ ခူးပေးခဲ့၏။
ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အချိန်လေးတွေကို ယခု ပြန်လည်၍
တမ်းတမိသည်။

ခုလည်း ချယ်ရီတွေ ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်နေပြီ ငြိမ်း။
နင်သာ ငှဲအနားမှာရှိနေရင် ဒီချယ်ရီပန်းတွေကို ငါ တက်ခူး
နေလောက်ပြီ။ ဒါဆိုရင် နင် ဘယ်လိုပြောမလဲ။ ခုထိ နင်
ကလေးဆန်တုန်းပါလား မှူးရယ်။ နင့်အသက်အရွယ်နဲ့

သစ်ပင်တက်ဖို့ မသင့်တော့ဘူး။ အိုကြီးအိုမနဲ့ ဖြစ်နေတာ
တောင် ကလေးကလား လုပ်ချင်တုန်း။ လာပြန်ဆင်းခဲ့” လို့
နင် ပြောမှာပဲနော်။ စုတော့ ငြိမ်းရယ် . . . ချယ်ရီတွေ
ဘယ်လောက်ပဲ ပွင့်နေပါစေ သူတို့အလှတွေ ဘယ်
လောက်ပဲ ဝင့်ထည်နေပါစေ ငါ မခူးတော့ဘူး ငြိမ်း။

အခန်း (၇)

“ဝေါ . . . ဝေါ”

မိုးသည် သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေလေ၏။ ညက တည်းက မည်မျှပင် ရွာသွန်းထားသည်မသိ။ မိုးရေဒဏ် ကြောင့်လား၊ လေဒဏ်ကြောင့်လားတော့မသိ။ ပန်းအိုးထဲ မှ ပန်းပင်ကလေးများပင် ညွတ်ကိုင်နေကြလေ၏။

စံပယ်ပန်းပင်ကလေးများဆိုလျှင် မြေပြင်ကိုပြန် လည်၍ ဦးချနေရ၏။ အေးစိမ့်စိမ့်ရှိလှသည်မို့ ဂျာကင်အင်္ကျီ

တစ်ထည်ကို ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။

“မြေး . . . နိုးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

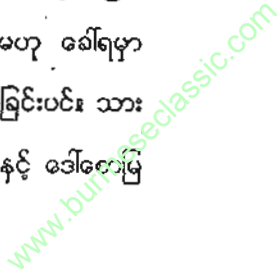
“ကော်စီသောက်မလား”

“ဟုတ်”

“ပန်းချယ်ရီ” ရိပ်မြုံတွင် “တွယ်” သည် ဆည်း လည်းလေးတစ်လုံးမို့ သည်အိမ်ကြီးမှာရှိသမျှ လူအားလုံး သည် အရေးပေး အလေးထားကြလေ၏။ အားလုံးစီထဲမှာ အပိုဆုံးက ဒေါ်စောမြမူ . . .

ဒေါ်စောမြမူသည် မြန်မာအမျိုးသမီးဖြစ်သော် လည်း ပုံစံက ကရင်မကြီးလို ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်နေသဖြင့် ငြိမ်းက အမိုးဟုခေါ်ခဲ့ခြင်းပင်။

ကြီးထောင့် ကြီးမားဖြစ်နေကာမှ မိခင်နှင့်မခြား မေတ္တာတွေထားခဲ့သည့် မိထွေးကို မေမေဟု ခေါ်ရမှာ ခက်သဖြင့် “အမိုး”ဟု နာမ်စားသုံး၍ ခေါ်ခဲ့ခြင်းပင်။ သား အချစ် မြေးအနှစ်ဆိုသလို “ငြိမ်း” ရဲ့ဝေဖေနှင့် ဒေါ်စောမြ

မူ အိမ်ထောင်ကျပြီး တလေးမရနိုင်သော ဒေါ်စောမြမူသည် ငြိမ်းကို သမီးအရင်းကို ချစ်ခဲ့သဖြင့် "တွယ်" သည် သူမ၏ အနှစ်ကလေး ဖြစ်ခဲ့၏။

"နှင်းမြရေ . . . မြေးနိုးလာပြီ။ ကော်ဖီဖျော်ခဲ့ပါ ဟေ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဟာ . . . ဘွားကလဲ"

"ဘာလဲ မြေးရဲ့"

"မြေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သောက်ချင်တာ ဘွားရဲ့။ အဲဒါမှ ပူတင်းလေးဘာလေးစားရမှာ အိမ်မှာက သား ကြိုက်တဲ့ ပူတင်းမှမရှိတာ"

"ကဲ . . . ကြွဟေ့ . . . ကြွ"

"ဒါဆို မုန့်ဖိုးပေး။ သား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပဲသွား တော့မယ်"

"ဒီကလေးနယ် . . . မိုးတွေ ဒီလောက်ရွာနေသာ

ကို"

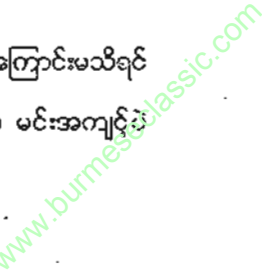
သိတယ်လေ။ မိုးတွေရွာနေလို့လည်း "တွယ်" ဒီ အခွင့်အရေးရအောင် တမင်ဖန်တီးပြီး ပူတင်းစားချင်တယ် လို့ ပြောတာပါ။ ငယ်ငယ်လေးတည်းက မိုးရွာရင် "တွယ်" ပျော်သည်။ လူကြီးတွေမသိအောင် မိုးရေထဲမှာ ဆင်းကစား လို့ မေမေရိုက်တာခံရတာလည်း မကြာခင်က။

ဒါပေမဲ့ "တွယ်" အရိုက်ခံရလည်း အမှတ်မရှိ။ ထို့ ကြောင့် "တွယ်" ငယ်ငယ်တုန်းက တွယ်ကို ဘွားဘွားက "မိုးပျော်" မင်းသားဟု ခေါ်ခဲ့သည်။

"ဘွားကလည်း မိုးရွာတာများ အဆန်းလုပ်လို့ မိုး ရွာရင် စောင်ခြုံကြေးတာ လူပျင်းတွေရဲ့အလုပ်။ သားက လူ ပျင်းကြီး မလုပ်ချင်ဘူး"

"တွယ်" စိတ်ပျက်သလို ကိုယ်ကိုတွန့်လိမ့်၍ ဘွား ရင်ခွင်ကို ခေါင်းနှင့် တိုးဝှေ့ပြလိုက်သည်။

"တွယ် မင်းက ငါ့မြေးပါ။ မင်းအကြောင်းမသိရင် ခက်မယ်။ မိုးရွာရင် လျှောက်သွားချင်တာ မင်းအကျင့်ပဲ လေ"

“နေပူလည်း သွားတာပဲ ဘွားရယ်”

“တွယ်” စကားကြောင့် ဘွားက မျက်စောင်းထိုးလေသည်။ ဒါကိုပင် တွယ်က မျက်နှာချိုသွေးကာ ဟီးခနဲရယ်ပြလိုက်၏။ ဒေါ်စောမြမူ မနေသာတော့ ရှေးထုံးလည်း မပယ်နဲ့၊ ဈေးသုံးလည်းမကြွယ်နဲ့ ဆိုတဲ့အတိုင်း ရှေးထုံးနည်းအရ ဝတ်ဆင်ထားသော ချွေးခံအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံကိုနှိုက်၍ တွယ်ကို ပေးလေတော့သည်။

“ကဲ မိုးပျော်မင်းသားရေ . . . ရော့ . . . ရော့”

“အဟဲ . . . ဒါကြောင့် အဘွားကို ချစ်ရတာ ဘွားက သိပ်လိမ္မာတာပဲ”

“အံ့မယ် . . . သူကများ လူကြီးကို လိမ္မာတယ်လို့”

“တွယ်” ဘွားလက်ထဲမှ ပိုက်ဆံကို ဆတ်ခနဲယူ၍ ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်ပြီး မိုးကာအင်္ကျီကို တစ်ခါထပ်ဝတ်လိုက်သည်။ လက်မှလည်း ထီးတစ်ချောင်းကိုကိုင်၍ ပြန်ဆင်းလာခဲ့၏။

“မြေး . . . ကားယူမသွားဘူးလား”

“မယူတော့ဘူး ဘွား၊ မိုးရွာနေတယ်။ သွားပြီ ဘိုင့်ဘိုင့်”

သူ ဘွားကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ဘွားရှေ့မှာ ကြာကြာရပ်နေရင် မိုးရွာထဲကိုသွားရင် အအေးပတ်မှာစိုးလို့ ဘာညာ သာရကာတွေပြော၍ ပူညံ့ပူညံ့ လုပ်ဦးမည်။ ဘွားရှေ့မှ မြန်မြန်လစ်ရတော့၏။

မိုးရေထဲမှာ အချစ်ရေ * * * ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း တွေးချင်တိုင်းတွေးနေမယ် * * *

မိုးရေစက်တွေကို လက်နှင့်ဖြန့်ခံရင်း သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို အော်ဆိုလိုက်သည်။ ထီးပါသော်လည်း တွယ် မဆောင်းပဲ ခါးကြားတွင် ထိုးထားခဲ့သည်သာ။ ကလေးတစ်ယောက်လို မိုးရေထဲမှာ ခုန်ပေါက်၍ ဆော့ကစားလာခဲ့တော့သည်။ လမ်းတော်တော်လေး လျှောက်ခဲ့ပြီမို့ အိမ်နှင့် တော်တော်လေး အလှမ်းဝေးခဲ့သည်တွင်

“ဒုက္ခပါပဲ။ လေကကြမ်းလိုက်တာ။ တောက် . . .

ဒီထီးစုတ်နဲ့တော့ စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

ညည်းညူသံကြောင့် “တွယ်” လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆောင့်တိုက်လိုက်သော လေကြမ်းတစ်ချက်ကြောင့်ထင်ပါ၏။ အပေါ်သို့လန်သွားသောထီးကို လက်နှင့် ဆွဲချနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် “တွယ်” ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားလေ၏။

ကူညီသင့် မကူညီသင့် စဉ်းစားနေခိုက် နောက်တစ်ကြိမ် လေကြမ်းက ဆောင့်တွန်းလိုက်ပါသဖြင့် မိန်းကလေး၏ဆံနွယ်စတွေက လွင့်လှ၍ သူမ၏မျက်နှာကို သေချာစွာ ဖော်ပြလိုက်သည်။

“ဟင်... သူပါလား”

နှုတ်မှ တိုးတီးရေရွတ်ရင်း လက်တွေက အလိုလို ခါးကြားထဲမှ ထီးကိုဆွဲထုတ်၍ ဖွင့်ပြီးသားဖြစ်သွားလေသည်။ နှလုံးသား၏လှုပ်ရှားမှုတွေက ပိုပြီး မြန်ဆန်သွက်လက်နေမည်ထင်ပါ၏။ သူမကို အပြေးကလေး ထီး မိုးဖူးလိုက်သည်။

“ဟင်”

သူမက သူမအပေါ်ကျနေသော မိုးစက်ပွင့်တို့ ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်သွားသဖြင့် အံ့သြဟန်နှင့် လှည့်ကြည့်ပြီး သူ့ကိုမြင်တော့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး ပွင့်ဟသွားလေသည်။

“လေကလည်း ကြမ်းလိုက်တာနော် ... ထီး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ကိုင်း ကျိုးသွားတာ”

“တို့ ထီး ယူသွားလေ”

“ဪ... မဟုတ်တာ။ နေပါစေ”

“ယူပါ။ မင်းကို မိုးရွှေမှာစိုးလို့”

သူ့အကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်ရဲစွာ သူမက မျက်လွှာချ၍ ခေါင်းခါလေသည်။ သူကတော့ ထီးကလေး မိုးထားမိဆဲ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တို့နဲ့သူက သိမှမသိပဲ”

“သိမှယူမှာလား”

“...”

“ကဲပဲ။ မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ အခု သိသွားပြီလို့ သဘောထားလိုက်။ မင်းရဲ့ထီးက ဆောင်းလို့မှမရတော့တာ။ ကိုယ့်ထီးကိုပဲ ယူသွားတော့နော်”

သူမက တွယ်ကို မရဲတရဲလေး မော့ကြည့်တော့ ပြုံးပြလိုက်သော တွယ် အပြုံးသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းလှ၏။ သူမက တွယ်လက်ထဲမှ ထီးရိုးလေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ယူလိုက်သည်။

“တို့ သွားတော့မယ်”

“လိုက်ဖို့ပေးမယ်လေ”

“...”

သူမက ခွန်းတုံ့ ပြန်မဆိုပါသဖြင့် တွယ် သူမဘေးနားမှ ကပ်လိုက်လာခဲ့သည်။

“ဒါနဲ့ မင်းနာမည် ကိုယ် သိခွင့်ရှိမလား”

“သူနာမည် အရင်ပြောလေ”

သိမ်မွေ့သောဟန်၊ သာယာသောအသံနှင့် ချိုမြိန်သော သူမ၏အပြုံးတွေကြောင့် နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ရင်ခုန်နှုန်းတိုးမြင့်လာခဲ့သည်။

“ကိုယ့်နာမည်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“တွယ်တာမှူး၊ အများကတော့ တွယ်လို့ခေါ်ကြတယ်။ ကျောင်းနာမည်စာရင်းထဲမှာ အပြည့်အစုံက တွယ်တာမှူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မေမေက ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး။ နောက်က မှူးဆိုတဲ့တစ်လုံးကို ထည့်မခေါ်ဘူး မုန်းလို့တဲ့”

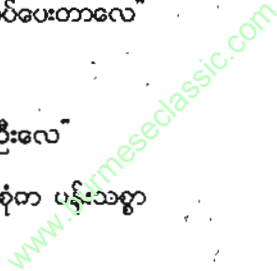
“အဆန်းပါလား။ ဒါနဲ့များ ဘာလို့ ထည့်မှည့်ထားသေးလဲ”

“ကိုယ်ကို အဘွားက နာမည်ပေးတာတဲ့။ ကျောင်းအပ်တော့လည်း အဘွားပဲ လိုက်အပ်ပေးတာလေ”

“ဧတော်”

“ဧတော် မနေနဲ့။ မင်းနာမည်ပြောဦးလေ”

“အဟင်း... နာမည်အပြည့်အစုံက ပန်းသတ္တ”

ကျော်တဲ့။ အချို့က ပန်းသစ္စာ၊ အချို့က သစ္စာကျော် အမျိုးမျိုးခေါ်ကြတာပဲ”

“ကိုယ်ကတော့ သူများမခေါ်တာပဲ ရွေးချယ်ချင်တယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုခေါ်မှာလဲ”

“သစ္စာလို့”

“ခေါ်လေ . . . သူ့လိုပဲ တို့ကို သစ္စာလို့ခေါ်တဲ့သူ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ခု သူနဲ့ဆို နှစ်ယောက်ပေါ့”

“တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲဟင်”

မိုးရိုမ်စိတ်တို့နှင့် ပျာပျာသလဲ မေးမိတော့၏။

“ဖေဖေလေ”

“တော်ပါသေးရဲ့”

သူမအဖြေကို ကြားရတော့ တွယ် ဝမ်းသာစွာ သတိလက်လွတ် ပြောချလိုက်၏။

“ဘာပြောတာလဲ”

“ဪ . . . ဟို . . . ဟိုဒင်း တို့ခေါ်သလို ခေါ်တာပဲ”

သူ များများမရှိလို့ အဟင်း”

“သူ ပြန်ရင်ပြန်တော့လေ . . . မိုးတွေစိုနေပြီ”

“အစကတည်းက စိုပြီးသားပါ”

“အအေးမိပြီး ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ပါ”

“ရောက်ပါစေ ဒီဒုက္ခမျိုးကို တစ်ခါတစ်ရံ ကြုံရလည်း ကိုယ် မမူပါဘူး”

တွယ် အရမ်းပျော်နေပုံရသည်။ ကလေးတစ်ယောက်ပမာနယ် ပန်းသစ္စာဆောင်းထားသော ထီးဆီမှ

လျှောက်ကျလာသော မိုးရေစက်တွေကို လက်နှင့်ခံ၍ ဆော့ဆော့နေပြန်သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စကားတွေ

အောင်ခွဲ၍ ဆိုလာရင်း နှစ်ဦးသားရင်းနှီးမလေးတွေ ရခွဲကြသည်။

“ဟို . . . သစ္စာတို့ အိမ်နားရောက်တော့မယ်။ ပြန်

တော့နော်”

“သစ္စာရဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြီလေ။ အိမ်အထိ

ဆိုက်လို့မရဘူးလား”

“မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သစ္စာမှာ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း သိပ်မရှိတော့ ဖေဖေ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ မြီးတော့ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းထားတာကိုလည်း ဖေဖေ မကြိုက်ဘူး”

သည်တော့မှ “တွယ်” ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားလေသည်။ တွယ် ကြားဖူးသည်မှာ ယောက်ျားလေးတွေက မိန်းကလေးတွေ မကြိုက်တာကို ဇွတ်လုပ်ရင် မိန်းကလေးတွေက မုန်းသွားတတ်တယ်တဲ့။ သစ္စာ ဆန္ဒကို သူ လိုက်လျောကာ ရပ်လိုက်ခြင်းပါ။

“သွားမယ်နော်”

သူမနှုတ်ဆက်တော့ “တွယ်” လက်ပြုရင်း မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြုလိုက်သည်။ သစ္စာ ရှက်ဝဲဝဲလေးဖြစ်ကာ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

အခန်း (၈)

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ဘာရယ်တာလဲ။ မင်းတို့က ငါ့ကို လှောင်တာထား။ ငါ တစ်ယောက်စီ ဆွဲထိုးပစ်မှာနော်”

ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော တိုက်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းထဲတွင် လူငယ်တစ်စု ဝိုင်းဖွဲ့၍ တွတ်ထိုးနေကြသည်။ တွယ်တာ သူ့အကြောင်းကို ပြောပြတော့ သူငယ်ချင်းတွေက ရယ်လေသဖြင့် စိတ်တိုဟန်နှင့် လက်သီးဖြင့် ရွယ်လေသည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မျှော့ကြီးရာ မင်းတို့နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံပုံကို ငါက သဘောကျလို့ပါကွ”

“ဟာ . . .ဟေ့ကောင် . . . ငါ့ကို အဲဒီလိုခေါ်တာ ပိုပြီး အပြစ်ကြီးတယ်နော်”

တွယ်တာ သူ့ကို လူတွေမှာ ကပ်တွယ်တတ်တဲ့ မျှော့နှင့် နှိုင်းတာကို မကြိုက်၍ ဆိုလိုက်ခြင်းပါ။ ငယ်ရွယ် သူတွေမို့ ပူပင်သောကဆိုတာ သူတို့ဘဝမှာ မရှိဟု ထင် ထားကြပုံရပါသည်။

“ဒီလောက် အရာရာဆန်းပြားနေတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲ မှာ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဖတ်လမ်းစပုံက ရိုးရိုးတုံးတုံးကြီး နိုင်လွန်းတာကွာ”

လွင်မင်းဆွေက ထပ်ဆင့်၍ ရွတ်ချနေပြန်ပါပြီ။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာမှသုံးစားမရတဲ့ မင်းတို့ ဦးနှောက်ထဲမှာ ပိုးတိုးလောက်ကိုက် အတွေးအခေါ်တွေပဲ ရိတာမို့လား”

“ထို့ . . . ရွံ့စရာကြီး”

“မသေမချင်းမှတ်ထား၊ ခေတ်တွေဘယ်လိုပဲ ပြောင်းပြောင်း အချစ်ရဲ့ဒဿနက ပြောင်းလဲမသွားဘူး။ ဟောင်းနွမ်းခြင်းလည်း မရှိဘူး။ အသစ်တွေ ဘယ်လိုပဲ ဆောင်းကောင်း အဟောင်းမှာပဲ တလည်လည်ဆိုတဲ့စကား ဘို မင်းတို့ မကြားဖူးကြဘူးလား။ အဲဒီအဟောင်း အဟောင်း တွေထဲက ထုတ်နှုတ်ပြီး အသစ်အဆန်းတစ်ခုဖြစ်အောင် ဆေးရောင်တွေခြယ်၊ သံစဉ်တွေစီထည့်ပေးရတာကဒီလင် တစ်မျိုးကွ”

“ဟာ . . . ဂွတ်တယ်ကွာ . . . ပြောင်မြောက်လိုက် တဲ့ စကားလုံးတွေ ကျွန်တော်ကိုလည်း သင်ပေးပါ ဆရာ ရယ်”

ချစ်ကိုက “တွယ်” ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဟန်ပြု ပြီး ချိုးကျူးလေ၏။ သည်တော့ နေလင်းက ပခုံးတွန့်လေ သည်။ လွင်မင်းဆွေက လက်ချစ်တစ်ချက်တီးလိုက်ကာ

“လေးစားတယ်ကွာ . . . နောက်က ငါးကပ်ပြီး ကြော်စားပစ်မယ်”

“သောက်ရူး”

“တွယ် တွယ်ကို ငါတော့ လက်ခံတယ်။ ခုဆိုရင် အဆိုတော်လောကမှာ စန္ဒယားချစ်ဆွေရဲ့ သီချင်းတွေကို စိုးစန္ဒာထွန်းက ပြန်ဆိုတယ်။ မာမာအေးရဲ့ သီချင်းတွေကို နီနီဝင်းရွှေက ပြန်ဆိုလို့ဆို။ သူ့စီးရီး ငါဆို။ ငါ့စီးရီးသူဆိုနဲ့ ပြီးတော့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကိုလည်း ပြုပြင်ပြောင်းလဲ ပြီး ရောင်းနေကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ “တွယ်” ပြောတာ သဘာဝကျပါတယ်”

ချစ်ကိုက တရုတ်ကားတွေထဲက ရှောင်လင်သိုင်း ဆရာကြီးစတိုင်လ်ဖြင့် ပြောလေသည်။ တွယ်က ချစ်ကို ခေါင်းကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်တိုင်ကာ . . .

“မင်း မဆိုးဘူး။ အဖေတူသားပဲ။ ငါ့ခြေရာကို နင်း တဲ့သား”

“သေရာကိုလိုက်ပေါင်းနိုင်ရင်တော့ ငါ့ကုသိုလ် ပေါ့”

ချစ်ကိုမှာ အမေမရှိတော့ မိဘဆိုးလေးမို့ အဖေ

နှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေက အလိုလိုက်ခြင်းခံရသူ။ အငယ်ဆုံးမို့ ကံချင်တိုင်းကံနေရသူပင်။ ချစ်ကိုက မိခင် မေတ္တာငတ်နေသူပါ။ သူ သုံးနှစ်သားအရွယ်မှာပင် အမေ ဖြစ်သူက ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။

“ဒါနဲ့ ကောင်မလေးနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ပန်းသစ္စာကျော်လေ”

နေလင်း၏အမေးကို တွယ်က မဆိုင်းမတွပင် ဖြေလိုက်၏။

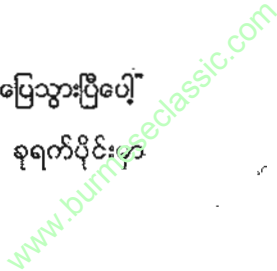
“ငွတ်လိုက်တဲ့နာမည်ပဲကွာ”

“ဘာလဲ . . . ဗမာတစ်ခြမ်း၊ အင်္ဂလိပ်တစ်ဝက်နဲ့ သပွတ်သီးစကားတွေ”

ချစ်ကိုက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလေသဖြင့် နိုင်လင်း တ ဟောက်လိုက်သည်။ သူတို့ပြောသမျှကို ငြိမ်၍ နား ထောင်နေသော လွင်မင်းဆွေက . . .

“ဒါဆို မင်းတို့နှစ်ယောက် အဆင်ပြေသွားပြီပေါ့”

“ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပေါ့။ စုရက်ပိုင်းမှာ

သူနဲ့ငါ တော်တော်လေးတွေဖြစ်ကြတယ်”

“ဒါကြောင့် မင်း ပျောက်ချက်က ကောင်းနေတာ ကိုး”

“ပျောက်ချက်သားကောင်းဆို ဒီကောင်ကြီး သစ္စာ အနားမှာ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် တွယ် ကပ်နေတော့မှာ ပေါ့”

ချစ်ကိုပြောသလိုပင် တွယ် “သစ္စာ” အနားမှာ ထာဝရစွယ်ကပ်ခွင့် ကြိုချင်သည်။ သစ္စာနှင့်အတူ လျှောက်သွားနေရလျှင် တွယ် ပျော်သည်။

“ငါခေါ်သလို သစ္စာလို့ လိုက်မခေါ်နဲ့ကွာ၊ ဒီ နာမည်က ငါတစ်ယောက်တည်းခေါ်ဖို့”

“အဖြစ်သည်းလိုက်တာ”

နေလင်းက မကျေမနပ်အသံနှင့်ဆိုတော့ “တွယ်” ရယ်လေသည်။ ပြီးမှာ ချစ်ကိုက . . .

“ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တဲ့ကောင်မလေးတွေကို မင်း မထီမဲ့မြင်ပြုခဲ့လို့ ဝဋ်လည်တာ”

သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် တွယ် ကို ဝေဖန်နေဆဲ အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသောသူကို မြင်၍ အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြလေသည်။ အားလုံး၏အကြည့် က လှေကားပေါ်သို့ စုပြုံရောက်ရှိသွားလေ၏။

“သား သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်နေကြတာကိုး”

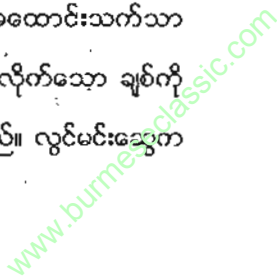
သူမက အပြုံးချိုချိုနှင့် နှုတ်ဆက်လေတော့ သွက်လက်သော ချစ်ကိုကပင် ပြန်လည်၍ နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်တယ်လေ အန်တီရဲ့ ဒါကြောင့် စုပြီး စကားနိုင်လှနေကြတာ”

“ဪ . . . လေကြီးပြိုင်ကြတာဆိုပါတော့”

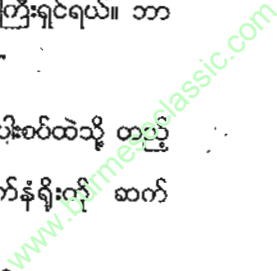
“အဟံ”

အလျှောက်ကောင်းတော့ အထောင်းသက်သာ ဆိုသလို စကားလမ်းကြောင်းလွဲ၍ ဖြေလိုက်သော ချစ်ကို ကို “တွယ်” ကိုတင်၍ ကျေးဇူးတင်မိသည်။ လွင်မင်းဆွေက ဆိုဖာပေါ်မှ ထရပ်ရင်း . . .

“အန်တီ . . . လာပါ။ ထိုင်ပါ ခင်ဗျာ”
 လွင်မင်းဆွေ၏ ခပ်ကြောင်ကြောင်အပြုအမူ
 ကြောင့် “ငြိမ်း” ရယ်လေသည်။
 “ဧည့်သည်က အိမ်ရှင်ကို နေရာပြန်ပေးပြန်ပြီ”
 “ဟုတ်သားပဲ။ မင်းကလည်း ဧည့်သည်က ဆန်
 တစ်ခွက်ကျူးချင်သလိုမျိုး”
 နေလင်းက လွင်မင်းဆွေကို တံတောင်နှင့်တွတ်
 ၍ ဆိုသည်။
 “မင်းတို့ပျော်တတ်တာ အန်တီ သိပါတယ်။
 လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာ စကားနိုင်လှကြာ၊ အန်တီ ခြံထဲ
 ဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”
 “ငြိမ်း” ခြံထဲကိုဆင်းသွားတော့မှ “တွယ်” က
 စကားပြန်စသည်။ မေမေရှေ့မှာမို့ စောစောက ငြိမ်ကုပ်
 နေရခြင်းပါ။
 “သစ္စာတို့အိမ်က စိတ်တော်စည်းကမ်းကြီးပုံပဲ

ကွ”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “သစ္စာ ဖေဖေက ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း
 ထားတာ မကြိုက်ဘူးတဲ့”
 “အပြင်မှာတွဲတာပဲ သူ့မြင်တာမှတ်လို့”
 “မဟုတ်သေးဘူးကွ။ ငါက သစ္စာနဲ့မတွေ့ရတဲ့
 ရက်ဆို ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီးဖြစ်နေတာ။ သစ္စာအိမ်ကို
 လိုက်သွားချင်တယ်ကွာ”
 “ဒါများ လွယ်လွယ်လေး”
 လွယ်လွယ်လေးဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောသော လွင်
 မင်းဆွေကို ဘဝင်မကျစွာ “တွယ်” မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တွန့်၍
 ကြည့်လိုက်သည်။
 “ကဲ . . . ပြောစမ်းပါဦး ဉာဏ်ကြီးရှင်ရယ်။ ဘာ
 မဟုတ်က ဟုတ်က အကြံပေးဦးမလို့လဲ”
 လွင်မင်းဆွေက လက်ညှိုးကို ပိုးစပ်ထဲသို့ တည့်
 ငုံပြီး ပါးစောင်ကိုထောက်ပြီး ညာဘက်နံရိုးကို ဆက်

ထောက်လိုက်သည်။

“မင်းပြောသလိုပဲ “တွယ်” ငါပေးမယ့်အကြံတ
မဟုတ်က ဟုတ်ကထဲက အဆင်ပြေမယ့်အကြံပဲ။ မင်း
စိတ်တော့ ရှည်ရမယ်နော်”

စကားပလွင်ခံနေသော လွင်မင်းဆွေကို “တွယ်”
စိတ်မရှည်ချင်တော့ . . .

“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါကွာ။ သစ္စာနဲ့ပတ်သက်
လာရင် ငါ့စိတ်ကို အဆုံးမရှိ ဆွဲဆန်ထားပြီးသား”

“မင်းကလည်း ဒေါနချည်းပဲ။ စံပယ်လို ဗြူစင်စမ်းပို
နေလင်းက “တွယ်” မခံချင်အောင်စသည်။

လွင်မင်းဆွေက . . .

“ဒီလိုကွ”

“ဒီအကြံ မဆိုးဘူး”

“ဟေ့စကောင် . . . ငါ ဘာမှမပြောရသေးဘူးလေ”

“ဟုတ်သားပဲ။ ဘွာတေး . . . ဘွာတေး”

စိတ်လော့၍ ခပ်ကြောင်ကြောင် ဆိုလိုက်မိခြင်း

ဝါ။ နောက်မှ ကိုယ်အဖြစ်တွေ့မိကာ ရှက်ရယ်ရယ်ပြီး မျက်
နှာကို လက်ဝါးနှင့်ပွတ်လိုက်သည်။ လွင်မင်းဆွေက

ယောက်ျားကြီးတန်ဖွဲ့ မျက်စောင်းထိုးလေ၏။ ချစ်ကိုက
“လွင်လေး . . . ပြောလေကွာ”

“ပြောမယ် . . . ပြောမယ်။ ငါ ခုပြောမယ့်စကား
တို့ သေချာနားထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အားလုံး လွင်မင်းဆွေပြောမည့်စကားကို စိတ်ဝင်
စားစွာ နားစွင့်နေကြသည်။

“သစ္စာတို့အိမ်ကို “တွယ်” အလွယ်တကူ ဝင်နိုင်
တဲ့နည်းလမ်းက မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေကို အကူအညီ

တောင်းရမယ်”

နေလင်းက ဝင်၍ . . .

“မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းဆိုရင် မှုမူနဲ့ကြည့်ပြာကို
အကူအညီတောင်းမယ်ကွာ”

“မင်း မဆိုးဘူး နေလင်း။ လူရွေးတတ်သားပဲ ငါ့

အကြံကို ကြိုသိနေပြီထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ချစ်ကိုက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး ဇွာ

လိုက်ရင်း မေးသည်။

“တကယ့်လူအိုးကွဲတွေကို ရွေးလို့လေ”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ”

နေလင်းက သူ့ကိုသူ ဂုဏ်ယူသလိုပုံစံဖြင့် အကျိုး
ကော်လာစကို ဆွဲတင်ဟန်လုပ်ပြသည်။ “တွယ်” ကတော့
ဘာမှ နားမလည်ဟန်ဖြင့် ဆိုဖာကို ပိုချလိုက်၏။

“တွယ် နားရှုပ်နေပြီထင်တယ်။ ကြည့်ပါလား ရုပ်

ကိုက သရက်သီးနေလောင်မိထားတဲ့ရုပ် ဒီလိုကွ”

လွင်မင်းဆွေ စကားချို့လိုက်တော့ ခေါင်းလေးလုံး
ပူးကပ်သွားလေ၏။ လွင်မင်းဆွေ သူ့အကြံကို အကွက်စေ
ပြောပြတော့မှ အားလုံး သဘောတူကာ ရယ်ကြလေသည်။

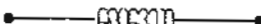
သူ့အကြံကိုလည်း အားလုံး သဘောတူလက်ခံ
ကြောင်း လက်ဝါးချင်းရိုက်၍ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ကြသည်။

အခန်း (၉)

“ပန်းချယ်ရီ” ရိပ်မြုံတွင် လူငယ်တစ်စု ရုတ်စိရုတ်
စိနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ဒေါ်စောမြမှတစ်ယောက် နား
မလည်နိုင်စွာ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေ၏။ “ငြိမ်း”
က ဆေးခန်းသို့ သွားလေပြီ။ အိမ်ဖော်မလေး နှင်းမြဆီသို့
ချည်းကပ်၍ ဒေါ်စောမြမှ မေးကြည့်ဖို့ စဉ်းစားမိကာ နှင်းမြ
ဆီသို့ လာခဲ့၏။ ဒီကိစ္စ နှင်းမြများ သိနေမလားလို့ပါ။

“ဟဲ့ . . . နှင်းမြ”

“ရှင် . . . ဘွားလေး”

“ဟိုလူတစ်သိုက် ရုတ်ရုတ်.ရုတ်ရုတ်နဲ့ ဘာတွေ လုပ်နေကြတာလဲ သိလား”

“နှင်းမြလည်း မသိဘူး ဘွားလေးရဲ့”

“ညည်းကလည်း သိတာပဲ မရှိဘူး”

ဒေါ်စောမြမှ ငျစ်တောက်ငျစ်တောက်နှင့်ဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။ “တွယ်” အခန်းထဲမှာတော့

“ကြည်ပြာရေ . . . နှုတ်ခမ်းနီ ဘာအရောင်ဆိုး ပေးရင် ကောင်းမလဲဟင်”

မူမူက အဝတ်တွေရွေးနေသော ကြည်ပြာကို လှမ်းမေးလေ၏။

“တွယ်က အသားဖြူတော့ လိမ္မော်ရောင်လေး တင်ပေးလိုက်”

“အဟင်း . . . တွယ်က နှုတ်ခမ်းနီမတင်ရသေး တာတောင် တကယ့်မိန်းကလေးကျနေတာပဲ။ အရမ်းလှ တာပဲ”

“လှမှဖြစ်တာဟ”

တွယ်ကိုကြည့်၍ မူမူက ချီးကျူးသည်။ သူငယ် ချင်းတွေပြင်ပေးသမျှ ငြိမ်ခံနေသော တွယ်သည်လည်း သစ္စာနဲ့ အမြဲတွေ့ချင်နေသောကြောင့်သာ သူတို့ပြုသမျှ နုံနေရသည်။

“ဟူး . . . နင့်တို့မိန်းကလေးတွေဘဝက မလွယ် ဝါလားနော်။ ဟိုကစည်း ဒီကတုတ်နဲ့ ကောက်ညှင်းထုပ်ကျ နေတာပဲ။

တွယ် စိတ်ပျက်သလို ညည်းတွားမိတော့ မူမူနှင့် ကြည်ပြာက ရယ်လေ၏။

“ဒါ အသေးအမွှားပဲရှိသေးတာ”

“နင်တို့ ဘရာစီယာကြီးကိုလည်း သေချာအောင် တုပ်ပေးဦးနော် . . .။ တော်ကြာ အထဲက အဝတ်စတွေ ထွက်ကျနေရင် ဒုက္ခ”

“အေးပါ . . . တွယ်ရယ်”

ကျောပြင်ကြီးတွင် ဘရာစီယာလေးသာ ဝလဲ

ထားရသေးသော တွယ် ရှံ့ရှံ့မဲ့နှင့် ဆိုလေ၏။ ကျောပြင်
ဇွေးဇွေးပေါ်တွင် အနက်ရောင် ဘရာဗီယာလေးသာနေရာ
ယူထားသဖြင့် ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် နိုင်ငံခြားမင်းသမီး
ပုံပေါက်နေသော "တွယ်" ကိုကြည့်၍ မူမူက တစိုးစိုးရယ်
သည်။

"အထဲကလူတွေ မပြီးကြသေးဘူးလားဟ"

အပြင်မှာ စောင့်နေကြသော ယောက်ျားလေးအုပ်
စုကလည်း "တွယ်" ဘယ်လိုပုံမျိုးဖြင့် ထွက်လာမလဲဟု
ကြည့်ချင်နေသည်။ ချစ်ကိုက စိတ်မရှည်စွာ လှမ်းအော်
တော့ ကြည်ဖြာကလည်း အထဲမှ ပြန်အော်သည်။

"ပြီးပြီဟေ့ . . . ခဏလေး"

မိန်းကလေးအဝတ်အစားများ ဝတ်ပြီးသွားသော
အခါ "တွယ်" အလှသည် တကယ့် သစ်ခွလိပ်ပြာမလေး
ပမာ။ လည်ပင်းက အသီးလေးပေါ်မည်စိုး၍ လည်ပင်းအုပ်
သည်အထိ လည်ပတ်ကလေးရှိသော ချည်ထိုးကိုယ်ကျပ်
အင်္ကျီအစင်းလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ယောက်ျားလေး

ထဲက မသိသူတော့ မခန့်မှန်းနိုင်။

"ရှေ့ . . . တွယ် . . . ဒီလက်ကိုင်ဒေါ်ကလေး

တိုင်"

ကြည်ဖြာပေးသော လက်ကိုင်အိတ် ရေညှိရောင်
အလေးကိုယူ၍ တွယ် ညာဘက်လက်တောက်ဝတ်တွင်
ချိတ်လိုက်၏။ ပြီး . . .

သူ့ကိုသူ မှန်ထဲပြန်ကြည့်၍ သဘောကျနေသည်။

မူမူက တွယ်ကို ခပ်ငေးငေးလေးကြည့်ရင်း . . .

"နင် အရမ်းလှတာပဲ တွယ်ရယ်။ ငါတို့သုံး

သောက် ယှဉ်သွားရင် ကောင်လေးတွေက ငါတို့ကိုကျော်
ပြီး နင့်ကို ငမ်းကြဲမှာကျိန်းသေတယ် သိလား"

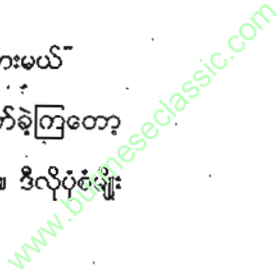
"ဒီလောက်လည်း မမြောက်ပါနဲ့ဟာ။ ဒီနေ့ ငါ

အာခံမှာပါ။ တကယ်ပြောတာပါ"

"ကဲ . . . စကားမများမနေကြနဲ့ သွားမယ်"

ကြည်ဖြာကရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ ထွက်ခဲ့ကြတော့

သည်။ "တွယ်" လမ်းလျှောက်ပုံက ခပ်နွဲ့နွဲ့ပင်။ ဒီလိုပုံစံမျိုး

ဖြစ်ဖို့လည်း ကြည်ဖြာနှင့်မူမူ တွယ်ကို တစ်ပတ်တိတ် လမ်း
လျှောက်သင်ပေးခဲ့ရသည်။ အပြင်သို့ ရောက်လေတော့
မူမူနှင့်ကြည်ဖြာက တွယ်ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ထားပြီး အရပ်ရပ်
သော တွယ်ကို ခေါင်းငုံ့ခိုင်းထားသည်။

“ကဲ . . . သူငယ်ချင်းတို့ရေ ရှင်တို့ရဲ့ မရွှေချော
ကို ကြည့်ပါဦး။ တော်တော်လေးမှ လှရဲ့လားလို့”

ကြည်ဖြာနှင့်မူမူ လူချင်းခွဲလိုက်တော့ နောက်မှ
ပေါ်လာသော တွယ် မျက်နှာကို နေလင်း၊ ချစ်ကိုနှင့် လွင်
မင်းဆွေတို့ တအံ့တဩ ငေးမောနေကြလေတော့၏။

“တွယ် . . . ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“ထင်ထားတာထက်တောင် ပိုလှနေပါလား”

“မူမူနှင့်ကြည်ဖြာ တကယ်တော်တယ်ဟာ”

“နဂိုရှိလို့ နဂိုင်းထွက်တာပေါ့ဟယ်”

တွယ်ကို ကြည့်နေကြသည့် မျက်ဝန်းအစုံတွေထဲ
မှာ ချစ်ကိုက အကဲဆုံး။ မျက်တောင်ပင် ခတ်ဖို့မေ့နေပြီ
လား မသိတော့။ တွယ်၏ မပွင့်တပွင့်အပြုံးလေးကပဲ ခွဲ

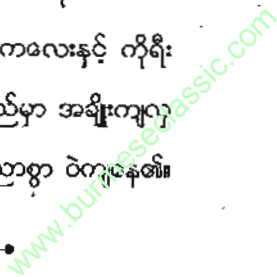
ဆောင်နေသည်လား။ လွင်မင်းဆွေက ချစ်ကို ရင်ဝကို
လက်ဝါးနှင့်ဖိပေးရင်း . . .

“သူငယ်ချင်း . . . သတိထားနော် . . . အချင်း
ချင်းကွ အချင်းချင်း”

အားလုံးက ဝါးခနဲ ရှုယ်မိကြသည်။

“အေးကွာ . . . ငါတော့ ရင်တွေတောင်ခုန်လာ
တယ်။ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ငါ ရင်မခုန်ခွဲဖူးသေးပါဘူး။
မင်းနဲ့ကျမှ ငါ့ရင်ထဲ မော်တော်မောင်းနေပြီ သူငယ်ချင်း
ရေ”

ချစ်ကိုက နောက်သည်။ တကယ်ပဲ နိုင်ငံခြား
မိတ်ကပ်တွေရဲ့အစွမ်းကြောင့် “တွယ်” လှနေသည်။ အိုင်း
ရဲ့ဒိုး၏အစွမ်းကလည်း မျက်တောင်ကလေးများကို ကော့
ညွတ်နေစေသည်။ အနီခံပေါ်တွင် အနက်ရောင်ကလေး
တွေ ဖြတ်စင်းထားသော ချည်ထိုးအင်္ကျီကလေးနှင့် ကိုရီး
ယားဂါဝန်လေးကို တွဲ၍ဝတ်ဆင်ထားသည်မှာ အမျိုးကျလှ
၏။ ဆံပင်အတုကလည်း ပရုံးပေါ်မှာ ညီညာစွာ ဝဲကျနေ၏။

ဘယ်ဘက်ပခုံးပေါ်က ဆံပင်က မျက်နှာတစ်ခြမ်းနီးပါး ဖုံး
အုပ်နေပြီး ညာဘက်ကတော့ ဆံနွယ်စကို နားရွက်နောက်
သို့ သိမ်းတင်ထားပြီး အနီရောင်နင်းဆီပွင့်ကလေးပါသည့်
ကလစ်နှင့် ညှပ်ထားလေ၏။

“တွယ်သာ တကယ်မိန်းကလေးဆိုရင် ချစ်ကိုဆို
တဲ့ကောင်က စိတ္တဇဆေးရုံခိုရမယ်ထင်တယ်”

“ဆေးရုံတော့ အပိုမခံရဘူး ဟောကောင်ရေ။ ကား
တင်ပြေးမှာပဲ”

“ဟင်းနော် . . . သူများကို ဘူးသီး၊ ရေခဲသီးများ
မှတ်နေလား”

တွယ်က မျက်စောင်းထိုးရင်း ကနွဲ့ကလျ ဆိုလေ
သည်။ ကြည်ပြာက . . .

“သိပ်လည်း စကားကြောရှည်မနေနဲ့။ ဘယ်သူနဲ့
ပဲတူတူ ဆုမရတဲ့ အတူတူတော့ အတူဘဝနဲ့ လစ်တော့
တွယ်”

“နင်တို့က ငါနဲ့မလိုက်ဘူးလား”

“မလိုက်ရဲပါဘူးဟယ် . . .။ နှင့်ကောင်မလေးနဲ့
ငါတို့က သိမှမသိတာ”

“နောက်တော့သိမှာပေါ့”

“ဒီလောက်ကူညီထားတာ ကျေနပ်ရောပေါ့”

“ဒါဆို ငါဘွားတော့မယ်”

အားလုံး စုပုံ၍ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

အညှိခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသော ဒေါ်စောမြမူကိုမြင်တော့
အားလုံး ခြေလှမ်းတွေတွန့်သွားကြ၏။ တွယ်က ဟန်မပျက်
စေရန် သတိပေးလိုက်သည်။

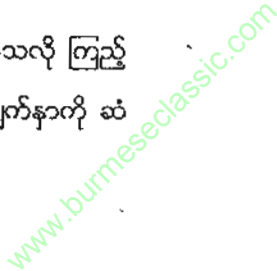
“ဟန်မပျက်စေနဲ့ ဘွား ရိပ်မိနေမယ်”

ခပ်တည်တံ့တည်နှင့် ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြရာ . . .

“ဟေ့ . . . ကလေးတွေ ပြန်ကြတော့မလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူတို့အဖွဲ့ကို အဘွားက အကဲခတ်သလို ကြည့်
နေသောကြောင့် ခေါင်းကို အစွမ်းကုန်ငုံ့၍ မျက်နှာကို ဆံ
ခင်နှင့် ကွယ်ထားလိုက်၏။

“မင်းတို့သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ဒီကောင်မလေးကို အဘွား တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး”

အားလုံးထဲတွင် အရပ်ရှည်နေသော “တွယ်” ကို ကြည့်၍ အဘွားက ဆိုသည်။ နေလင်းက သွက်လက်စွာ ပင် ဖြေလိုက်၏။

“ဒါလေ . . . ကျွန်တော့်ရည်းစား အဘွားရဲ့ အဲဒါ ရည်းစားရကြောင်း သူငယ်ချင်းတွေကို လာကြားတာ ဟဲ့ ဟဲ့”

“ကြားစရာရှားလို့ကွယ်။ ဒါနဲ့ ငါ့မြေးရော”

“ဒီ . . . ဒီ . . . အား”

မေ့လျော့၍ တွယ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြမည်ပြုသော လွင်မင်းဆွေကို ကြည်ဖြာက လိမ်ဆွဲလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲကွဲ့”

“ဪ . . . ဟို . . . သူ . . . သူ . . . အဲ ပုရွက် ဆိတ် ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်လို့”

လွင်မင်းဆွေ လက်ညှိုးလေးစာစ်ချောင်းမှာ

အတော်အလုပ်ရွှပ်နေရ၏။

“တွယ် သူ့အခန်းထဲမှာ ရှိပါတယ် အဘွားရဲ့”

မူမူက ဝင်ဖြေပေးလိုက်၏။ မြန်မြန်သွားရအောင် ဟု တွယ်က မျက်ရိပ်ပြု၍ အချက်ပေးလိုက်သဖြင့် အားလုံး အဘွားကို နှုတ်ဆက်ကာ သုတ်ခြေတင်ခဲ့ရတော့၏။

ဒေါ်စောမြမူကတော့ ဘယ်လို ဗရုတ်သုတ်ခတွေ့ ပါလိမ့်ဟု စိတ်ထဲမှဆိုကာ နေမိတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

“ပန်းချယ်ရီ” ဂေဟာ ဆိုပါလား။ စာတန်းလေးကို မော့ကြည့်ရင်း အံ့ဩစွာ ရေရွတ်မိ၏။ ဂေဟာနှင့်ရိပ်မြုံ အခေါ်အဝေါ်လေးတစ်ခု ပြောင်းလဲတာကလွဲရင် “တွယ်” တို့ ခြံနာမည်အတိုင်းပါပဲ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီခြံထဲမှာ လည်း ချယ်ရီပင်ကြီးနဲ့ သည်ခြံထဲက ချယ်ရီပင်ကြီးက အတော်အတန်ကြီးနေပြီ။ “တွယ်” တို့ခြံထဲက ချယ်ရီပင်က ပွင့်တာ သုံးနှစ်ပဲရှိသေး၏။ သည်အိမ်မှာ တွယ် မေမေနှင့်

ဝိတ်ကူးချင်းတူတဲ့သူ တစ်ယောက်တော့ရှိရမည်။ ခြံထဲကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့ ချယ်ရီပင်အောက်ရှိ ခုံတန်း လေးပေါ်တွင် အေးအေးဆေးဆေးထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်။ “တွယ်” လှမ်းခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ဒီ . . . ဒီမှာ . . . ဒီမှာရှင့်”

ထိုလူက “တွယ်” ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ခြံတံခါးဆီ သို့ လျှောက်လာလေ၏။

“မင်း ဘယ်သူ့ကိုခေါ်တာလဲ”

“ဟို . . . ဟို . . . အန်ကယ့်ကိုပါ”

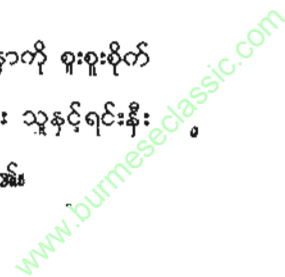
“ဘာကိစ္စခေါ်တာလဲ”

“တွယ်က သစ္စာသူငယ်ချင်းပါ။ အဲ့ဒါ”

“သမီးနဲ့တွေ့ချင်တာလား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

သက်ပိုင်မှူး ကောင်မလေးမျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်မိ၏။ သည်မျက်နှာလေး သူနှင့်ရင်းနှီး သလိုပင်။ သက်ပိုင်မှူး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“သမီး အိမ်ပေါ်မှာရှိတယ်။ ဝင်သွားလိုက်”

“ကျေးဇူးပဲနော်”

တွယ် ခေါင်းကလေးငုံ၍ အန်တယ်ကြီးရှေ့မှ ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ဒါ . . . သစ္စာဖေဖေပဲဟု မှတ်ချက်ချ လိုက်၏။ တော်ပါသေးရဲ့၊ ခြံတံခါးစွင့်ပေးလို့။ တွယ်ကို ယောက်ျားလေးမှန်းသိရင် ဟောက်လွှတ်မလား။ လက်သီး စာကျွေးလွှတ်မလားမသိ။ ခုတော့လည်း အဆင်ပြေပါ သည်။ တွယ် အိမ်ထဲကို ဝင်လိုက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဝတ္ထုတစ်အုပ်ကို သဲကြိုးမဲကြိုးဖတ်နေသော သစ္စာကို မြင် လိုက်ရသည်။

“သစ္စာ”

“ဟင်”

တွယ်ကိုမြင်တော့ သစ္စာ တအံ့တဩလေး ကြည့် နေသည်။ ရုတ်တရက် မှတ်မိပုံမရပါ။

“တွယ်ပါ သစ္စာရဲ့”

“တွယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . သစ္စာနဲ့တွေ့ချင်လွန်းလို့ ဒီ ဗုံစံနဲ့လာခဲ့တာ”

“ဖြစ်ရလေ . . . တွယ်ရယ် . . . လာတိုင်”

တွယ်ကို တွေ့မြင်နေကျမို့သာ ယောက်ျားလေးဟု သစ္စာ လက်ခံရမည်။ မသိတဲ့သူသာဆိုလျှင် မိန်းကလေးဟု ဖင် ထင်မိမှာအမှန်ပင်။

“လာသာလာရတယ် ကိုယ်က အဆင်ပြေမှမပြေပါ ဇလားလို့”

“အတင့်ရဲလိုက်တာ တွယ်ရယ်။ ဖေဖေသိရင် ခုတွပဲ”

“အဲဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့။ သစ္စာဖေဖေနဲ့ ကိုယ် တွေ့ပြီးပြီ။ ကိုယ့်ကို တကယ့်မိန်းကလေးလို့ ထင်နေတာ”

“ခု မသိပေမယ့် နောက်သိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ် ဇလဲ”

“ကိုယ့်ကို နှင်ချင်တာလား သစ္စာ”

“မဟုတ် . . . မဟုတ်ပါဘူး။ သစ္စာ ကြောက်

တယ်”

သစ္စာ တကယ်ကြောက်နေပုံရသည်။ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ဖြစ်နေ၏။

“သစ္စာကိုတွေ့ချင်လွန်းလို့သာ ဒီပုံစံနဲ့လာရတာ။ စိတ်ထဲမှာ ခုမှ ဝါးလုံးခေါင်းထဲ ဆင်ဝင်နေသလိုပဲ”

စိတ်ကျဉ်းကျပ်သလို တွယ် ခပ်မဲ့မဲ့လေးဖြောတော့ သစ္စာ သနားလည်းသနား။ ရယ်လည်းရယ်ချင်သည်။

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့လာသေးလဲ။ ဘယ်သူ့အတင်းလာခိုင်းလို့လဲ”

“သစ္စာပဲ လာခိုင်းတာလေ”

“မဟုတ်က ဟုတ်က”

“ဟုတ်သမ ဟုတ် . . . ဟုတ်တောင်ပြည်နေသေး

တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ကိုယ်က သစ္စာကို ချစ်နေတာကိုး။ ချစ်မိတဲ့ ထို့သတ္တိရှိပါတယ်ပေါ့”

“တွယ်နော် . . . ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိဘူး”

သစ္စာ မျက်နှာလေး ရှက်သွေးတွေဖြာသွားလေ၏။ “တွယ်” ထိုင်လက်စ ဆိုစာပေါ်မှထ၍ သစ္စာဘေးသို့ ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။

သစ္စာက အလန့်တကြားပုံစံလေးနှင့် တွယ်မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး မသိမသာ နေရာရွှေ့သွားလေ၏။ တွယ်ကလည်း လိုက်ရွှေ့ကာ သစ္စာလက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်တိုင်းလိုက်သည်။ သစ္စာက လက်ကိုရုန်း၏။

“သစ္စာ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်မို့လားဟင်”

“ဪ . . . တွေတာမှမကြာသေးဘူး။ ရည်းစားစကားတန်းပြောတော့တာပဲ။ ဘယ်လိုလူစားမှန်းမသိဘူး”

“အချစ်မှာ အချိန်ကန့်သတ်ချက် မရှိဘူးလေ”

“တော်ကြာ ဖေဖေလာတာနဲ့တိုးနေမယ်” “တွယ်”

ရဲ့

“လာပစေပေါ့ . . . ဒါမှ အာဝါဟာ ဝိဝါဟာလုပ်ပြီး

သားဖြစ်မှာ”

ပြောရခက်သော တွယ်ပါလား။ သစ္စာ ဘာပြောရ မှန်းပင် မသိတော့။

- “ပြောလေ သစ္စာ”
- “ဘာကိုလဲ”
- “ချစ်တယ်လို့လေ”
- “ဖွတ်ကြီးပါလား”
- “ဖွတ်ချစ်မယ်လေ”

တွယ်က တကယ်ပင် ဘာကိုမှ မမူသည့်ပုံစံပင်။ သစ္စာကတော့ သူမဖေဖေလာတာနှင့် တိုးမည်စိုး၍ ရင် ထိတ်နေရ၏။ ထိုစဉ် . . .

သစ္စာ စိုးရိမ်သည့်အတိုင်း ဖေဖေကို တံခါးဝတွင် ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၍ လက်ကိုဆောင့်ရှန်းပစ်လိုက်၏။

“ဖေဖေလာနေပြီ”

ဦးသက်ပိုင်မှူးက မြင်ပုံမရ၍ တော်သေးသည့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လှမ်းလာရင်း . . .

“သမီး . . . သမီးသူငယ်ချင်းကို တစ်ခုခု စီစဉ်

အပေးဘူးလား။ ကော်ဖီလေး ဘာလေး ဖျော်ပေးရောပေါ့။

ခုတော့ ဘာမှ စီစဉ်မပေးဘူး။ အားနာစရာကြီး”

“သူ . . . သူက မသောက်ဘူးဆိုလို့ပါ”

ဦးသက်ပိုင်မှူးက ဆိုဖာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ဆိုတော့ နှစ်ဦးစလုံး လိပ်ပြာမလှုံစွာ စကားတွေက အထစ် ထစ်အငေါ့ငေါ့။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်။ ကျွန်တော် အဲ ကျွန်မ

အယ်လိုကြီးပါလိမ့်။ သမီး . . . ဟုတ်သေးပါဘူး။ တွယ် အင်း ဒါပဲကောင်းတယ်။ တွယ် ခုလေးကင် ဒီမလာခင် အိမ် နာ သောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

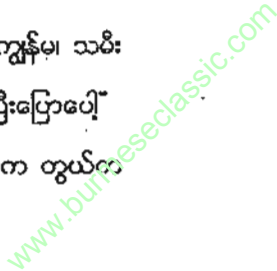
တွယ်စကားတွေက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့

အယောင်ယောင်အမှားမှားတွေမို့ ဦးသက်ပိုင်မှူးက ရယ် လေသည်။

“ညည်းစကားကလည်း ကျွန်တော်၊ ကျွန်မ၊ သမီး

တွယ်နဲ့ ရှုပ်နေတာပဲ။ တစ်ခုခုကို ကန့်သတ်ပြီးပြောပေါ့”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် ဖေဖေရဲ့။ တွယ်က တွယ်က

မန္တလေးသူလေး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လို့ပြောတာ ကျွန်မ ဆိုတာက မန္တလေးကနေ ရန်ကုန်ကိုပြောင်းလာတာ မကြာ သေးတော့ သမီးတို့ရန်ကုန်သူတွေကို အတုယူပြီး ပြော ကြည့်တာ။ သမီးဆိုတာကတော့ ဖေဖေက သမီးရဲ့ ဖေဖေ ဖြစ်နေလို့ သူငယ်ချင်းရဲ့အဖေကို သူမိဘလိုသဘောထား ပြီး ရင်းရင်းနီးနီးပြောကြည့်တာ”

သစ္စာပြောသမျှကို တွယ် ခေါင်းညိတ်၍သာ ထောက်ခံနေ၏။ သစ္စာ စကားသံလေးပြတ်သွားတော့မှ

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်ရဲ့။ သစ္စာပြောသလိုပါပဲ။ ပြီးတော့ တွယ်မှာ ငယ်ငယ်လေးတည်းက အဖေဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် အန်ကယ်ကို မိဘလိုသဘော ထားပြီး”

“တွယ်” တံတွေးတစ်ချက်မျိုချနေခိုက် ဦးသက် ပိုင်မှူးက စကားဆက်ဓလေ့သည်။

“ရပြီ . . . ရပြီ။ အန်ကယ် သဘောပေါက်ပြီ။ ဒါ နဲ့ ညည်းနာမည်က တွယ် ဆိုတော့ မျှော့ပေါ့”

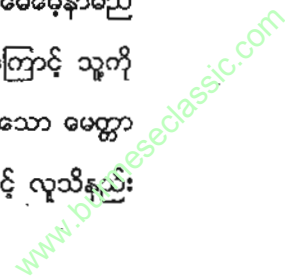
ဦးသက်ပိုင်မှူးက ရယ်စရာဖောက်သော်လည်း ဆီခံညာနေမိသော တွယ်နှင့်သစ္စာကတော့ ရင်ထဲမှာ ထဒိတ်ဒိတ်။ ဒီလို အဖြစ်မျိုးသည် မဟုတ်တာလိ်ညာမိ သူတိုင်း ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပင်။

“တွယ် နာမည်အပြည့်အစုံက ခင်တွယ်တာတဲ့။ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက တွယ်လို့ပဲ ခေါ်ကြတာ”

သစ္စာ ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာ နာမည်ကို ပြောချ လိုက်၏။ တွယ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ချော်လဲရော ဆိုင်လေသည်။

“တွယ် မိဘတွေက ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘာလုပ် ထဲ။ အန်ကယ် သိခွင့်မရှိဘူးလား”

တွယ် ခင်တွေတွေ့ကလေး ဖြစ်သွားရသည်။ “တွယ်” မသိသူမရှိသလောက်ဖြစ်နေသော မေမေ့နာမည် တို့ မပြောချင်။ မေမေ့ဂုဏ်အရှိန်အဝါတွေကြောင့် သူ့ကို လိုက်လျောဆက်ဆံတာမျိုး မလိုချင်။ စစ်မှန်သော မေတ္တာ ထရားကိုသာလျှင် လိုချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လူသိနည်း

သော ဘိုးဘိုးဘွားဘွားနာမည်ကိုသာ အသုံးပြု၍ မထင်မရှားသော ဘဝမျိုးနှင့်သာ တွယ် လှုပ်ရှားချင်ပါသည်။

“ဖေဖေနာမည်က ဦးအေးငြိမ်း၊ မေမေနာမည်က ဒေါ်စောမြမူပါ အန်ကယ်။ တွယ်ဖေဖေက တွယ်ကို မမွေးခင်ကတည်းက ဆုံးသွားပြီလို့ မေမေက ပြောပါတယ်။ မေမေက အထက်တန်းကျောင်းအုပ်ဆရာမပါ။ ခုတော့ အငြိမ်းစားယူပြီး စက်ချုပ်နေပါတယ်”

“ဪ”

တွယ် အမှန်တစ်ဝက်၊ လိမ်ညာခြင်းတစ်ဝက် ဖြေလိုက်ရသဖြင့် စိတ်တော့မကောင်း။ လူကြီးကို တမင်နောက်ပြောင်လိမ္မာခြင်းမဟုတ်ပါ။ အမှန်တကယ် သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားမှုတစ်ခုက ခိုင်ကိန်းအောင်းလာသည်။ အမှန်ကို ဝန်မခံရသည့် အခြေအနေပိုပါ။

တွယ်ဘဝမှာ ငယ်စဉ်လေးကတည်းက အဖေဆိုတာ ဖြူသလား၊ မိသလား သိခွင့်မရခဲ့။ ဖေဖေ အကြောင်းကို မေးမိတိုင်း မေမေက ဒေါသတကြီး အော်

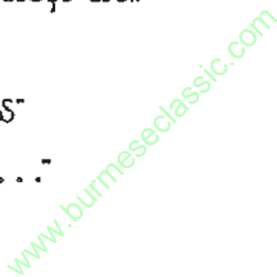
ငေါက်ပစ်တတ်သည်။ တွယ်ဖေခင်၏နာမည်ကိုပင် မသိခဲ့ရပေ။ အရွယ်လေးရောက်လာ၍ ကျောင်းအပ်တော့လည်း တွယ်မိဘနာမည်စာရင်းက ဘိုးဘိုးနှင့်ဘွားဘွားနာမည်သာ။

“မင်းဘဝမှာ အဖေဆိုတာ ရှိဖို့မလိုအပ်ဘူး တွယ်။ ငါ့နို့ဖို့ပဲလိုတယ်။ နောက်ထပ် မင်းပဲစပ်က အဖေဆိုတဲ့နာမ်စားတစ်ခုကိုခေါ်ပြီး ဘယ်တော့မှ မေးစရာမလိုဘူး။ မင်းခေါင်းထဲမှာ ပြုမြေမှတ်ထားရမှာက မင်းဟာ အဖေမပေါ်ဘဲမွေးခဲ့တဲ့သား . . . ။ မင်းဟာ အဖေ မပေါ်ပဲမွေးခဲ့တဲ့သား . . .”

တွယ် ယောင်ရမ်း၍ ခေါင်းခါပစ်လိုက်သည်။ အဖေမပေါ်ပဲ မွေးခဲ့တဲ့သားဆိုသော မေမေအသံသည် တွယ်နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေခဲ့၏။ တွယ်ဘဝမှာ အခါသက်ဆုံးသောစကားလုံးတွေ။

“တွယ်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး အန်ကယ်”

“ထမင်းစားပြီးမှပြန်ပါလား တွယ် . . .”

“တွယ် သွားစရာလေးရှိလို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ။ နောက်လည်း လာလည်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

တွယ်ထွက်သွားတော့ သစ္စာတို့သားအဖ၏ စိတ်ထဲမှာ ပဟေဠိဖြစ်ကျန်ခဲ့၏။ တွယ်အမူအရာကို အကဲခတ်မိသလောက် မိသားစုနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့မှာ ခံစားချက်ရှိပုံရသည်။ လူတိုင်း၏ဘဝမှာ ပြီးပြည့်စုံမှုဆိုတာ မရှိသလောက်ပါပဲလေ။ ဒါကို သက်ပိုင်များက ပို၍ နားလည်ပါသည်။

အခန်း (၁၁)

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ တွယ်”

အသံစူးစူးနှင့်အတူ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သော အထုပ်တစ်ထုပ်ကြောင့် တွယ် အိပ်ယာမှ ကုန်းထ၍ အထုပ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

ဘုရားငါးဆူ ကယ်တော်မူပါ။

မိန်းကလေးအဝတ်အစားတွေ မေမေတွေ့မည်စိုး၍ စာအုပ်တွေထည့်သည့် ဝီရိယဲမှာ သေသေချာချာလှက်

www.burmeseclassic.com

ထားပါလျက်၊ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုတွေ့လာပါလိမ့်ဟု
စိုးရိမ်စိတ်နှင့် မေမေ့ကို အလန့်တကြားမော့ကြည့်လိုက်၏။
မေမေ့အကြည့်က စူးစူးရဲရဲ . . .

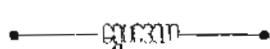
“ပြောလေ . . . ဒါတွေက ဘာလုပ်တာလဲ။ ငါ့ကို
လိမ်ဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့နော်”
တွယ်ခေါင်းကိုသာ ကုတ်မိတော့၏။ သူ့မျက်နှာချို

သွေးမှ ဖြစ်တော့မည်။
“အဟင်း . . . ဒါ . . . ဟိုဟာလေ”
“ဘာလဲ . . . ပြော”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို လက်ဆောင်ပေး
မလို့ပါ”
ငြိမ်း မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားလေသည်။

“သူငယ်ချင်းကို လက်ဆောင်ပေးတာ တစ်စုံ၊
နှစ်စုံလောက်ဆို တော်ရောပေါ့။ ခုဟာက အများကြီး”
“ဒါလား . . . ဒါက ဟိုလေ”

တွယ် လိမ်ညာဖို့စကားကို အပြေးအလွှား စဉ်းစား

လိုက်၏။ အဖြေတ မထွက်သေး။

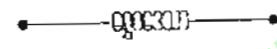
“ဒီမှာသား လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ်ကလိမ်ညာ
တော့မယ်ဆိုရင် ပီရိမူရီအောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရ
မယ်။ မညာစဖူးညာရင် ရေထဲဝပ်ပြီး ဘောလုံးဝှက်တဲ့သူလို
ဖြစ်မှာပဲ။ ရှေ့ကဝှက်ပြီး ဝှက်တဲ့သူပြန်မပေါ်ခင် ဘောလုံးက
အရင်ပြန်ပေါ်လာတာပဲလေ”

ဘယ်ကောင်းကို ဘယ်လိုပြန်ဆိုရမှန်းပင် တွယ်
မသိတော့။ အလိုက်သင့်ငြိမ်ကုပ်၍ နေရတော့သည်။
ငြိမ်းက ဆက်၍ ဆိုသည်။

“မေမေ့ကို သားဘယ်တုန်းကမှ မညာဖူးပါဘူး။
ခုဘာဖြစ်လို့ ညာဖို့ကြိုးစားတာလဲ။ သားကို မေမေယုံကြည်
ခဲ့တာလည်း မညာတတ်လို့ပဲ”

မှန်ပါသည်။ တွယ် ဘယ်ကိစ္စမဆို မေမေ့ကို
မလိမ်ညာဖူးခဲ့။ ခုမှ လိမ်မိတာဘာကြောင့်လဲ။ အမှန်ကို
ဝန်ခံလိုက်ရကောင်းမလား။

“သား”

“ဗျာ”

“အမှန်ကို ဝန်ခံဖို့သင့်ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တွယ် မိခင်၏မျက်နှာကို မရဲတရဲ ကြည့်လိုက်၏။”

“မေမေ သားကို မဆူရဘူးနော်”

“ကောင်းတာဆိုရင် လမ်းညွှန်ပေးပိုင်ခွင့်ရှိသလို မကောင်းတာလုပ်ရင် တားမြစ်ပိတ်ပင်ပိုင်ခွင့်တော့ မေမေ့ မှာရှိတယ်”

မေမေ့စကားသည် သဘာဝကျလှသည်မို့ တွယ် ငြင်းချက်မထုတ်လိုတော့။

“လူတိုင်းဟာ ဘယ်လောက်ပဲရိုးသားပါစေ အချစ် နဲ့ပတ်သက်လာရင် လိမ်ညာတတ်ကြတာ ဘာကြောင့်လဲ မေမေ”

ငြိမ်း ခပ်ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးကာ လက်ကိုနှောက်သို့ ပစ်လိုက်၏။

“လူတစ်ယောက် အရွယ်ရောက်လာလို့ ရည်းစား

ထားတော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ နှလုံးသားရဲ့ အစေအခံ ပဲပေါ့သား။ သခင်တစ်ပါးနဲ့တူတဲ့ နှလုံးသားရဲ့ စေခိုင်းရာကို မလွန်ဆန်နိုင်ကြဘူးလေ”

“ဒါဆို သားလည်း နှလုံးသားရဲ့ အစေအပါးဖြစ်နေ ပြီပေါ့”

“သားမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား”

ဝန်ခံသည့် သဘောဆောင်ကာ တွယ် “ဟဲ့” ခနဲ ရက်ရယ်ရယ်လိုက်သည်။ ဒါကို ငြိမ်းက လွယ်ကူစွာ သဘောပေါက်ပါသည်။ လူကြီးဆိုတာ ငယ်ဘဝကို ဖြတ် သန်းလာခဲ့သူတွေမို့ အနေဆန်းတာနဲ့ ဘယ်ခြေလှမ်းမည် ဆိုတာကို သိပြီးသားတွေပါ။

“သားလည်း အရွယ်ရောက်လာပြီပဲ။ ချစ်သူ ရည်းစားထားတာ ဘာဆန်းမှာလဲ။ ဒါတယ်သူမှ မလွန်ဆန် နိုင်တဲ့ သဘာဝတရားပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ မေမေ တစ်ခုတော့ သတိပေးချင်တယ်”

“ဘာများလဲ မေမေ”

“အချစ်ဆိုတာ ဆောင်းနှင့်ပွန်ရင်ခွင်ထဲက လေ ဖြေလေညှင်းလေးလို တစ်ခါတလေ အေးမြချမ်းမြေ့မှုရှိ သလို၊ တစ်ခါတလေကျတော့ တပေါင်းနေ့မှာ မီးပုံပေါ်ကို လျှောက်မိတာထက် ပူတယ်သား။ ဆောင်းနှင့်ပွန် ဝတ်ရုံ ကြားမှာ ငါသာဘုရင်တစ်ပါးလို့မှတ်ယူပြီး ခေါင်းမော့ ရင် ကော့သွားရင် ပြာဝုံးနေတဲ့ မီးခဲကို သားတက်နှင်းမိမှာကို တော့ မေမေစိုးရိမ်တယ်”

“မေမေ ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ ဟင်”

ဘာမှမသိ နားမလည်သေးသော ကလေးငယ်လို ယခုမှပင် ဟင်းတစ်ဖတ်ကို ပြည်းစမ်းရတော့မည့်သူ့ဖို့ ခါး သက်သောအရသာနှင့် တိုးမည်ကို စိုးရိမ်သည့် အလားပင်။

“သားအတွက် ကြင်ဖက်ရွေးတဲ့အခါ ဂုဏ်နေ စည်းစိမ်၊ ဥစ္စာမရှိချင်နေပါစေ။ သိက္ခာရှိဖို့ပဲ လိုတယ်။ မေမေပြောချင်တာ ဒီအချက်ပဲ သား။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရိုးသားမှုကို ဘာနဲ့မှလဲလို့မရဘူး။ ကိုယ့်အတွက်ကြောင့် တစ်ဖက်သားမှာ ဒုက္ခတွေ့ ရင်စည်းခံရတာမျိုး မဖြစ်ပါ

စေနဲ့။ ဒါကြောင့် သား မိန်းကလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်တွဲတာကို မေမေ သဘောမကျဘူး”

“စိတ်ချပါ မေမေ။ ဒီတစ်ခါတော့ သားအချစ်စစ် တို့ တကယ်ရှာတွေ့တွေ့ရှိတာပါ။ သား သစ္စာကို တကယ် ခြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်မိသွားတယ်”

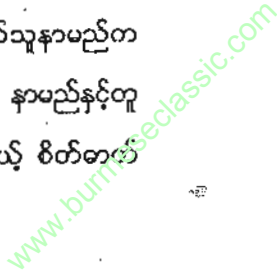
“သစ္စာ”

တွယ် ခေါ်လိုက်သော နာမည်လေးကို ငြိမ်း သံ ထောင်လိုက်ရွတ်ရင်း ခပ်တွေ့တွေ့ကလေးဖြစ်သွား၏။

“ဟုတ်တယ်လေ။ သစ္စာက အရမ်းလှတာ မေမေ ခွဲ ပြီးတော့ ရိုးသားတယ်”

“ဪ”

ငြိမ်းသည် “ဪ” တစ်လုံးတည်းသာဆိုပြီး နှုတ် ဆိတ်သွားလေ၏။ သစ္စာတဲ့။ လောကမှာ နာမည်တူမရှား ပေမယ့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သားရဲချစ်သူနာမည်က သူမ၏ နှလုံးသားကို ဆွဲထုတ်ယူသွားခဲ့သူ၏ နာမည်နှင့်တူ နေသည်။ ဒါပေါ့လေ။ နာမည်ချင်းတူပေမယ့် စိတ်ဓာတ်

ချင်း ဘယ်တုန်းပဲပါလဲ။ လူချင်းတူပေမယ့် အသက်ရှုသော ကွဲကြွယ်ဝယ် မဟုတ်လား။ အတိတ်ဆီသို့ ဦးတည်သော စိတ်တို့ကို ပြန်လည်၍ ရုန်းကန်ဆွဲခေါ်ထားလိုက်တာ။

“မေမေ”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ သားကို သစ္စာနဲ့ သဘောတူပေးပါနော်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးသားရယ်။ သား ကောင်မလေးကို မေမေ လေ့လာအကဲခတ်ပါဦးမယ်”

“အိုကေ . . . ဒါပဲနော် မေမေ . . . သားစိတ်လက်ချနဲ့ သစ္စာကို ချစ်လိုက်တော့မယ်”

“ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပဲ ချစ်ဦးပေါ့။ လာထပ်ခါနီးမှ ဖွန်းတစ်ချောင်းကြောင့် ကွဲကြွယ်ဝယ် ဖြစ်ဖူးဘူးလား။ သူများသားသမီးကို မပိုင်ဆိုင်ရသေးဘဲ မြေမှားနဲ့နော်”

“အာ မေမေကလည်း . . . ။ မပြောကောင်အ”

ကောင်း။ ဖွ . . . လွဲပါစေ ပယ်ပါစေ . . . ။ သားနဲ့သစ္စာ ဘယ်တော့မှ မဝေးရဘူး။ သစ္စာက မေမေ သဘောကျမယ့် ချွေးပမျိုးပါ မေမေရဲ့”

မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသော သားအမူအရာ ကြောင့် ငြိမ်း ပြုံးကာပင် သားနဖူးကို ဖွဖွထုကာ သားအခန်း ထဲမှထွက်ခဲ့တော့၏။ သူမ ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပါသည်လေ။

ခန်းခြောက်နေသော ချောင်းရိုးသဖွယ် မာနတွေ တံခွန်စိုက်ပြီး မျက်ရည်ဆိုတာ အရှုံးရဲ့ သင်္ကေတလို့ ခုတ်သူက မငိုတတ်ခဲ့သူတွေတောင် အချစ်နဲ့ပတ်သက် လာတော့ . . . ။ မိုးသည်း ညရဲ့ တောင်ကျရေပမာ မျက်ရည်ကို တားဆီးပိတ်ပင်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါဘူးလေ။

အခန်း (၁၂)

ရှေးရှေးတုန်းက လူကြီးတွေလို ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ တစ်ခါချစ်ဖို့အရေး သုံးနှစ်သုံးမိုး စောင့်ကြရသည်တို့ ယခုခေတ်ကာလမှာ မည်သူကမှ သုံးနှစ်သုံးမိုး မစောင့်နိုင်ကြ။ ချစ်မိလျှင် ဝေးသွားကြမည်စိုးသဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လျှင်မြန်စွာ သံယောဇဉ်ကြိုးတွေနှင့် အပြန်အလှန်တုတ် နှောင်ထားကြလေပြီ။ "ပန်းသစ္စာကျော်" နှင့် တွယ်တာတို့ သည်လည်း ထိုနည်းတူစွာ ချစ်သူသက်တမ်း နှစ်လကျော်

ထားခဲ့ပါပြီ။

"တွယ်ရေ"

"ရှင့်"

"အဟိ . . . ခစ် ခစ်"

တွယ် တူးပုံကြောင့် သူငယ်ချင်းမလေးတွေက

အခစ်ခစ် ရယ်ကြလေသည်။

"နှင်တို့ကလဲ . . . ငါစိတ်မလုံအောင် မရယ်

ငါနဲ့ဟ"

"မင်းလုပ်ပုံကရော ဟုတ်လို့လား"

"ဟုတ်တယ်လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"သစ္စာနဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေတာပဲကြာပြီ။ ဒီ ဒီရိုင်း

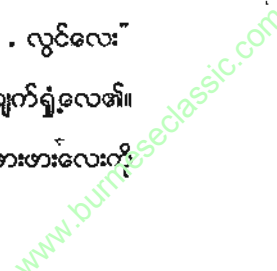
က မပြောင်းနိုင်သေးဘူး"

တွယ် ဟက်ခနဲ ရယ်ရင်း

"မင်းတော်တော်ဝေးသေးတာပဲ . . . လွင်လေး"

လွင်မင်းဆွေက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့လေ၏။

တွယ်က သူဝတ်ထားသော ကိုရီးယား ဂါဝန်ဖားဖားလေးကို

ဆွဲတိုင်လှုပ်ရမ်းရင်း . . .

“ဒီမှာ . . . ဒီပုံစံနဲ့ဆိုရင် သစ္စာကို ငါလွတ်လွတ် လပ်လပ် ချစ်လို့ရတယ်သိလား။ ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာ မဆို ချစ်ခွင့်ရှိတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျိုးကန်းတောင်း မှောက် ကြည့်နေစရာမလိုဘူး။ မယုံရင်ကြည့်”

“တွယ်နော် . . . သိပ်မကဲနဲ့။ စိတ်ဆိုးလိုက်မယ်”

“တွယ် . . . ငါတို့ကို အားနာဦးနော်။ လူကို မရိုသေရင်တောင် ယူနီဖောင်းလေးတော့ ရိုသေပါ”

တွယ်က သစ္စာ ပရုံးလေးကိုဖက်၍ နမ်းပြမည် ပြုတော့ သစ္စာ၊ ကြည်ပြာနှင့် မူမူတို့ အသံတွေက ပွက် လောညံသွားလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ဖြတ်သွားဖြတ်လာ တွေက သူတို့အဖွဲ့ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်သွားကြ သည်။ အချို့ကလည်း . . .

“ဟိုနှစ်ယောက်က အတော်လှတယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်က အရပ်ရှည်တော့ ကြည့်ရတာ ကလန် ကလားကြီးလို့ပဲ”

“အဲဒါ . . . ခုခေတ် မော်ဒယ်စတိုင်လ်လေ။ ငါ တော့ အဲဒီ အရပ်ရှည်ရှည်နဲ့ ကောင်မလေးကို ပိုပြီး တော့ကျတယ်”

“ငါကတော့ ဟို နီညိုရောင်လေးကိုပဲ ကြိုက် တယ်”

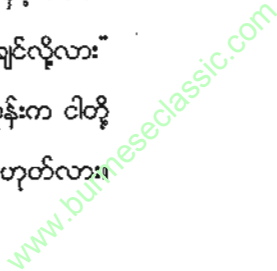
လူငယ်တစ်စုက ဤသို့ဝေဖန်သွားကြလေသည်။ သူတို့ပြောသည်မှာ တွယ်နှင့်သစ္စာကို ပြောခြင်းပါ။ သစ္စာ က နီညိုရောင်ထဘီကို ဝတ်ထားသောကြောင့် ရည်ရွယ်၍ ပြောခြင်းကို တွယ် သဝန်တိုသွား၏။

“ဒီကောင်တွေ ငါလိုက်ပြီး လက်သီးနဲ့ ဆွဲထိုးရရင် တော့ နာတော့မှာပဲ”

တွယ်အပြောကြောင့် ချစ်ကိုက လှောင်ရယ် ရယ် လာသည်။ ဒါကိုပင် တွယ်က စိတ်တိုသွားဟန်နှင့် . . .

“ချစ်ကို . . . ဘာလဲ။ မင်းပါအဆစ်ပါချင်လို့လား”

“တွယ်ရာ . . . ဒီစကားတွေ အရင်တုန်းက ငါတို့ အိမ်ဈေးမှာလည်း ပရမ်းပတာပြောခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။

ခုကိုယ်ခြေငြိမ်တဲ့ အခါကျမှ သူများကိုအပြစ်မမြင်နဲ့”

“ဟုတ်လား။ တွယ်လဲအရင်တုန်းက ဒီလိုပဲ ကဲ
သလား”

သစ္စာက တွယ်ကို မော့ကြည့်ပြီးမေးတော့ လွင်
လေးက အားရတယ်ဟူသောသဘောနှင့် ရှိုးခနဲ လေချွန်
လိုက်၏။ ဒါကို တွယ်က မကျေမနပ် ကျိန်ဆဲလိုက်၏။

“သေချမ်းဆိုး”

“သစ္စာမေးတာ ဖြေလေ တွယ်ရဲ့”

“ဪ . . . သစ္စာရယ်။ ဒါကတော့ အဖျော်
နောက်တာ ပြောင်တာလောက်တော့ ရှိတာပေါ့”

“မလိုချင်ဘူးကွာ။ နောက်ကို အဲဒီလို မနေပါဘူး
လို့ ကတိပေး”

“ဆယ်ခါပေးတယ်”

“တကယ်နော်”

“အင်း”

တွယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ သစ္စာပျော်သွား

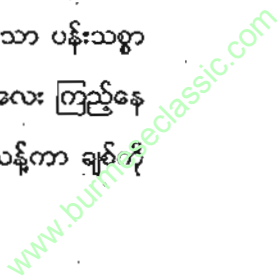
ဟန်နှင့် တွယ် လက်မောင်းကို တွဲခိုထားလေသည်။ သူတို့
သူငယ်ချင်းအုပ်စုသည် ခြေလျင်လျှောက်လာကြသည်မို့
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ထိပ်ပုတ်လိုက် ခေါင်းပုတ်လိုက်နှင့် ပျော်
နေကြပုံမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် မေ့လျော့နေကြ၏။ ထိုစဉ်
သူတို့ရှေ့တွင် ကားတစ်စီး နောက်မှကျော်တက်လာပြီး
ပိတ်ရပ်လိုက်၏။ ဣိုယ်နှင့် မဆိုင်ဘူးထင်ကာ ထိုကားကို
ရှောင်ရှား၍ ရှေ့သို့ဆက်မည့်အပြု ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ဆင်း
လာသူကြောင့် အားလုံးအံ့ဩထိတ်လန့်စွာ ရပ်တန့်သွား
လေသည်။

“အယ်”

“ဟဲ့”

“အန်တီငြိမ်း”

အားလုံး၏နှုတ်မှ ထိုသို့အသီးသီး အာမေဗိုတ်သံ
များ ထွက်သွားသော်လည်း ဘာမှမသိရှာသော ပန်းသစ္စာ
ကျော်ကတော့ သူတို့ကို ကြောင်အမ်းအမ်းလေး ကြည့်နေ
သည်။ တွယ်က ယောင်ယမ်း၍ ကြောက်လန့်ကာ ချစ်ကို

လက်မောင်းကိုဆွဲ၍ မိမိရှေ့တွင် ကွယ်စေသည်။ ငြိမ်းက ခပ်ပြုံးပြုံးပင် နေကာမျက်မှန်ကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်တင် လိုက်ရင်း . . .

“စောစောက မားကတ်ထဲမှာ တွေ့လိုက်တယ်။ ဟိုကောင်မလေး ငါ့သားနဲ့ ရှုပ်ချင်းအတော်ဆင်တာပဲလို့ ထင်လို့ အကဲခတ်လိုက်လာတာ လက်စသစ်တော့ မေမေ သားက ဘုန်းကညာတစ်ပါး ဖြစ်နေတာကိုး”

“ဒါက . . . ဒီလိုရှိပါတယ် အန်တီ”

လွင်လေးက ဖြေရှင်းပြုစို့ ကြိုးစားသော်လည်း စကားမဆုံးမီပင် ငြိမ်း လက်ကာပြလိုက်၏။ သစ္စာကတော့ မယုံနိုင်လောက်အောင် အသက်အရွယ်နှင့် ဆန့်ကျင်၍ နနယ်ယဉ်ကျေးကျော့ရှင်းစွာ လှပနေသော တွယ် မေမေ ကိုသာ ငေးမောနေမိတော့၏။ သူမသိခဲ့ဖူးသည်လေ။

“အန်တီ လူငယ်တွေရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို မပိတ်ပင် ပါဘူး။ ခေတ်ရေစီးကြောင်းမှာ အလိုက်သင့်တော့ မျောနိုင် ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားချလိုလုပ်တာကိုတော့ မနှစ်မြို့တာ

အမှန်ပဲ။ ဘယ်နယ်ကွယ် . . . အန်တီမွေးထားတာ ယောက်ျားရင့်မာကြီးကို . . . ။ခုတော့ မြင်လိုက်ရတာ စယောင်းတိုင် နေပူမိထားသလိုပဲ”

ကိုယ်က အမှားကို လုပ်မိပြီဆိုမှတော့ မေမေဆု ထာကို ခေါင်းငုံ့ခံနေရုံမှအပ အခြားဖြေရှင်းဖို့ နည်းလမ်းမရှိ တော့။ ထို့ကြောင့် ကွယ် စကားတစ်ခွန်းမျှပင် ခွန်းတုံ့မပြန် တော့။

“မင်းတို့လေးတွေကိုတော့ အန်တီ အားနာပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အန်တီသားကိုတော့ ဆုံးမသင့်တယ်ထင်လို့ ပြန်ခေါ်သွားပါရစေ”

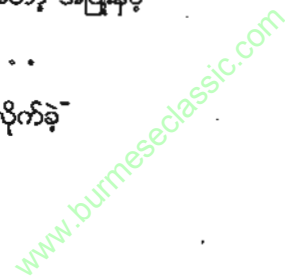
ချစ်ကိုက . . .

“ရပါတယ် အန်တီ။ ခေါ်သွားပါ”

ငြိမ်းက တွယ် သူငယ်ချင်းတွေကိုတော့ အပြုံးနှင့် ထက်ပြသည်။ ပြီး တွယ်အနားသို့တိုးကာ . . .

“ကဲ . . . မခင်တွယ်တာ။ လာလိုက်ခွဲ”

“အား . . . နာတယ် မေမေရဲ့”

ငြိမ်းသည် တွယ်နားရွက်ကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဆွဲလိပ်ကာခေါ်တော့ တွယ် နာကျင်စွာ အော်လေတော့ သည်။ ပြီး မေမေ့ကို မလွန်ဆန်နိုင်စွာ ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ ရ၏။ ကားပေါ်ရောက်သည့်တိုင် ငြိမ်းက တွယ် နားရွက်ကို မလွှတ်သေး။

“နာလှပြီ မေမေရဲ့ . . . လွှတ်ပါတော့”

“အိမ်ရောက်ရင် ဒီထက်နာမယ်မှတ်”

“အင်”

ကားကလေးကို လျှော့ခနဲ မောင်းထွက်ခဲ့လေ တော့သည်။

အခန်း (၁၃)

“ကြောက်ပါပြီ မေမေရဲ့။ နောက်ဒီလို မလုပ်တော့

ပါဘူး”

“ခုမှ အော်မနေနဲ့။ အော်ရင်ပိုနာမယ်”

အိမ်ရောက်လို့ ကားပေါ်မှဆင်းသည်နှင့် တွယ် နားရွက်ကိုဆွဲ၍ အိမ်ပေါ်သို့ ငြိမ်းတက်လာခဲ့သည်။ ထွယ်က ရုံမဲ့၍ အော်လေသည်။

“နှင်းမြရေ . . . နှင်းမြ”

“ရှင် . . . မမ”

နှင်းမြမှာ ငြိမ်းခေါ်သံကြား၍ အပြေးကလေး
ရောက်လာသည်။

“ဘာခိုင်းမလို့လဲ မမ”

“ဒီငမိုက်သားကို ရိုက်မလို့လေ။ တုတ်ရှာပေးစမ်း”
တွယ် ရိုက်မည်ဆို၍ တွန့်စနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ။ တွယ်လေးက ဘာလုပ်လို့
လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ နှင်းမြရဲ့ သူ့ပုံကို ကြည့်ပါဦး။
ယောက်ျားစစ်စစ်က မိန်းမဖြစ်ချင်တဲ့ အကောင်ကို နောင်
အရောင်မပြောင်းရအောင် ဆုံးမ မလို့”

“ဒါနဲ့များ မရိုက်ပါနဲ့ မမရယ် . . . ၊ တွယ်လေး
သနားပါတယ်။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးလို ဝတ်ထားတာ
ချစ်စရာလေးပဲဟာ”

“နှင်းမြ နင်ပါကြုံရာပါလား”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . ကတ်သီးကတ်သတ်”

“ဒါဆို ငါခိုင်းတာလုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နှင်းမြတစ်ယောက် တုတ်ရှာရန် သွားမည်အပြု

“အန်တီနှင်း”

“ဟေ”

တွယ် ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“တုတ် အကြီး ကြီး ရှာမလာနဲ့နော်။ သေးသေး
လေးပဲရှာခဲ့ သိလား”

“စိတ်ချ . . . စိတ်ချ။ အန်တီနှင်း အသေးဆုံးလေး
ပဲရှာခဲ့မယ်”

နှင်းမြ ထွက်သွားလေတော့ တွယ် မိခင်အနားသို့
ကပ်၍ ရွဲလေတော့သည်။

“မေမေ”

“ . . . ”

“မေမေ”

ငြိမ်းက မထူးပါ။

“သားခေါ်နေတယ်လေ . . . မေမေရဲ့”

“ဘာလဲ”

“မေမေ့ ထူးပုံကြီးကလည်း . . . သားကိုမရိုက်ပါနဲ့ နော်။ နောက် မေမေ မကြိုက်တာကို ဘယ်တော့မှ သား မလုပ်တော့ပါဘူး . . . နော် မေမေခနော်လို့”

“မရဘူး။ မင်းကို မှတ်လောက်အောင် ရိုက်မှတို ဖြစ်မှာ”

တွယ် မိခင်၏ ခါးသိမ်သိမ်လေးကိုဖက်၍ ရင်ခွင် တွင်းသို့ တိုးဝှေ့ကာ အစွမ်းကုန်ချွဲနေတော့၏။

“မေမေကလည်း . . . ရှားရှားပါးပါး ဒီသားလေး တစ်ယောက်ကို မလိမ္မာ တစ်ခါရိုက်မိတာ ခွင့်လွှတ်သင့်ပါ တယ်။ ဟို ရိုက်လို့ တုတ်ရာတွေထင်ရင် သွား မြင်လို့ ကတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ငိုဦးမှာ။ သွားကိုလည်း သနား၊ သားကိုလည်း သနားပါမေမေရယ် . . . နော်လို့ ပြီးတော့ မေမေ ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ငိုဦး မှာ။ သားရဲ့ အသားနာမှာကို သားမကြောက်ပါဘူး။ မေမေ

ငိုမှာကို မကြည့်ရက်ဘူး။ နောင်တဆိုတာ မြေပြင်ပေါ်ဖြတ် ပြေးပြီး နောက်ကခြေရာကို ပြန်ကြည့်တဲ့သူလိုပဲ မေမေရဲ့ ငြီးမှ မေမေ နောင်တရနေရင် မကောင်းဘူးလေ”

ပလိပ်လာနှင့်ဆိုနေသော သားစကားတွေကြောင့် ပြုံးချင်ချင်ဖြစ်သွားရ၏။

“စိတ်ပြေလို့ ပြုံးချင်တယ်ဆိုလည်း ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြုံးချလိုက်စမ်းပါ မေမေရာ။ မေမေက ပြုံးရင် ထာတယ်အရမ်းလှတာ။ ခုတော့ မေမေက ပြုံးချင်တာကို အတင်းအကျပ်ချုပ်ထားတော့ အပြုံးကို ထောင်ချထား သလိုဖြစ်နေပြီ”

ငြိမ်း မနေနိုင်တော့ပါ။ နဂိုထဲက ဒေါသမဖြစ်ခဲ့သူ နို့ ပြုံးလိုက်မိတော့၏။

“ဟာ . . . မေမေရယ်ပြီ။ စိတ်ပြေသွားတော့ မိမိ ခြင်အောင်လို့၊ မေသဉ္ဇာဦးလိုလိုနဲ့ မေမေ အရမ်းချောတယ် ဟိလား”

“လူချွဲလေး . . . မအေကို သူ့ရိုက်မှာစိုးတာနဲ့

အမျိုးမျိုးမြောက်နေတယ်”

ငြိမ်း မျက်စောင်းဝင့်၍ ဆိုလေသည်။ တွယ်ထာ
မိခင်ကိုဖက်၍ ရယ်လေသည်။

“မြောက်တာမဟုတ်ဘူး မေမေရဲ့ . . . ။ တကယ်
ပြောတာ။ သားရဲ့ မေမေက သဘောကောင်းလွန်းတော့
ရှင်ကလည်းချောတာပေါ့။ သားလည်း မေမေကိုတူလို့ ချော
တာပဲဖြစ်မယ်နော် မေမေ”

“တော်ပါတော့သားရယ်။ မေမေကို မင်းချီးမွမ်း
လွန်းလို့ မင်းစကားထဲမှာ မေမေအသက်ရှူတောင် တူင်
လာပြီ”

“မမ တုတ်ရပြီ”
နင်းမြဝင်လာ၍ ကြည့်လိုက်တော့ တွယ်ပင်နှံ
သွားလေသည်။ ကလေး လက်ကောက်ဝတ်လောက်ရှိ
သော သစ်သားတုံးကြီးကို တိုင်လာပေ၏။

“အန်တီနင်းရယ် . . . တုတ်သေးသေး ကောက်
လာမယ်ဆိုလို့ တော်သေးတာပေါ့နော်။ ကြီးကြီးသား

ကောက်လာမယ်ဆိုရင် ဒီခိမ်ရှေ့က ချယ်ရီပင်ကိုများ လှဲပြီး
ရွက်လာမလား မသိဘူး”

“အန်တီနင်းလည်း အသေးဆုံးကိုပဲ ရှာခဲ့တာပါ”
“ကဲ . . . တော်ပါတော့။ ဒီတုတ်ကြီးနဲ့ ရိုက်မှတော့
မေမေသားလေး အတော်နာမှာပေါ့။ နှင်းချ ပြန်ထားလိုက်
တော့”

“တွေ့တယ်မို့လား . . . အန်တီနင်း။ မေမေက
တျွန်တော်ကို အရမ်းချစ်တာဗျ”

“သိသားပဲ။ အန်တီနင်းကလည်း မရိုက်မှန်းသိလို့
တို့ ကောက်လာတာ”

ရယ်သံလေးများက ခပ်လွင်လွင်လေး ထွက်ပေါ်
လာချေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၄)

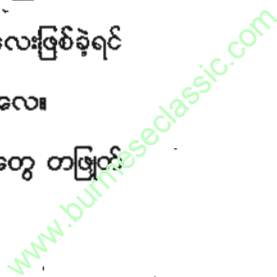
ညအိပ်ရာဝင် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်နှင့် ချော့သိပ်ခံခဲ့ရ
 သည့် အရွယ်ကို အတော်အတန်ပင် လွန်လာခဲ့ပြီမို့ . . .
 ယခုအခါ အိပ်ရာဝင်လျှင် အတွေးတွေက
 မင်းမူနေတော့၏။ နဖူးပေါ်သို့ လက်တင်၍ မျက်လုံးကို
 လိုက်တိုင်း "ငြိမ်း"၏ ရှုပ်သွင်က ထင်ဟပ်လာပေသည်။
 ပြီးတော့ တွယ် . . . ။ တွယ်ကို တစ်ယောက်
 ယောက်နှင့် တူသည်ဟုထင်မိကာ နောက်မှ "ငြိမ်း"နှင့်

ဆင်ဆင်တူသည်ကို သတိထားမိလာသည်။ တွယ်ကို
 အစက သူလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့မိတာ။
 နောက်မှ သေချာကြည့်တော့ မိန်းကလေးမဖြစ်နိုင်မန့်ကို
 သက်ဝင်မှု ရှိမိလာသည်။

ထို့ကြောင့် တွယ်အကြောင်းကို လေ့လာစုံစမ်း
 ကြည့်တော့ ယောက်ျားလေးဆိုတာသိသည့်အပြင် သမီး
 ဖြစ်သူသစ္စာနှင့် ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြသည်ကိုပါ သိလိုက်
 သော်လည်း သိသော်သိငြားလည်း ငြိမ်းနှင့်များ ပတ်သက်နေ
 သေးလို့ အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံနေခဲ့ရသည်။

"တွယ်"သာ ငြိမ်းရဲ့ သွေးသားဖြစ်ခဲ့ရင် သူ ဘာ
 ချစ်ရမလဲ။ ကာလများစွာကို ကျော်ဖြတ်၍ သစ္စာစောင့်သိ
 နိုင်သော်လည်း အကြောင်းအဆက်မညီစွာ အဖော်ရှာခဲ့သည်
 နေလျှင် သူ "ငြိမ်း" အပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်ရမည်တဲ့လား။
 အချစ်ဆိုတာ ခွင့်လွှတ်ခြင်းဆိုတဲ့ ရွက်နုကလေးဖြစ်ခဲ့ရင်
 ချစ်ခွတ်ဝါကလေးက သက်ဝင်မှုပဲဖြစ်မှာပါလေ။

ရော်ရွက်ဝါကလေးလို သူ့နှလုံးသားတွေ တဖြုတ်

ဖြုတ် အကြွေခံပြီး ခွင့်လွှတ်ခြင်းရက်နကလေးတွေသာ
ထာဝရတည်တံ့ခိုင်မြဲနေမည်ထင်ပါ၏။

ဪ... ငြိမ်းရယ် နှလုံးသားကို မျှော်စင်ခတ်
ပြီး ဇွေရှာခဲ့ရတာလည်း မောလှပါပြီကွယ် . . . ။

အခန်း (၁၅)

“ငြိမ်းရေ”

စက်ဘီးပေါ်မှ မဲဆင်းဘဲ ခြေထောက်နှင့် ထောက်
အားကာ လှမ်းအော်လိုက်၏။ အိမ်ထဲမှ ဘာတုံ့ပြန်သံမှ
ကြားရ၍ ထပ်ခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ငြိမ်း”

“ငြိမ်းရေ . . . သွားမယ်ဟေ့”

လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး အသံကုန်ဟုတ်ခေါ်

လိုက်သည်။ ဒီကောင်မလေး ဘာလုပ်နေပါလိမ့်။ နေ
မကောင်းလို့ ကျောင်းပျက်ပြီး ပြန်တက်တာမှ နှစ်ရက်ပဲ
ရှိသေးသည်။ စာတွေမလိုက်နိုင်မှာစိုးလို့ များနဲ့အတူ ကျူရှင်
တက်မည်ဟု ပြောထားပြီး ခုထိထွက်မလာသေး။

အချိန်မလေးစားသော ကောင်မလေး လာပလေ့
စေဟု စိတ်ထဲမှာငြိုးမိ၏။

ထိုစဉ် ငြိမ်းတို့အိမ်မှ အိမ်ဖော်ဖြစ်သော ဒေါ်အေး
စုထွက်လာချေ၏။

“မူးပါလား”

“ဟုတ်တယ် ကြီးစု ငြိမ်းရော . . . ဒီနေ့ ကျွန်တော်
တို့ ကျူရှင်မှာ လိုက်တက်မယ်ဆိုလို့ လာခေါ်တာ။ ကျူရှင်
ဆရာကိုလည်း ငြိမ်း ကျူရှင်တက်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း
ပြောခဲ့ပြီးပြီ”

ဒေါ်အေးစု သက်ပြင်းချတာကို မူး မြင်လိုက်ရ
သည်။ မျက်နှာလည်း သိပ်မကောင်း။ ငြိမ်းတို့အိမ်မှာ ဘာ
တွေဖြစ်နေပါလိမ့်။

“မူး . . . မသိသေးဘူးထင်တယ်”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြီးစု”

“ငြိမ်းလေ . . . ညက ပြန်ဖျားပြီး သတိလစ်သွား
တဲ့ အထိပဲ။ အဲဒါ ညတွင်းချင်း ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ်”

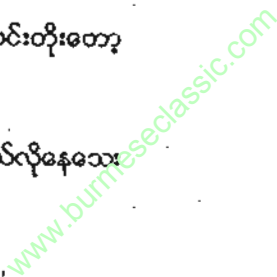
“ဈာ”

မူး မျက်လုံးအဝိုင်းသာချဖြစ်သွားပြီး ကြီးစုကိုပင်
ဘာမှဆက်ပမေးဖြစ်တော့။ စက်ဘီးကို အားကုန်နင်း၍
ဆေးရုံသို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့တော့၏။ စိုးရိမ်စိတ်တို့က ရင်ထဲ
မှာ ပြောင်းဆန်နေ၏။ ငြိမ်းကို တစ်ခုခုဖြစ်မည် စိုးရိမ်သော
ဖောကြောင့်လားမသိ ဆေးရုံရှေ့သို့ရောက်တော့ စက်ဘီး
တို့ပင် သော့မခတ်ဖြစ်ပဲ ဒီအတိုင်း ထောက်ထားခဲ့ကာ
ဆေးရုံပေါ်သို့ တက်ခဲ့တော့၏။

“ဟင် . . . မူးပါလား”

ငြိမ်း ဇေဇေ ဦးအေးငြိမ်းနှင့် ပက်ပင်းတိုးတော့
သည်။

“ငြိမ်း . . . ငြိမ်းရောဟင် “ဦး” ဘယ်လိုနေသေး

လဲ”

“မူး ကသောကဗျော မေးလေတော့ ဦးအေးငြိမ်း
ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။ ပြီးမှ ဆို့နှစ်နေသော လေသံနှင့်
ဆိုသည်။

“သွေးသွင်းရမယ် မူး . . . ။ သွေးက ခုထိရှာလို့
မရသေးဘူး။ အချိန်နောက်ကျရင်တော့ သိပ်မလွယ်ဘူးလို့
ဆရာဝန်ကြီးက ပြောတယ်။ ဦးလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ
တော့ပါဘူးကွယ်”

“ငြိမ်း သွေးက ဘာသွေးလဲ ဦး”

“ဝသွေးလေ”

“ဟာ ဒါဆိုအတော်ပဲ။ ဦး ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့တော့။
ကျွန်တော်သွေးကလည်း ဝသွေးပဲ။ ငြိမ်း ကိုကယ်ဖို့
ကျွန်တော်သွေးလှူမယ်”

ဒီတော့မှ ဦးအေးငြိမ်းသည် ကျေးဇူးတင်လိုသော
အကြည့်နှင့် မူးကိုကြည့်လာသည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မူးရယ်”

မူးရဲ့လက်မောင်းကို တမ်းပန်းတသာ ဆုပ်ကိုင်
လေတော့ . . .

“နောက်မှ ကျေးဇူးတင်ပါ ဦး။ လောလောဆယ်
ငြိမ်းဆီကို သွားကြစို့”

မူးသည် ဦးအေးငြိမ်းလက်ကိုဆွဲလျက် ငြိမ်းရိရာ
သို့ အပြေးသော့ခဲ့ရတော့သည်။

အခန်း (၁၆)

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ များရယ်”

“မလိုပါဘူး အန်တီ။ ငြိမ်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာ ကျေးဇူးဆိုတာ ချယ်ရီဇူးလောက်တောင် တန်ကြေးမရှိပါဘူး။ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ ဝတ္တရားကို ကျွန်တော်လုပ်လိုက်တာပါ”

ငြိမ်း မေမေ ဒေါ်ဝေဝေသီက ကျေးဇူးတင်စကားဆိုသဖြင့် များ ငြင်းပယ်လိုက်ခြင်းပါ။ သူ့သွေးစက်တွေနဲ့

ငြိမ်းအသက်ကို ကယ်ခွင့်ရတာကိုပင် များ ကျေနပ်နေမိသည်။

“ဒါက ဘယ်ကိုသွားဦးမလို့လဲ ဝေ”

သမီးတစ်ယောက်လုံးအသက်ဘေးမှ သိသိကလေး လွတ်သွားလို့ ဆက်ပြီးပြုစုယုယနေရမည့်အချိန်မှာ မျက်နှာကို ကာလာတွေတင်ပြီး အပြင်ထွက်သွားဖို့ ဟန်ပြင်နေသည့် ဒေါ်ဝေဝေသီအနားသို့ ဦးအေးငြိမ်းရောက်လာပြီး တားမြစ်ခြင်းပါ။

“အပြင်ဓကသွားမလို့ . . . သိပ်မကြာပါဘူး”

“ကြာသည်ဖြစ်စေ၊ မကြာသည်ဖြစ်စေ ခုချိန်မှာ အပြင်သွားဖို့ထက် သမီးအနားမှာပဲ မင်းနေသင့်တယ် ဝေ။ လူတိုင်းက မကျန်းမမာဖြစ်နေတဲ့အချိန်ဆိုရင် မိဘကိုပဲ ထမ်းတကြတာ။ မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အပြင်ရေးထက် အတွင်းရေးကို ဦးစားပေးသင့်ပါတယ်”

“ဓကလေးပါလို့ ဝေ ပြောထားတယ်နော်။ ဧည့်တိုက်ရေကိုယ်တာကိစ္စကို ကို နေရာတကာ မပိတ်ပင်ပါ

မိုး

“ပြောသင့်၊ တားသင့်လို့ ပြောနေရတာပေါ့၊ ဝေ၊ မင်းကျွန်တို့အချိန်တွေမှာ အပြင်ခဏမကလို့ မကြာဝတ္တ အပြင်ဘက်ကိုပဲသွားသွား ကိုယ်ဘာမှမပြောလိုဘူး။ ခုဟာ က သမီးလေးအတွက် ပြောနေရတာ။ မင်းကိစ္စတွေက သမီးအသက်ထက် အရေးကြီးနေသလား ပြော”

ဒေါ်ဝေဝေသီက မထိတထီပြုံး၍ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားလေသည်။

“ရှင် သမီးအနားမှာ ရှင်ရှိနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ သားကြီးလည်းရှိတယ်။ ဆရာဝန်တွေလည်းရှိတယ်။ ဒါ ပြီးနေတာပဲ။ ကျွန်မက သူ့အနားမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ဘာ လုပ်ပေးရမှာလဲ”

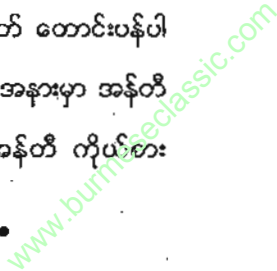
“ဝေ မင်းတော်တော် မေတ္တာတရားခေါင်းပါးတဲ့ မိန်းမပါလား။ မိခင်စိတ်မရှိတဲ့ မိန်းမ၊ သားသမီးကို ကြင်နာ ရကောင်းမှန်းမသိတဲ့ မိန်းမ၊ မင်းက ကိုယ့်ဥကိုယ် မခင် တွယ်တဲ့ ဘဲကပ်လို့မိန်းမမျိုးပဲ”

“ရှင် ကျွန်မကို ပြဿနာမရှာနဲ့ ကိုအေးငြိမ်း။ ကျွန်မက ဘယ်သူ့ဩဇာကိုမှ ခေါင်းညိတ်ပြီး လိုက်နာနေ မယ့် မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူးရှင်။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိရတယ် နားလည်လား။ ရှင်လို့ ခြံစောင့် အလုပ် သမားတစ်ယောက်ရဲ့ ဩဇာပေးမှုကို ကျွန်မခေါင်းငုံ့ပြီး လိုက်နာမနေနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်မခုလိုသွားတာ လာ တာကို မကြိုက်ဘူးဆိုရင် ရှင်ကြိုက်တဲ့လမ်းကို ရွေးနိုင် တယ်”

“ဝေ . . . မင်း . . . မင်း”

ဒေါ်ဝေဝေသီက ငယ်ကျိုးငယ်နာဇော်၍ စိန်ခေါ် လိုက်တော့ ဦးအေးငြိမ်း ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်၊ မေးကြောကြီးတွေ ထောင်လာ သည့်အထိ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားလေသည်။

“တော်ကြပါတော့ဗျာ။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါ တယ် အန်တီ။ အန်တီ ပြောသလိုပဲ ငြိမ်းအနားမှာ အန်တီ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ အန်တီ ကိုယ်စား

ကျွန်တော်တို့ပဲ ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်လိုက်ပါ့မယ်။ အန်တီ သွားလိုရာသွားပါတော့”

“ဟင်း”

သားသမီးတစ်ယောက် အသက်ဘေးနှင့် ကြုံနေရသည့်အချိန်မှာ မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပူဆွေးသောတရောက်နေရမယ့်အစား မျက်နှာမှာသနပ်ခါးတဖွေးဖွေးနှင့် အပြင်သွားဖို့ကိုသာ စိတ်လောနေသော ဒေါ်ဝေဝေသီတို့ မှူး အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ခပ်ထုထွေတောင်းပန်စကားဆိုတော့ ဒေါ်ဝေဝေသီက မှူးကိုရော ဦးအေးငြိမ်းကိုပါ မကျေနပ်သောအကြည့်နှင့် ပစ်ပေါက်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

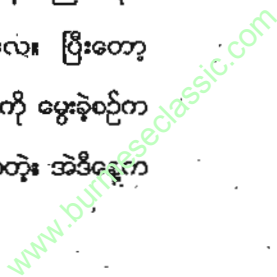
“တောက် . . . တော်တော်အကြင်နာတရားကင်းမဲ့တဲ့ မိန်းမ”

“စိတ်ကိုလျှော့ပါ ဦးရယ်။ ခုချိန်မှာ ဦးတို့ လင်မယား ကတောက်ကဆဲဖြစ်မနေသင့်ပါဘူး။ ငြိမ်း သိရင်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါ့မယ်”

မှူးက ဦးအေးငြိမ်းကို နှစ်သိမ့်စကားဆိုတော့ ဦးအေးငြိမ်း ခေါင်းကို လေးတွဲစွာခါယမ်းလျက် သက်ပြင်းအစ်ချက်ချလေသည်။

“ဦး သူ့ကို နေရာတကာ မပြောပါဘူးကွာ။ ခက်နေတာက သူ့အမေရဲ့မေတ္တာကို သိပ်ပြီးတောင့်တရာတာ။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးက ကံဆိုးရာပါတယ် မှူးရယ်။ သူ့မမျာ ဇီဝင်မေတ္တာကို မရရှာဘူး”

မိခင်တစ်ယောက်လုံး သက်ရှိထင်ရှားရှိနေပါလျက် ငြိမ်းက မိခင်မေတ္တာကို မရရှာဘူးဆိုတော့ မှူး ဇာတ်စိလည်သွားရဖူး။ မိခင်တိုင်း ကိုယ့်သားသမီးကို မချစ်ဆဲသူရှိမှ မရှိတာ။ ဦးအေးငြိမ်း ပြောပုံအရဆို ဒေါ်ဝေဝေသီက ငြိမ်းရဲ့မိထွေးလား။ ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်ချေနည်းလှသည်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုရင် ငြိမ်းရဲ့ ကျောင်းနာမည်စာရင်းထဲမှာ အမေနာမည်က ဒေါ်ဝေဝေသီပဲလေ။ ပြီးတော့ ဒေါ်ဝေဝေသီ တစ်ခါကပြောခဲ့ဖူးသည်။ ငြိမ်းကို မွေးခဲ့စဉ်က ဆေးရုံမှာ ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ဝိုက်ခွဲမွေးခဲ့ရတာတဲ့။ အဲဒီနေ့က

နှင်းတွေ အရမ်းဝေနေလို့ "နှင်းဝေငြိမ်း" လို့ ဒေါ်ဝေဝေသီထို
ခွဲစိတ်ကုခွဲတဲ့ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေကိုယ်တိုင် နာမည်အေး
ခဲတာဟု အခါခါပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဒါ လိမ်ညာခြင်းတော့
မဖြစ်နိုင်။

"ငြိမ်းက မိခင်မေတ္တာကို မရရှာဘူးဆိုတော့
အန်ဟိဝေက ငြိမ်းရဲ့ အမေအရင်း မဟုတ်ဘူးလား"

"ဟုတ်ပါတယ်။ ငြိမ်းက ဦးနဲ့ ဝေတို့ရဲ့ သမီးအရင်း
ပါ။ ဒါပေမဲ့ မျိုးရယ် မိခင်တိုင်း ကိုယ်သားသမီးအပေါ်မှာ
ချစ်တဲ့အချစ်က မြင့်မိုရ်တောင်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်လိုက်ရင်တောင်
မြင့်မိုရ်တောင်က နှမ်းစေ့လောက်သာဖြစ်သွားတယ် ဆိုတဲ့
စကားကို အပိုတွေပြောတာလားလို့တောင် တစ်ခါ တစ်ခါ
ဦးထင်မိတယ်"

ဦးအေးငြိမ်းအသံက စောစောက ဒေါသသံတွေ
ပျောက်၊ ဆွေးမြည့်ကြေကွဲနေသော လေသံဘက်သို့ တွေ့
ပြောင်းသွားလေ၏။ မျက်ခန်းအစုံကလည်း ရီဝေနေ၏။ သူ
ဘဝမှာ ဘာတွေကို စိတ်ဆင်းရဲ၍ ဘာတွေကို ကြေကွဲ

သည်မသိတော့။

"ဒါဆို . . . အန်ဟိဝေက ငြိမ်းကို ဘာဖြစ်လို့ မချစ်
တာလဲ ဦး"

"ဒီမေးခွန်းကိုဖြေဖို့ ဦး တော်တော်ပဲ အားမွေးရဦး
မယ် များ။ အိမ်ထောင်ပြု၊ ဘုရားတည်၊ ဆေးမှင်စုတ်ထိုး
ဤသုံးမျိုး အချက်မပိုင်ရင် နောင်ပြင်ရန် စက်လှ၏ တဲ့။
ဈေးတို့ လူငယ်တွေလည်း အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အခါမှာ လွယ်
လွယ်လေးမဆုံးဖြတ်ပါနဲ့။ ဦး ဒါပဲ ပြောချင်ပါတယ်"

ဦးအေးငြိမ်းသည် ထိုမျှသာဆိုပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်
ချလျက် သမီးရှိရာဆီသို့သာ ပြန်လှည့်သွားလေတော့
သည်။

အခန်း (၁၅)

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေပြီးသောနေ့တွင် စာမေးပွဲ
ခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီးသည်နှင့် သူငယ်ချင်းတွေရပြီး တိုင်ပင်
ကာ ပျော်ပျော်ပါးပါး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်ခဲ့ကြ၏။

“ကဲ . . . များသခင် ဘာသောက်မလဲ”

သူငယ်ချင်း ခင်သစ္စာကျော်က စနောက်ကာဆို
သဖြင့် ငြိမ်းမျက်စောင်းက ခင်သစ္စာကျော်ဆီသို့ ဒိုင်းခနဲ
ရောက်သွားလေ၏။

“မိသစ္စာနော် . . . ငါ့ကို မစနဲလို့ ပြောထားရဲ့နဲ့”

“ချစ်လို့စတာ နာစရာအကြောင်းမရှိဘူးလေ။ ပုပ်
ရင်ပေါ် ဟုတ်ရင်ကျော်မှာပဲ”

“ဟုတ်သားပဲ ငြိမ်းရဲ့။ သစ္စာပြောတာ မမှားဘူး။
နင့်ကို များကအရမ်းအရေးပေးပြီး ဂရုစိုက်လွန်းတော့ နင့်ကို
ဖျားရဲ့။ သခင်မတစ်ယောက်လို့ တင်စားပြီး မှူးသခင်လို့
တို့က ကပ်မွန်းတပ်ထားတာ ဟုတ်တယ် မှတ်လား များ”

“နင်တို့ကလည်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

ခင်သစ္စာကျော်ဘုတ်မှ ထောက်ခံကာ မြမြမိုးက
ငြိမ်းကို များသခင်ခေါ်ရသည့် အကြောင်းရင်းကို ပွင့်ပွင့်ကြီး
ပြောချလိုက်ပြီး များကိုပါ စစ်ကူတောင်းလေတော့ ဘာဖြစ်
မှန်းမသိ များ ရှက်သွားသလိုလိုနှင့် ဆိုမိသည်။ ငြိမ်းကို
ခေါ်တာရဲခိုးကြည့်မိတော့ ငြိမ်းမျက်နှာသည်လည်း နီမြန်းနေ
သည်။

“မစပါနဲ့ဟာ . . . နင်တို့ကလည်း နှစ်ယောက်
လုံး ရှက်နေကြပြီ”

လင်းစံက အားနာသလို ပြောလိုက်တော့မှ သစ္စာ
ရော မြဲမြဲပိုးပါ ပခုံးတွန့်၍ ရယ်လေတော့သည်။ လင်းစံက
တော့ ပြုံးရုံသာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ရှက်တတ်သူပီပီ ငြိမ်းနှင့်
မှူးကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာမိ၏။ ထို့ကြောင့် စကားလမ်း
ကြောင်း လွှဲပေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့မှူး . . . မင်းအစ်မ မင်္ဂလာဆောင် ဘယ်
တော့လဲ”

“မနက်ဖြန် ငါဖိတ်စာလာကမ်းမှာပါ”

မြဲမြဲပိုးက . . .

“မှူးအစ်မနဲ့ ငြိမ်းအစ်ကို မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်
ဆိုတော့ မှူးနဲ့ ငြိမ်းလည်း . . .”

ငြိမ်းက မြဲမြဲပိုးကို ရှုတည်တည်နှင့် ကြည့်လိုက်
တော့ . . .

“အမျိုးတွေ့ဖြစ်သွားပြီလို့ ပြောမလို့ပါဟ”

“သစ္စာတော့ ကိုတာရာနဲ့ မဇကရီကို အားထူ
တယ် သိလား”

“ဘာကိုလဲ”

မြဲမြဲပိုး၏ အံ့မေးနှောက်မှာ လင်းစံက မျက်လွှာ
ကြည့်လေတော့ သစ္စာ မလုံမလဲပုံစံနှင့် . . .

“အဟင်း . . . ဟိုလေ ကိုတာရာက ဥစ္စာပေါ
မုန်ချာ စက်မှုအင်ဂျင်နီယာ။ မဇကရီကလည်း ရွှေအိမ်စံ
အလှပဝေး၊ ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်ကဆရာမ အားလုံး
ညီမျှပြီး လိုက်ဖက်တယ်လေ။ အဲဒါကိုပြောတာ”

“နင်လည်း သူတို့လိုဖြစ်ချင်ရင် နင်အိမ်ထောင်ပြု

အဲဒါ နင်နဲ့ လိုက်ဖက်မယ့်သူကိုရှာပေါ့”

စားခွဲတိုးလေး လာချပေးထားသော မုန့်ပန်းကန်

အဲဒါ ပူတင်းတစ်ခုကို လှမ်းယူရင်း ငြိမ်းကဆိုသည်။

“အဲဒါက . . .”

“ဆောက်ဖြစ်မှ ကျောင်းဒကာပါဟယ် . . . ။

အဲဒါတည်းက စိတ်ကူးယဉ်မနေစမ်းပါနဲ့”

“နင်တို့ မိန်းကလေးတွေ တော်တော်စကားများ

အဲဒါ”

“ခုမှ ကျေးလက်ဒေသတွေက ကျွဲခလောက်တူ
နေတာပဲ။ မရပ်မနားကိုပဲ ပြောနေကျတာ လေယဉ်ဘူးလား”

“မူးနှင့် လင်းစံက အတိုင်အောက်ညီစွာ အပြစ်
မြင်နေကြသဖြင့် မိန်းကလေးသုံးဦး၏ မျက်စောင်းက စည်း
ချက်ညီညီ သူတို့ဆီသို့ ကျရောက်လာလေ၏။

“ပါးစပ်ရှိရင် စကားပြောမှာပဲ။ မကြားချင်ရင် နား
ပိတ်ထား။ နင်တို့လို ပြိတ္တာလုပ်မနေနိုင်ဘူး”

“ပြောဟာ . . . ပြော”

ခပ်စွာစွာနှင့်ပြောသော မြေမြိုကို မူး စိတ်မရွည်
သလို အော်ပစ်လိုက်၏။ ဒါကိုပင် မြေမြိုက နှုတ်ခမ်းဆွဲ
သည်။ အားလုံးစားသောက်ပြီးကြသည်မို့ ငြိမ်းက မူးဘက်
သို့ လှည့်ကာ . . .

“မူး”

“မူးက လှည့်ကြည့်တော့ . . .

“စားပွဲထိုးလေးကို ပါဆယ်တစ်လုံးလောက် ဖျာ
ခိုင်းပေးပါဦး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဖေဖေ့ဖို့ ငါပူတင်းဝယ်သွားချင်လို့”

“မူး ဘာမှမပြောတော့။ ချက်ချင်းပင် ထသွားကာ
ပူတင်း ငါးခုဝယ်ပြီး ယူလာခဲ့သည်။ ဖခင်ချစ်တဲ့ နေရာမှာ
တော့ သူတို့ပင် ငြိမ်းကိုမမိတော့။ အေးလေ မူးတို့က မိဘ
နှစ်ပါးလုံးရဲ့မေတ္တာကို အပြည့်အဝ ရရှိထားသူတွေဆိုတော့
သယ်နားလည်ပါ့မလဲလေ။

“ငြိမ်းမှာသာ။ အင်း . . . အန်တီဝေ ငြိမ်းကို ဘာ
ဖြစ်လို့ ကိုတာရာလောက် မချစ်တာလည်းဆိုတာ ခုထိ မူး
စဉ်းစားလို့မရသေး။ မူးတို့နဲ့ ငြိမ်းတို့က ခြံချင်းကပ်လျက်နေ
ကြပေမယ့် သူတို့ အိမ်တွင်းရေးတိုက်ပွဲအကြောင်းကိုတော့
မူး ဂဗာနကမသိ။

သိဖို့လည်း မလိုအပ်ဘူးထင်ပါတယ်။ သူသိတာ
က သူ ငြိမ်းကိုခင်သည်။ သနားသည်။ ဒါပဲ သိခဲ့သည်လေ။

“ရှော့ . . . ငြိမ်း”

“ကျေးဇူး . . .”

မလိုလားသော အကြည့်စူးစူးတစ်ချက်ကြောင့်
ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုတော့မည့် ငြိမ်း လမ်းခုလတ်မှာပင်
ထိုစကားလုံးက ရော်လဲသွားလေ၏။

ပြီး သူမ၏ လွယ်အိတ်အပြာရောင်လေးကို ပခုံး
တွင်လွယ်၍ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်နှင့် အားလုံးသူမနည်း
တူ ဆိုင်မှထွက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းသို့ရောက်တော့ တစ်ဦးကို
တစ်ဦး နောက်ကြပြောင်ကြနှင့် လမ်းထိပ်ရောက်တော့
အသီးသီးလမ်းခွဲနှုတ်ဆက် ကိုယ့်အိမ်သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့ကြရ
သည်။ ပျားနှင့် ငြိမ်းက ခြံချင်းကပ်မို့ အတူတူပြန်ခဲ့ကြသည်
ကာလတွင် . . .

“ငြိမ်း”

“ဟင်”

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခုတစ်လော နင်မူမမှန်ဘူး။ တစ်မျိုးပဲ”

“နင်ထင်လို့ပါ”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူး။ မြင်နေတာ”

ငြိမ်းမျက်နှာကို စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း ဆိုလိုက်
သည်။ ငြိမ်းစိတ်ကို သူသိနေပါသည်။ ငြိမ်း တစ်ခုခုခံစား
နေရပြီဆိုတာ။ သူမက လူကသာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေ
တာ။ စိတ်ကတော့ သံမက်လိုမာသည်။ မာနကြီးသည်။

တစ်ခုခုကို အလိုမကျ၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသည်
ထိုင်အောင် သူများကို ပြောပြ၍ ရင်ဖွင့်လေ့မရှိ။ တစ်ဦး
ထည်းသာ ကြိုတ်ခံစားလေ့ရှိသည်။

ခုတစ်လော ငြိမ်းမျက်နှာသည် ကောင်းကင်က
ထိပ်တိုက်တွေ့သဖွယ် ပြောင်းလဲနေ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ရီဝေ
အံ့မှိုင်းလာသလို တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း လောကကို
အရှုံးမပေးလိုဘဲ နိုင်အောင်တိုက်မည်ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်
ဆောင်ကာ မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့က အရောင်တွေ တောက်ပနေ
ထတ်သည်။

“ငြိမ်း”

“ငါ့ကို ဘာမှမပေးပါနဲ့ ပျား။ ငါ့ကို ခင်စာယ်ဆိုရင်

ပေါ့

“ခင်ပါတယ်။ အရမ်းခင်လို နင်ဘာတွေ ခံစားနေရလဲ။ ငါ နင်နဲ့အတူ မျှဝေပြီး ခံစားချင်လို့”

ငြိမ်း နှုတ်ခမ်းလေးတစ်စုံက ကွေးခနဲဖြစ်ကာ စကားလမ်းကြောင်းလွှဲဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“နင်ဖြေနိုင်ရဲ့လား များ”

များ အလိုမကျသော ပျက်နာထားနှင့်ပင် . . .

“ဖြေနိုင်ပါတယ်။ ဂုဏ်ထူးတွေ ဘာတွေတော့ မှန်းမထားဘူး”

“စာမေးပွဲ ပြီးသွားတော့လည်း စိတ်အေးသွားရတာပေါ့ ဟယ်”

အကြောင်းအရာတစ်ခုကို စူးစမ်းလိုသော်လည်း တမင် စကားလမ်းကြောင်းလွှဲသွားသူကို ဇွတ်အတင်းမေးခိုမသင့်တော့။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်သာ ဆိတ်ဆိတ်နေမိကြ၏။ များတို့ ခြံရှေးအရောက်တွင် များ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲရပ်သွားသော်လည်း ငြိမ်းကတော့ ဆက်

လျှောက်နေဆဲပင်။ ခါတိုင်းလို ငါသွားတော့မယ်ဟု နှုတ်ဆက်ဖြစ်တော့။ ကျောခိုင်းသွားသော ငြိမ်း၏ကျောပြင်ကို ဖြေစုံရပ်၍ ငေးမောမိနေဆဲ။

“ငါက အရင်ကျောခိုင်းသွားသူပဲ ဖြစ်ချင်တာ။ သူများ ကျောခိုင်းတာကို ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာမျိုးကို ငါ အမှန်းဆုံးပဲ”

ဆိုသည် ငြိမ်း။ ခုလည်း သူမ ကျောပြင်ကို များ တသာ ငေးမော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

အခန်း (၁၈)

ကိုတာရာနှင့် မမလေးတို့ လက်ထပ်ပြီး မကြာခင် မှာပဲ သူတို့နှစ်ယောက် ဝေးကြွဖို့အကြောင်းက ဖန်လာခဲ့ သည်။ မေမေတို့ဆီကတစ်ဆင့် ကြားခဲ့ရသော စကားလုံး တွေက များစိတ်တွေကို ရှုပ်ထွေးသွားစေ၏။ “အန်တီဇေ” ငြိမ်းကိုဆက်ဆံသည့် သဘောထားကို သိလိုက်ရချိန်မှာ ငြိမ်းကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်၊ သနားဂရုဏာစိတ်တွေ တစ်ဖွား ဖွား ပေါ်လာသည်မှစ၍ များရင်ထဲသို့ သံယောဇဉ်ဆိုသော

ကြိုးတစ်ချောင်းက ရစ်ပတ်မှန်းမသိ တိုးဝင်ရစ်ဖွဲ့ ချည် နောင်လာခဲ့လေသည်။

“အစကသာ ဒီအကြောင်းတွေသိခဲ့ရင် ဧတရီကို တာရာနဲ့ မပေးတားဘူး။ ခုတော့ ငါးလွန်မှ ကွန်စွန်သလိုဖြစ် နေပြီ”

“မေမေကသာပြောနေ ဧကရီကတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလိုဘဲ”

“ခုချိန်ကျမှတော့ ဘာမှပြုပြင်လို့ မရတော့ဘူး လေ။ နောက်တစ်ယောက် သူတို့မိသားစုထဲ ထပ်မရောက် ဖို့ တားဆီးရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

“မေမေသားက တားလို့ရပါ့မလား”

“ရအောင်ပဲ တားရမှာပဲအေ . . . . ဒီအမျိုးသုတ် ထဲကို ငါ့သားလေးမရောက်စေရဘူး။ ဘယ့်နယ့်တော် ဆုရားမှတ်လို့ ကိုးကွယ်မိပါတယ်၊ ဇွတ်ထွက်မှ တောင်ဖို့ ခုန်းသိတော့တယ် . . . ဟင်း”

“အန်ကယ်ငြိမ်းတော့ သနားပါတယ်နော်။ သူ့

ဧည့်သည်များ လောကီများ သောကရောက်နေမလဲ မသိဘူး
 အောက်ထပ်သို့ ဆင်းအလာ ကြားလိုက်ရသော
 စကားသံတွေကြောင့် ဘာတွေပြောနေပါလိမ့်ဟု ခြေလှမ်း
 ကိုရပ်၍ နားထောင်နေဆဲ မမကြီးက သူ့ကိုမြင်သွားကာ
 “ဟိုမှာ မေမေသားဆင်းလာပြီ။ တစ်ခါတည်းသာ
 အပြတ်ပြောထားလိုက်”

မှူး အကနီလက်ကို ခေါက်တင်လိုက်ရင်း ဆိုစာ
 ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ . . .

“ဘာတွေကို အပြတ်ပြောခိုင်းနေတာလဲ”

သူ ထိုသို့မေးတော့ မမကြီးက မေမေပေါင်ကို
 အသာကုတ်၍ သူ့ကို မျက်စပစ်ပြလေသည်။ တစ်ဆတ်
 တည်းပင် မေမေက . . .

“သားကို ငြိမ်းနဲ့ မပတ်သက်တော့စို့ ပြောမလို့”

“ဗျာ”

သူ အံ့သြတုန်လှုပ်သွားရ၏။ ငြိမ်းတို့ မှူးတို့ဆို
 တာ ခြံရံကပ်နေလာသည်နှင့်အမျှ သုံးနှစ်တိုင်တိုင်

ဆင်မင်ရင်းနီးစွာ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် နေလာကြသူတွေပင်။
 ငြိမ်းကို အရမ်းချစ်သည်။ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် မှူး အိမ်
 အထက်ဖက်ရွေးသည့်အခါ ငြိမ်းကိုပဲ ရွေးရမယ်နော် စိတ်
 သူ့အလွန်ဟု အချိန်တိုင်းပြောနေခဲ့သော မေမေနှင့် မမကြီး
 အ ခုပဲ ငြိမ်းနဲ့ မပတ်သက်ပါနဲ့တဲ့။ ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေ
 ခြစ်တုန်ကြပြီလဲ။

“ဟုတ်တယ် မှူး . . . နင်နဲ့ငြိမ်း ကင်းကင်းနေပါ”

“ငြိမ်းနဲ့မှူးကို မပတ်သက်ခိုင်းတဲ့ အကြောင်းရင်း

အဘာလဲ မမကြီး”

“နင် မသိသေးဘူးလား”

မှူး ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါပြလိုက်သည်။

“ဒေါ်ဝေဝေသီ လက်ထပ်လိုက်ပြီ”

“ဗျာ”

ရုတ်တရက် ဆိုစာပေါ်မှထ၍ ရပ်ပြီးသားဖြစ်သွား

သည်။ မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးတွေနှင့် မမကြီးကို
 ခြည့်နေမိချိန် မေမေက . . .

“သား မယုံဘူးဆိုလား။ ယုံပါသား . . . ။ ဒါ လိမ်ညာလို့ရတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ သူရည်းစားကောင်းနဲ့ဆိုလား။ အဲဒီလူက တာရာရဲ့အဖေတဲ့။ ကိုအေးငြိမ်းကို လူကြီးတွေ အတင်းပေးစားလို့ ယူခဲ့ရတာ။ သူမချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရတော့ ကိုအေးငြိမ်းကို မုန်းရာကနေ ကိုအေးငြိမ်းနဲ့ ရခဲ့ရတဲ့ ငြိမ်းကိုပါ မိခင်ဖြစ်ပေမယ့် မလိုချင်ဘဲ ရခဲ့ရလို့ မေတ္တာမရှိခဲ့တာတဲ့လေ။ မရှိမသေ သားရယ်။ ငြိမ်းကို သန္ဓေတည်စက မလိုချင်လို့ ဖျက်ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူးတဲ့။ ဒါတွေ အားလုံးကို ဒေါ်အေးစု ပြောပြတာပဲသား”

“ဒါတွေအားလုံးက ဒေါ်ဝေဝေသိရဲ့ စိတ်အလိုလိုက်မှုတွေပါ မေမေ။ အပြစ်ရှိသူက ဒေါ်ဝေဝေသိပဲ။ မဆီမဆိုင် ငြိမ်းကို ဆွဲမထည့်သင့်ဘူး ထင်တယ်”

ခန်းစီးလိုက်ကာစလေး လှုပ်ခါသွားသည်နှင့်အတူ လေသံအေးအေးနှင့်ဆို၍ ထွက်လာသူက မမလေးကေရီမှူးပင်။

“ဟဲ့ . . . မိကေရီ။ လင်ဆွေလင်မျိုးကို ထိလို့

ဆတ်ဆတ်ခါနေလား”

“ကေရီ အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်တာပါ မေကြီး။ မဟော်သဓာတ်တော်ထဲမှာ အမရာက သူ့အမေကောင်းတာ သူနဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းကို မဟော်သဓာတ်အောင် နွားချေးပုံပေါ်မှာ ကြာပန်းစိုက်ပြခဲ့ဖူးတယ် ဟုတ်လား”

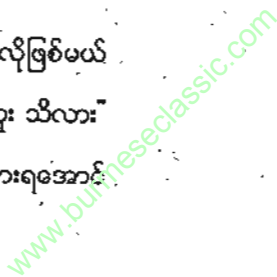
“အိုအေ . . . ။ ဟင်းလျာတွေ ဘယ်လောက်ပဲ အတင်းကောင်း ကြက်ဟင်းခါးသီးနဲ့ရောချက်ရင် အခါအတ်တွေ ကူးတာပါပဲ”

ခုတစ်ခါ ပြောလိုက်သူက မေမေပင်။ သူတို့အားစစ်ထိုးပွဲမှာ မှူးက ပရီသတ်ကြီးတစ်ဦးပင်။

“ဒါဆိုရင် သမီးကလည်း ကြက်ဟင်းခါးသီးနဲ့ ရောချက်တဲ့ ဟင်းတစ်ဖတ်ပဲပေါ့”

“ဒါကတော့ အစကမသိခဲ့လို့ပေါ့။ ဒီလိုဖြစ်မယ်နဲ့သိခဲ့ရင် ညည်းကိုလည်း တာရာနဲ့မပေးစားဘူး သိလား”

“တစ်ခါမှားခဲ့ပြီးလို့ နောက်တစ်ခါမမှားရအောင်

မှူးကို တားဆီးနေတာ။ နင်က ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ပြီးစွက်ဖတ်
နေရတာလဲ ဧကရီ”

ငြိမ်သက်နေသာ မှူး၏မျက်လုံးများသည် ပြိုင်စွဲ
တစ်ခုခုကို ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်တော့မည့် လူတစ်ယောက်
သို့နယ်။ တလက်လက်တောက်ပနေသော ပြိုင်ဘက်တို့
စိန်မော်လိုက်သည်နယ်။ ဒီအရာကို မယူပါနဲ့ဆိုမှ ပို၍
အောင်ယူချင်သည်။ သူ ငြိမ်းနှင့် ခင်ခင်မင်မင်နေလာတော့
လည်း အချစ်ဆိုတာကို အလေးမထား မလေ့လာမိ။ ခု
အဆက်အသွယ်မလုပ်ရဟု တားဆီးပါမှ ငြိမ်းကိုသူ မမြင်
ရ မနေနိုင်ပင်ဖြစ်လာသည်။

အချစ်ဆိုတာ ဆူးငြောင့်ခလုတ်တွေနှင့် ဗစ်ပြိုင်
သောအခါမှ မည်မျှလေးနက် သိပ်သည်းသည်ကို သိလာ
သည်။ တစ်ချိန်က အချစ်မှန်းမသိဘဲ တိတ်တဆိတ်ပုန်း
ကွယ်နေသော နှလုံးသား၏ တောင့်တမှုတို့သည် တိုးထွက်
ရုန်းကန်၍လာခဲ့လေသည်။

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ သား”

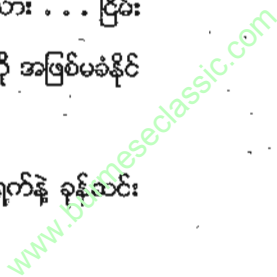
“ငြိမ်းဆီကို”

“မသွားရဘူး”

ဆိုတာပေါ့မှ ထရပ်မိချိန် မေမေက မေးလာသဖြင့်
သူခပ်တိုတိုပင် ဖြေလိုက်သည်။ ဒါကိုပင် မေမေက သူ
လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်၍ တားဆီးလာသည်။ သူ
မေမေ့ကို လှည့်မကြည့်ပါပဲ . . .

“အချစ်ဆိုတာ ရှေးကြောင်းတစ်ခုလိုပါပဲ မေမေ။
ခမ်းစေ့ချင်လို့ တားဆီးထားမှ တားဆီးထားတဲ့ တမံကို
တော့ပြတ်ပြီး ဒလဟောစီးဆင်းချင်တာမျိုးပဲ။ အစတုန်းက
တော့ ခင်မင်မှုကလွဲပြီး ငြိမ်းအပေါ်မှာ သားစိတ်တွေ ဘာ
တာလာမှ ပမိခဲ့ဘူး။ ခုမေမေတို့ တားဆီးလာမှပဲ ငြိမ်းအပေါ်
မှာ သားဘယ်လောက် သံယောဇဉ်ကြီးတယ်။ အလေး
အနတ်ထားတယ်ဆိုတာ သိလာခဲ့ရတယ်။ သား . . . ငြိမ်း
တို့ သားရဲ့ မျက်စိရှေ့ကနေ ပျောက်သွားမှာကို အဖြစ်မခံနိုင်
ဘူး”

“မှူး . . . နင်ဟာလေ မီးပုံမှန်းသိရက်နဲ့ ခုန်ဆင်း

ချင်တဲ့ ပိုးဖလံလိုပါလား

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်က ပိုးဖလံပဲ။ ဒါပေမဲ့
မီးလောင်ခဲပြီးသေမယ့် ပိုးဖလံမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး မမကြီး။
မီးတောက်ကို ဝင်တိုးပြီး ငြိမ်းသတ်ပေးမဲ့ ပိုးဖလံပဲ”

“ဟိုး”

မေမေနှင့် မမကြီးက သူ့လက်ကို အတင်းဆွဲ
ထားသော်လည်း မျိုး ရုန်းကန်၍ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့တော့
သည်။

တကယ်ပါ။ အရင်က အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲလို့
သူမတွေးဘူးခဲ့။ ခုလို အခြေအနေမျိုးရောက်လာတော့မှ
ငြိမ်းကို သူ့အားပေးချင်သည်။ သောကတွေနဲ့ လုံးထွေးချစ်
ပတ်နေမယ့် ငြိမ်းကို ဖေးမကူညီချင်၏။ ငြိမ်းသာ စိတ်ညစ်
ပြီး တစ်ခုခုလုပ်လိုက်ရင်။ ဟား . . . မတွေးရဲတော့။ သူ
ငြိမ်းနှင့် ဝေးရမှာ ကြောက်နေသည်။

ဒါအချစ်လား . . .

ဖြစ်နိုင်သည် . . .

သူ ငြိမ်းကို ချစ်နေလို့သာလျှင် စိုးရိမ်နေခြင်းပင်။
ငြိမ်းသာမရှိလျှင် သူ့ဘဝကြီးက ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့
သလို ခံစားလာရသည်။ ခြေလှမ်းတွေက ပုံမှန်ထက် သွက်
လွန်းလှ၏။

“ဟိုး”

အိမ်ရိပ်အောက်က မကင်းကွာမို့ နောက်မှခေါ်သံ
ကြောင့် ခြေလှမ်းကိုတုံ့နေ ရပ်လိုက်မိ၏။ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်း
စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အရောင်တွေတဖိတ်ဖိတ်တောက်
နေသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် သူ့ကိုကြည့်နေသော မမလေး။
ဆီပ်ညိုတွေကို ထိုးဖောက်၍ သာတော့မည့်လပမာနယ်
အားမာန်တွေ အပြည့်ပါသော အပြုံးတစ်ဖွင့်နှင့် . . .

“နင့်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ငါလေးစားတယ် မျိုး။

အကြံမှာဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ဓာတ် ယိုင်နှုန်းသွားရင်သာ မညာ
သာ တွန်းလှဲထုတ်တာမျိုး။ ကိုယ်က အခြေခိုင်ရင် သူဝေ
မျိုးရာ မရနိုင်ပါဘူးကွာ။ နင်လှမ်းတဲ့ ခြေလှမ်းတိုင်းရဲ့နောက်
မှာ ဝေလေးရှိနေမယ်”

မှူး ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြပြီး စိတ်၏စေရာသို့
ခြေဦးလှည့်ခဲ့တော့၏။ ငယ်စဉ်ကလေး ကတည်းက နား
စည်တွင်းသို့ မကြာခင် ရှိက်သွင်းခဲ့သော မေမေတို့၏
စကားလုံးများသည် မှူး နလုံးသားတွင် သင်္ချာတွက်သည်
ပုံသေနည်းတစ်ခုလို ထာဝရ တည်တံ့နေခဲ့၏။

မှူး ရှစ်တန်းထက်ပြီဆိုကတည်းက မှူးကိုအရွယ်
ရောက်လာရင် ဝိန်းမ မပွေမရှုပ်နဲ့ ကြီးလာရင် ငြိမ်းလေးတို့
ပဲ ရှစ်နိုင်အောင်ကြိုးစား၊ ငြိမ်းကလွဲရင် ဘယ်ဝိန်းကလေး
ကိုမှ သဘောမတူပါဘူး ရာဇသံပေးခဲ့သော မေမေစကားသည်
တို့သည် မှူး ရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်၍ ကလေးအတွေး
ကလေးအမှတ်နှင့်ပင် ပုံသေတံဆိပ်ရိုက်၍ ငြိမ်း ဆိုသော
ဝေါဟာရလေးတစ်ခုကို နလုံးသားမှာ ချိတ်ဆွဲထားခဲ့၏။

သံယောဇဉ်မှတစ်ဆင့် အရှိန်မြင့်၍ ခုန်တက်လာ
ခဲ့သော အချစ်ဟူသော စကားချိတ်တို့သည် နေတစ်ပြောက်
မထိုး၊ မိုးတစ်ပေါက် မခပါပဲနှင့် သမုဒယတွေ တွယ်တုတ်
အမြစ်ကပင် နှုတ်လို့မရအောင် တစ်စတစ်စ ကြီးထွားရှင်

သန်လာခဲ့သည်။

သိသော်သိငြား ချစ်စကားကို ကြယ်ရောင်မမြင်
သေးသရွေ့ အလျင်းမရွေ့ပါဟု နလုံးသားကို ထိန်းချုပ်သတိ
တရား ရှေ့ကြိုထဲသို့ထည့်ကာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဖျိုသိပ်
၍ ချစ်ခဲ့မိပါသည်။ ယခုတော့မှ လေတိုက်လို့ မိုးမရွာဘူး
လို့ တားဆီးလာလို့မရနိုင်တော့။ ရွာမလို တိမ်တွေညှိပြီးမှ
တော့ လေဆန်ကိုခွင်း၍ပင် ကမ်းလှည့်အောင်ရွာချလိုက်
တော့မည်။

“အဟင် . . . ဟင်”

ရှိုက်သံသဲ့သဲ့က လေပြေနှင့်အတူ မှူး၏ နားစည်
တို ပွတ်သပ်၍ ဖြတ်သွားလေသည်။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ
ဖြစ်ကာ အသံရှင်ကို သဲကြီးမဲကြီး ရှာဖွေမိတော့သည်။ သူ
အပြေးအလွှားရှာဖွေမိတော့ ငြိမ်းတို့ တိုက်ကြီး၏အနောက်
ဘက် ယူကလစ်ပင်အောက်တွင် ညှိုးဖျော့နွမ်းရိကာ ဝိုရှိက်
နေသာ ငြိမ်းကို တွေ့လိုက်ရသည်ဆိုရင်ပဲ မှူး လွှားခနဲပင်
ငြိမ်း အနားသို့ရောက်သွားလေသည်။

“ငြိမ်း”

မှူး ခေါ်သံက မတိုးတိတ်သောကြောင့် ကိုယ်
ကလေးဆတ်ခနဲ တုန်သွားကာ ငြိမ်း မျက်နှာလေး ဖြည်း
ဖြည်းချင်း မော့လာလေ၏။ မျက်ဝန်းတွင် လျှံတက်နေ
သော မျက်ရည်ကြည်ညိုတွေက ပါးပြင်ပေါ်သို့ တရစပ် စီး
ဆင်းနေသည်။

“ငြိမ်းရယ်”

စိတ်မကောင်းသော လေသံနှင့် ညည်းတွားရင်း
ပျော့ခွေနေသော ငြိမ်းကို ဆွဲထူလိုက်သည်။ ပထမတော့
အလိုက်သင့်ပါလာပြီးမှ မတ်တပ်ရပ်မိသွားသောအခါ ငြိမ်း
က မှူး လက်တွေကို ခါချပစ်လိုက်သည်။

ပြီး . . . မျက်ရည်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ပစ်ကာ
မှူးကို ကြည့်လိုက်သောအကြည့်က မာနတွေ လွှမ်းခြုံနေ
သည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားသေး၏။

“အဲဒီ အကြည့်မျိုးနဲ့ ငါ့ကိုမကြည့်ပါနဲ့ ငြိမ်းရယ်။
တစ်လောကလုံးကို နင်နာကြည်းချင်နာကြည်းလိုက်ပါ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီစာရင်းထဲမှာ ငါ့ကိုတော့ ထည့်သွင်းမမှတ်လိုက်
ပါနဲ့ဟာ။ နင်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ငါကအမြဲတမ်း အရှုံးပေး
ချင်တဲ့သူပါ”

“နင့်စိတ်ထဲမှာ ငါ့ကိုသနားနေတယ်မို့လား”

“ငါ . . . ငါ”

မှူး ဘာပြောရမှန်းမသိ။ စကားတွေ အထစ်ထစ်
အပေါ့ပေါ့ဖြစ်ကုန်၏။ ငြိမ်းက မာနကြီးသည်။ သူများက
သနားသည်ဆိုသည့်စကားလုံးကို သူမ မာနနှင့် အသာလေး
ချေပလိုက်၏။ ငါက သနားစရာ သတ္တဝါမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာ
ခြေလက်အင်္ဂါရှိနေတာ သနားစရာမလိုဘူး။ ဘယ်သူ သနား
ထားကိုမှ မခံချင်ဘူးဟု ခေါင်းမော့၍ ကြွေးကြော်ခဲ့သူပင်။

ခုလည်း ဆံပင်တိုတိုကလေးများ လွင့်ခနဲဖြစ်
သွားအောင်ပင် မျက်ရည်ကို ခါထုတ်၍ ခေါင်းကလေးမော့
လာသည်။

“ငါ အားငယ်စိတ်ဓာတ်ကျ ငိုနေတယ်မထင်နဲ့
ငါမငိုဘူး။ နာကျင်မှုတွေ ဖုံးလွှမ်းပြီး လောကကိုခွဲခါ

လိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းရဲ့ ဟားတိုက်ရယ်မောပူပဲ”

“နင့်ကို ငါကူညီချင်တယ် ငြိမ်း”

“မလိုဘူး၊ အစကတည်းက ငါ့စိတ်ကိုငါ ခံစစ်ဆင်ထားပြီးသားပဲ များ၊ ဒီပွဲမှာ ငါအရှုံးမပေးဘူး၊ နိုင်အောင် တိုက်မယ်”

အသံမာဆတ်ဆတ်နှင့် ပြတ်သားစွာဆိုသည်။ နာမည်ကသာ “နှင်းဝေငြိမ်း” ရယ်လို့ ခပ်ပျော့ပျော့ပေးပေမယ့် ခေါင်းမာသည်က သူမ၏ မွေးရာပါ ဒီပေင်။

“ငြိမ်း”

“နင် ဘာမှ မပြောနဲ့တော့”

“ငြိမ်း”

“ပြန်ပါတော့ဟာ”

“မပြန်နိုင်ဘူး”

နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ ကြိုးစားသော ငြိမ်း ရှေ့တွင် များ ကာဆီးလိုက်တာ ငြိမ်း ပန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိလိုက်၏။ ဒါကို ငြိမ်းက စူးရှသော မျက်လုံးစိမ်းနှင့် များကို ကြည့်သည်။

“မာနဆိုတာကို နေရာတာကာမှာ ဦးထိပ်ပန်ဆင်ထားနဲ့ ငြိမ်း တစ်ခါတလေ မာနကလည်း အဆိပ်သင့်တတ်တယ်”

“မာန အဆိပ်သင့်မယ်ဆိုရင် ငါ့အသေခံလိုက်မယ်”

“ခေါင်းမဟာဝမ်းပါနဲ့ ငြိမ်းရယ်”

“ဒါ ငါ့ဇန်တီးတာမဟုတ်ဘူး . . . များ၊ မာနဆိုတာ သောကတွေ ဖန်ဆင်းပေးတဲ့ ငါ့ရဲ့လက်သုံးစားပဲ”

“များ လက်ကိုဖယ်ချလိုက်ရင်း ငြိမ်း ကဆိုသည်။

“သူ့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဟူးခနဲ မှတ်ထုတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ဆီပင်တိုတိုလေးနှင့် ဝင်းဖန်နေသော ငြိမ်း မျက်နှာလေးကို ငေးခနဲကြည့်ကာ . . .

“ငါ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောရမလား ငြိမ်း”

ငြိမ်း ဘာမှပြန်မဆို၊ များ စိတ်ကို ဗိုအားမြှင့်ပေးလိုက်၏။

“မေမေနဲ့ မမကြီးက ပြောတယ်”

“ဘာလဲ” ဟူသော သဘောနှင့် ရှုတည်တည် မျက်နှာထားကာ များကို မော့ကြည့်လာသည်။

“နင်နဲ့ မပတ်သက်ရဘူးတဲ့”

ငြိမ်း နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

“သူတို့ ငါ့ကို စိန်ခေါ်လိုက်တာ”

“မပတ်သက်နဲ့ဆိုတော့လည်း ငါနဲ့ ကင်းကင်းနေ နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပေါ့ဟာ”

“မကြိုးစားဘူး။ သူတို့ ငါ့စိတ်ကို တွန်းအားပေး တာနဲ့ အတူတူပဲ”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ် ငြိမ်း။ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် မရောက်ခင် ဖျံသိပ်ထားမယ်လို့ ငါဆုံးဖြတ်ထားတာ။ ခု ငါ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်လိုက်ပြီ”

အကြည့်ချင်း ဆုံဖြစ်ကြသည်။ စကားသံတို့ ဓမ္မတ္တ တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ ပြီးမှ အကြည့်လွှဲ၍ ငြိမ်းက များ ကို ကျောပေးအနေအထားနှင့် . . .

“နင် ဘယ်လောက် သတ္တိရှိနိုင်မှာလဲ။ မရဲဘဲနဲ့ တော့ ကျွဲလှည်းကို မစီးသင့်ဘူး များ”

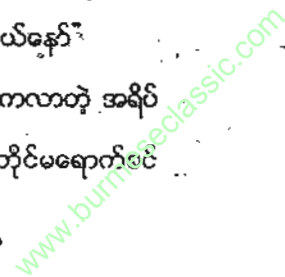
“များ နှလုံးသားတံခါးကို ဖွင့်ဟ၍ ဘယ်အံ့ချိန်က ရောင်းကြည့်ထားသည် မသိ။ ငြိမ်း စကားအဓိပ္ပာယ်က များ ရင်ကို အောင့်သက်သွားစေ၏။ ထို့ကြောင့် ငြိမ်း ပခုံးကိုကိုင် ၍ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် သူ့ဘက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး -

“ငါ ယောက်ျားပါ ငြိမ်း။ လက်သည်းကြားကို အပ် စိုက်မှာကြောက်ရင် ဘုရင့်နောင်ရှေ့ကို ရောက်မလာဘူး။ ခွဲမျက်နှာကို နင်သေသေချာချာကြည့်စမ်း။ သတ္တိကြောင် ဇေယျ ရုပ်လားလို့”

အကြောင်းသိသူတွေမို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နှလုံးသား ချင်း နားလည်ခဲ့ကြသည်။ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်တွေကို ခြေရာ တောက်တတ်ကြသည်မှာ မဆန်းလှပေ။

“နင်နောက်မှာ နောင်တရလိမ့်မယ်နော်”

“ငါ့အတွက်နောင်တဆို အမှောင်ကလာတဲ့ အခိပ် ထပ်ခဲပဲ။ အစကတော့ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်မရောက်ခင်

မပြောသေးဘူးလို့ . . . ။ ခုတော့ နင်နဲ့ငါ ဝေးစေမယ့် အကြောင်းက ဝန်လာပြီဆိုတော့ ပြောမဖြစ်တော့မယ်”

“တို့တွေ မငယ်လွန်းဘူးလား”

“ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို အပိုင်မဝယ်နိုင် သေးခင် စရံရိုက်ထားတာပဲလေ”

ငြိမ်းက ရှေ့သို့ သုံးလေးလှမ်း လှမ်းသွားတော့ မှု ပါ သူမနှင့် ကပ်လိုက်ခဲ့ပါသည်။ နင်းဆီပင်တွေ အနားကို ရောက်တော့ ခြေလှမ်းတို့ရပ်တန့်ကာ သူမတို့၏ တိုက်ကြီး ကို ငြိမ်းက ခပ်ဆွေးဆွေးလေး မော့ကြည့်နေ၏။

“နင့်ကို ငါချစ်တယ် ငြိမ်း”

နီဒါန်းတွေ အတော်ပျိုးပြီးမှ ပြောမယ့်ပြောတော့ လည်း အထမ်းအပိုးအရွက်မပါ။ ဝူ ဒီလိုပြောချလိုက်လို့ လည်း ငြိမ်းက အံ့ဩတုန်လှုပ်ခြင်း အမူအရာကို မပြု။ သူ ကလည်း မအံ့ဩလို့ မရောက်ချားခဲ့။

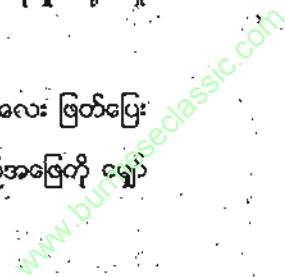
“နင် ဒီစကားကိုပြောတာ နင့်မေမေနဲ့မမရဲ့ တားဆီး မှုတို့ ချေဖျက်ချင်လို့လား”

“ဒီလိုပြောလည်း ရပါတယ်။” ဘယ်သူမဆို မိန့်ခေါ် ဖွဲ့ဆိုရင် အရှုံးမပေးချင်ကြတာ နှင်နားလည်မှာပါ”

ငြိမ်း ထံမှ သက်ပြင်းချသံသို့သို့ကို ကြားလိုက်ရ သည်။ ဘယ်လောက်ပဲ မာနတွေကြီးကြီး မိန်းမတွေ၏ စိတ် သည် ပျော့ပျောင်းနှုတ်ကြသည်။ သနားလွယ်ခြင်း၊ ယုံ လွယ်ခြင်း၊ တိမ်းညွတ်လွယ်ခြင်းတို့က မိန်းမတို့၏ ပင်ကို ဖွဲ့စက်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အချစ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ယောက်ျားတွေထက် ပိုပြီး စိတ်တူးယဉ် ရူးသွပ်တတ်ကြ သည်။ ခုလည်း တင်းမာလာနေသော ငြိမ်းမျက်နှာသည် ထခြည်းဖြည်းလျော့ချလာပြီး မျက်ဝန်းပြာလေးတွေက ဆွေးရိပ်သမ်းကာ ရီဝေလာပေ၏။

“အေးလေ။ နင်က ကြီးဝိုင်းထဲအထိ ရောက်လာ ခြီဆိုတော့လည်း ငါက မိတ်ဆက်ဝေးပြီး ခရာမှတ်ရုံပဲ ရှိ တော့တာပေါ့”

မှု မျက်နှာပေါ်မှာ အလင်းရောင်လေး ဖြတ်ပြေး သွားလေသည်။ ငြိမ်း နှုတ်မှ တုံ့ပြန်လာမည့်အဖြေကို မျှော်

လင့်နေသည်။ ငြိမ်း စကားသံက တုံ့ဆိုင်းနေသဖြင့် သူ့ကို တစ်မျိုးထင်သွားမည် စိုးရိမ်သွားရခိုက် . . .

“ဟို . . . နင် ငါ့ကို မြေပူရာ ကင်းနှောက်တယ်လို့ မထင်စေချင်ဘူး ငြိမ်း ငါက . . .”

ငြိမ်းက လက်ကာပြသဖြင့် သူ့စကားကို အဆို မသတ်တော့ . . .

“ငါနားလည်ပါတယ်။ နင့်ကိုလည်း အပြစ်မခွဲဘူး”

ငြိမ်းက သူ့ဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းလှည့်လာပြီး သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ လွင့်ကျလာသော ဆံနွယ်စုတွေကို ဆတ်ခနဲခေါင်းမော့၍ ခါယမ်းဖယ်ရှားပစ်လိုက်ရင်း . . .

“ငါမညာတတ်ဘူး။ အဟုတ်ကို မဟုတ်ဘူးလို့ မငြင်းတတ်သလို၊ မဟုတ်တာကိုလည်း ဟုတ်တယ်လို့ ခေါင်းညိတ်မပြတတ်တာ နင်အသိပဲ မှူး”

မှူးက ခေါင်းညိတ်ကာပင် . . .

“သိတယ်လေ။ အဲဒီ ပွင့်လင်းတာကိုပဲ ငါမြတ်နိုး

ခဲ့တာ”

“ငါ နင့်ကိုခင်တယ်။ နင်နဲ့ ဝေးဝေးမှာနေရရင်ဆို ဆွဲ အသိစိတ်ဝင်လာတိုင်း ဝမ်းနည်းမိတယ်။ အဲဒါ အချစ်ထား သံယောဇဉ်လားဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါ မခွဲခြားတတ်ဘူး”

“အခြား သူငယ်ချင်းတွေအပေါ်မှာရော နင့်စိတ်က အဲဒီလိုပဲလား ငြိမ်း”

ခပ်တွေတွေကလေး စဉ်းစားပြီးမှ . . .

“နင်နဲ့ငါက ခြံချင်းကပ်သူငယ်ချင်းတွေတို့လား ဆိုဘူး။ ကျွန်တို့သူတွေအပေါ်မှာလည်း ဒီလိုစိတ်ရှိပေမယ့် နှိပ်နပ်ရဲခါပဲ”

“ဒါဆို သေချာတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“နင်လည်း ငါ့ကိုချစ်နေတာလေ”

“သေချာအောင် ငါစဉ်းစားဦးမယ်”

“ဒါ မိန်းကလေးတွေရဲ့ လက်သုံးစကားပဲလေ”

“ဒါပေမဲ့ ငါက သူများတွေနဲ့ မတူဘူး”

“သိပါတယ်”

“နင်ပြန်တော့ များ၊ ခုချိန်မှာ ငါက ရန်ပြယ်နေတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်၊ နင်လက်ရွယ်တိုင်း နင့်မေမေနဲ့ မမက ငါ့ကို မျက်စောင်းတိုးနေမှာ၊ အချိန်အခါက အဆုံးအဖြတ်ပေးလာ မှာပါ”

ငြိမ်း များရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားလေတော့ များ ငြိမ်း ကျောပြင်ကို ငေးမောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်အဇ္ဈိန် ငယ်သေးမှန်းသိသော်လည်း ကြီးထွားနေပြီဖြစ်သော အချစ် စိတ်တို့က ဘယ်သို့ချိုးနှိမ်လို့ရပါမလဲလေ။ ငြိမ်းတို့ အိမ်တွင်း ရေးစပ်ပွဲကြောင့် သူ ငြိမ်းနှင့် ဝေးရမှာကို စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့မှု ဖြစ်ခဲ့ရသည်လေ။ ချစ်တာ လက်ထပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ သူ မမှားနိုင်ပါဘူး။ ဪ... အချစ်က ရင်ကို ပူလောင်စေ သတဲ့လား။

အခန်း (၁၉)

“မျိုးရေ . . . မျိုး . . . မျိုး”

ကသုတ်ကပျာနှင့် အပြေးတစ်ပိုင်းဝင်လာသူက အမလေး ကေရီမျိုးပင်၊ ဘာဖြစ်လာပါလိမ့်ဟု ရေချိုးပြီး အဝတ်လဲရန် အကျီရှာနေသော မျိုး နီးစပ်ရာ စပိုရပ် အိမ်ထည်ကို ကပျာကသီ ဝတ်လိုက်၏။

“မမလေး . . . ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ငြိမ်း ထွက်သွားပြီ မျိုးရဲ့ အဟင် . . . ဟင်”

www.burmeseclassic.com

“ဗျာ”

ဧကရီ ပြောရင်းပင် များကိုဖက်၍ ငိုပါလေတော့သည်။ သူမသည် ငြိမ်းကို ညီမရင်းလေးလို ချစ်ခဲ့သူပင်။ ငြိမ်းကလည်း မမလေးကို ချစ်ခင်စွာ အမြဲတမ်းချွဲတတ်ခဲ့သူပါ။ ကိုတာရာနှင့် မမလေးတို့ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြတာလည်း ငြိမ်းနှင့် များတို့က ဖူးစာရေးနတ်လုပ်ခဲ့တာဖြစ်၏။

ဟိုအရင်က ရွှေရွှေချင်းထပ်လို့ မြတ်ခဲ့ကြပေမယ့် ခုကျတော့ ဘဝတွေက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါပြီ။

“ဟုတ်ရဲ့လား . . . မမလေးရယ်”

“သေချာတယ် များ။ အားလုံးက ဒေါ်ဝေဝေသီရိ စနက်မီးတွေပဲ။ ငါ့ယောက်ျားမပေမယ့် အဲဒီမိန်းမကြီးကို ငါ သိပ်မုန်းတာပဲ”

သူ့ရင်ထဲမှာ ပူလောင်သွားရ၏။

“မောင်ကတော့ပြောပါတယ်။ သူ ဖေဖေနဲ့ ညီမကို တွေ့အောင်လိုက်ရှာမယ်တဲ့။ ဒေါ်ဝေဝေသီက သူ့ရဲ့

ယောက်ျားဆိုတာကို အိမ်ကိုမြှောင်ကြီးခေါ်လာတာ။ ဟို ငနဲ တာလည်း နည်းနည်းမှ ကိုယ်ချင်းတစ်စိတ်မရှိဘူးဟာ . . . ။

အံ့ရောပဲ”

ဧကရီမျိုးက မကျေမချမ်းရှင်းပြနေသည်။ မျိုးစာတော့ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်နေသည့်နယ်။ ဒီအရေးမှာ သူဘာတွေ ပေးဆပ်သင့်သလဲကိုသာ စဉ်းစားနေ၏။

“အန်ကယ်ငြိမ်းလည်း သနားပါတယ်။ သူများတွေက မယားခိုးမှုနှင့် တရားစွဲဖို့ပြောကြပေမယ့် သူကခေါင်းခါထယ်။ သူက အရင်တုန်းက ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ ခြံစောင့်အလုပ်သမားဘဝ။ ခုလည်း ဒီခြံထဲက ထွက်သွားရတာ မဆန်းပါဘူးတဲ့။ ဝင့်ကြွေးကျောသွားပြီလို့ပဲ သတ်မှတ်ပါတယ်ဆိုပြီး ငြိမ်းကို ခေါ်ပြီးထွက်သွားတာ”

မျိုး စိတ်မော့စွာ ဆံပင်ထွေကို လက်နှင့်ထိုးဖွလှိတ်၏။

“သူတို့ ထွက်သွားတာကို ဘယ်သူမှ မတားကြဘူးလား”

“တားတာပေါ့ မှူးရယ်။ မောင်က ကျွန်တော့်ဘဝ
 မှာ အဖေဆိုတာ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ အဲဒီ အဖေဟာ
 ဦးအေးငြိမ်းပဲ။ ဖေဖေကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်တော့်
 အဖေလို့ မသတ်မှတ်ဘူးဆိုပြီး ငိုပြီးတော့ တားတာ”

စကားသံအရပ်မှာ မမလေးက မျှော်လင့်ခြင်း
 ပျက်ဝန်းအစုံနှင့် ကြည့်နေသည်။ မှူး စိတ်ပျက်လက်ပျက်
 ပင် ကိုယ်ကို ကုတင်ပေါ်သို့ လှဲချပစ်လိုက်တော့၏။

အခန်း (၂၀)

“လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ တော်တော့။ မပြောနဲ့
 တြားချင်ဘူး”

တာရာတစ်ယောက် နားနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ပိတ်
 ထား အော်ပစ်လိုက်သည်။ စိတ်ရှိသလောက် ဝုန်းဒိုင်းကြဲ
 ချင်သော်လည်း ကံကြီးထိုက်မှာ ကြောက်ရသေး၏။

“အမှန်ကိုတော့ လက်မခံလို့မရဘူးသား။ ကိုရဲဝေ
 ထာ သားရဲ့ဖခင်အရင်းပဲ။ မေမေနဲ့ အချစ်နယ်ကျွဲခွဲကြာလို့”

“ကျွန်တော် လက်မခံဘူးလို့ ပြောပြီးပြီနော်။ ကျွန်တော်သိတာ ကျွန်တော့်အဖေက ထာဝရ ဦးအေးငြိမ်းပဲ။ ဒီအရွယ်အထိ ဒီဘဝရောက်အောင် မြင့်တင်ပေးခဲ့တာ ဖေဖေဦးအေးငြိမ်းပဲ။ ခုမှ ဘယ်ကပေါ်လာမှန်း မသိတဲ့သူကို အဖေပါလို့ ကျွန်တော်ဘယ်လို သတ်မှတ်ရမှာလဲ”

“သား”

တာရာခေါင်းကို သွင်သွင်ခါလျက် ခြေသံပြင်းပြင်း ထွက်ခဲ့တော့သည်။

ချယ်ရီပင်အောက်တွင် ချယ်ရီပွင့်တွေကို စုပုံ၍ ငေးစိုက်ကြည့်နေသော များသည် ရှူးရှူးရဲရဲနှင့် ဒေါသဖြစ် လာဟန်တူသော ကိုတာရာကိုမြင်တော့ ချယ်ရီပွင့်ပုံကြားမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“ကိုတာရာ”

တာရာ သူ့ကိုမြင်တော့ ချယ်ရီပင်အောက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အရေးထဲ ချယ်ရီကိုင်းခြောက်ကို ခလုတ်တိုက်မိ၍ တာရာဒေါသက သစ်ကိုင်းပေါ်သို့ ပျံ

ရောက်ရှိကာ ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဂျွတ်”

“တောက်”

တောက်ခေါက်သံပြင်းပြင်းနှင့် တာရာ ကြုံရာ နေရာမှာပင် ထိုင်ချပစ်လိုက်၏။

“မေမေ လုံးဝမတရားဘူးကွာ။ ကြောက်ပါပြီလို့ အော်ပြီး ထွက်ပြေးတဲ့သူကို ချောင်ပိတ်ပြီး ရိုက်ဖို့ကြံစည် နေတုန်း”

“ဘာတဲ့လဲ . . . ကိုတာရာ”

စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးလိုက်မိသည်။ ဒေါ်ဝေဝေသီတို့ လင်မယားက တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် ကောက်ကျစ်စွာ ခြံစည်တတ်ကြတဲ့သူတွေ။ ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့သော်လည်း ချစ် စကားပင် ပြန်မကြားရသေးသော ချစ်ရသူနှင့် ဝေးခဲ့ရသည့် နှုတ်ရင်ထဲမှာ ဒေါ်ဝေဝေသီကို ကြည့်ဖြူနိုင်ပါမည်တဲ့လား။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ များရာ . . . အားလုံးကို အရှုံးပေး ခြင်း အစစ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ဆင်းသွားတဲ့သူတွေကို

လှိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားနေတုန်း”

“ဘယ်လို ဒုက္ခပေးမှာလဲ”

“အတွင်းပစ္စည်းတွေပျောက်လို့ အဲဒါ ခေမေနဲ့

ငြိမ်းကို တရားစွဲမလို့တဲ့လေ”

“ဟာဗျာ”

မှူးတစ်ယောက် ချစ်ရသူအတွက် စိုးရိမ်မှုပန်စွာ တစ်မုဟုတ်ချင်း သောကဗျာပါဒတွေ ဖိစီးသွားလေ၏။ ခုလောက်ဆို ငြိမ်းတို့သားအဖ ဒုက္ခရောက်နေလောက်ပြီ။

“ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ .ကိုတာရာ”

“ငါ ကူညီရမှာပေါ့”

“အခု ငြိမ်းတို့ ဘယ်မှာလဲ”

“မင်းလိုက်ခဲ့မလား”

“လိုက်မယ်လေ”

“ဒါဆို ငါ အိမ်ပေါ်မတက်တော့ဘူး။ မြဲက တောင့်နေမယ်။ မင်းပဲ ဇနီးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောခဲ့ကွာ”

မှူး ခေါင်းညိတ်ကာ လှည့်ထွက်မည်အပြု -

“ဪ . . . မှူး၊ မင်းရဲ့ မေမေနဲ့ မမကြီးပသိစေနဲ့နော်။ သိရင် ကျွန်တက်နေဦးမယ်”

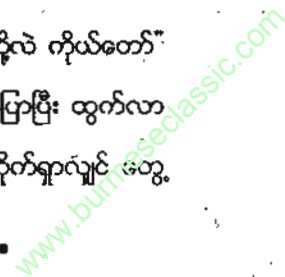
“စိတ်ချပါ”

ပြောပြီးသည်နှင့် အိမ်ဘက်သို့ ဦးတည်ခဲ့သည်။ အချစ်ဆိုသည် အရာသည် လူတစ်ယောက်၏ စိတ်ကို သွက်လက်ဖြန့်ဆန့်စေသည်တဲ့လား။ ချစ်ရသည်က တစ်ခဏ ဝေးကြသည်က တစ်ဘဝတာ ဆိုတာမျိုးကို မှူး အဖြစ်မခံလို။

သူနှင့် ငြိမ်းက တစ်ခဏတာပင် ချစ်ခွင့်မကြုံရသေး။ တံကြမ္မာသည် မနက်ဖြန်တိုင်းမှာ စိတ်ကစားနေဦးမယ်ဆိုလျှင် မုန့်တွေဝယ်ကျွေးပြီး ချောမြူထားလိုက်ချင်ရဲ့။ သူနှင့် ငြိမ်းကို ဆုံစည်းခွင့်ပေးပါလို့လည်း အသနားခံချင်သည်။

“ဒီနေ့ ဘယ်ကိုလျှောက်လိမ့်ဦးမလို့လဲ ကိုယ်တော်”

မမလေးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ထွက်လာသော မှူးကို မမကြီးက ဆီးမေးသည်။ လိုက်ရှာလျှင် ဇေတွ့

ရှင်မှတွေ့မည်။ မတွေ့လို၍ ကွေ့ပတ်ရှောင်ရှား၍သွားမှပင် တည့်တည့်တိုးနေသည်။ မှူးက ခပ်တည်တည်ဖင် . . .

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားလို့”

“ဟုတ်လား။ သစ္စာရောပါလား”

“ပါတယ်”

“အဲဒီတောင်မလေးမဆိုးဘူးနော်။ မမကြီးတော့ အဲဒီ သစ္စာကို သဘောကျတယ်”

ပြီး . . . ပြီးရော ဖြေလိုက်မှပင် မမကြီး စကားလုံး တွေက မတီးမခေါက်ရပါဘဲ ဖြည့်တွန့်နေတော့၏။ မှူး အလိုမကျစွာ မျက်စုံနှစ်ဖက်ကို တုံ့လိုက်ရင်း မမကြီးတို့ ကွေ့ပတ်ကာ ကားဆီသို့သာ စူးစိုက်၍လာခဲ့သည်။ ကားဆီ သို့ရောက်၍ ကားတံခါးကို ဖွင့်သည့်အထိ မမကြီးက နောက်မှလိုက်လာသည်။ ပြီး ပြောလိုက်သေး၏။

“စိတ်ကူးမလွန်နော် မှူး။ မမကြီး သိရသလောက် တော့ သစ္စာက မောင်လေးနဲ့ လိုက်မယ်ထင်တယ်”

“မမကြီး”

“အင်း . . . ပြော”

“သစ္စာကို မမကြီး တော်တော်ချစ်နေသလား”

မှူးမေးတော့ မမကြီးက အားတက်သရော ခေါင်း

ညှိတ်သည်။

“ကိုယ်ချစ်ရင် ကိုယ်ယူ”

“ဟဲ့ . . . ငါက”

စကားသံမဆုံး . . .

“နေဦး။ မမကြီးပြောမှာ ကျွန်တော်သိတယ်။ သစ္စာ မှာ အစ်ကိုရင်းတော့ မရှိဘူး။ ဝမ်းကွဲအစ်ကိုရှိတယ်။ အဲဒါ”

“ဘာ”

“ဂျိမ်း”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောထည့်လိုက်သည်။ သူ့ စကားကြောင့် မျက်လုံးပြူးနှင့် ရန်လုပ်တော့မည့် မမကြီးကို ထည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကားတံခါးကို အားကုန်ဆောင်မိတ်တာ မောင်းထွက်ခဲ့တော့၏။ ခြံတံခါးနားသို့ရောက်တော့ အားမကရပ်ကာ ကိုတာရာကို တင်ခဲ့သည်။

တို့နောက် ကားကလေးက တစ်ရပ်ရပ်ပြေးနေသည်။
နှစ်ဦးသား စကားမဆိုဖြစ်ကြ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ်ဖို့ပါ။
အတန်ကြာမှ မျှားက သတိရကာ . . .

“ဘယ်ကို မောင်းရမလဲ ကိုတာရာ”

“ဟုတ်သားပဲ။ စမောင်းလာကတည်းက မင်း
မောင်းလာတဲ့လမ်းက တို့သွားမယ့်လမ်းဟုတ်နေတော့
ပြောဖို့မေ့သွားတာ”

နှစ်ဦးသား မချီပြုံးတွေ ပြုံးမိကြသည်။ ကိုတာရာ
ကလည်း မပြော။ သူကလည်း မမေးမိခဲ့။ ဦးတည်ရာ မောင်း
လာခဲ့သောလမ်းသည် ကိုယ်တို့လိုရာခရီး ဖြစ်နေသတဲ့။

“ဘယ်ကို မောင်းကွာ။ အဲဒီဘက်မှာ ဇေဇေတို့
အိမ်လေးငှားနေတယ်လို့ သတင်းရတယ်”

သူခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ကာ အတွေးနယ်ပယ်ထဲ
သို့ ခြေဆန့်နေမိပြန်တော့၏။

အခန်း (၂၁)

“ညီမလေး”

ကိုတာရာ အသံက တုန်ရင်ကွဲအက်နေ၏။ ကား
တော်မှနေ၍လှမ်းမြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းက စိတ်မချမ်းသာ
ရေး။ အိမ်လေးက ကာထားသောထရုံတွေက အချို့ပျက်
ကျနေသဖြင့် ကကြိုကကျဲ့။ ထဘီတိုတိုဝတ် ရေထမ်းကြီး
တို့ရိုကားလားနှင့် ရေခပ်နေဟန်တူသော ငြိမ်းရယ်။

အရင်ကဆို ပျက်နာသစ်ဖို့ရေဖလားကိုပင် အိမ်

ဇော် ဒေါ်အေးစုက ငြိမ်း မနိုးခင် အဆင်သင့်ထားတော့
သည်။ အချိန်အနည်းငယ်အတောအတွင်းမှာ ပြောင်း
သွားခဲ့သော ငြိမ်းဘဝလေးကိုကြည့်၍ ရင်ထဲမှာ မရှုတ်
မရှိုက်နိုင်။ ငြိမ်းက သူတို့ကို မြင်ဟန်မတူ။ ကိုတာရာ
သူ ခြံလေးထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်လာခဲ့၏။

“ညီမလေး”

“...”

“ညီမလေး”

“ဟယ် ... ကိုကို”

ခုမှ မြင်သွားသည်နှင့် ငြိမ်းမျက်နှာလေးထဲ
ကြယ်တစ်ပွင့် ရုတ်တရက် ကြွေဆင်းကပ်ငြိလိုက်သ
နယ်။ ဝမ်းသာအားရ ပခုံးပေါ်မှ ရေထမ်းကို အောက်သို့
မလို ဟန်ပြင်ပြီးမှ ရုတ်တရက် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ
ငြိမ်းမျက်နှာသည် ရုတ်ချည်းပင် ညှိုးနွမ်းရိတ်ကာ ရေထ
ပုံးကို မချခြစ်တော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်၍ သူတို့ကို ကျော
ကာ ရေစည်ပိုင်းထဲသို့သာ ရေတွေကို သွန်ထည်နေ

သည်။

“ညီမလေး”

ကိုတာရာ ငြိမ်းရှေ့တွင်ရပ်လိုက်ကာ ငြိမ်းမျက်နှာ
တို့ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ငြိမ်း နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထား
တာကို မြင်နေရသည်။

“ကိုကို ... ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မေးရက်လိုက်တာ ညီမလေးရယ်။ ဖေဖေနဲ့
ညီမလေး ဒုက္ခရောက်နေတာကို ကိုကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေ
ရက်ပါ့မလားကွာ”

“မကြည့်ရက်တော့ရော ကိုကိုက ဘာတတ်နိုင်မှာ
နို့လို့လဲ”

ကိုတာရာ အိမ်စုတ်ကလေးကို တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်ရင်း ...

“ကိုကို ကူညီမယ်လေ”

“ဒါဆိုရင် ကိုကို ပြန်တော့”

“ဟင်”

“ကိုယ့်အကုန်ကိုယ် ရှိပါစေ ကိုကို၊ ငြိမ်းမှာ နှစ်ဖက်၊ လက်နှစ်ဖက်ရှိနေသရွေ့ ဘယ်သူ့အကူအညီမလိုချင်ဘူး။ ထမင်းနပ်မှန်အောင်တော့ စားနိုင်ပါတယ်”

“ညီမလေးရယ်”

ကိုတာရာ သူ့ညီမလေးကြောင့် ရင်နှင့်သွားသည်။ မှူးသည်ပင် ရင်ထဲမှာ အမည်မတပ်နိုင်အောင် ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရ၏။

“ကိုကိုမေမေကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ”

“ညီမလေးရဲ့မေမေပဲလေ”

“ဟင့်”

ငြိမ်းက အငိုမျက်လုံး အပြုံးတစ်ဝက်ဖြင့်

“သူက ငြိမ်းကို သူ့သမီးအဖြစ် မသတ်မှတ်ဘူးဘူးလေ”

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ညီမလေးရယ်။ မေမေ

“သင်္ဘောပျက်တာကို ချာစုပ်နဲ့ဖာထေးမနေဘူး”

ကိုကို။ ငြိမ်းဘဝမှာ ဖေဖေသာ သွေးသားရင်းချာ

“ဘာတ်ပဲ”

“ညီမလေး မိဘကို မပြစ်မှားကောင်းဘူးလေ”

“ငြိမ်း ရုချိန်ထိ ဘာအပြစ်တစ်ခုမှ မလုပ်ဖူးဘူး”

“ရင်ထဲမှာ အံ့ဖွဲ့နေတဲ့ဝေဒနာတွေက အဖြစ်များရင် မိုးရေထယ်လို့ တွန်းအားပေးနေတာ”

တာရာဝေဒနာတွေကို အလူးအလိုမ့်ခံစားနေရရှာ

“ညီမလေးကို စာနာမိပါသည်လေး”

“ဖေဖေရော”

“မရှိဘူး”

“ဘယ်သွားတာလဲ”

“ထမင်းရှာ”

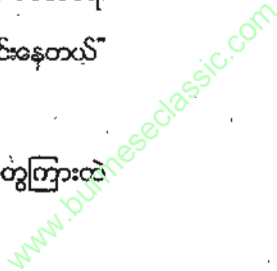
“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်။ လောလောဆယ် ထမင်းမဝတ်ရေး”

“အတွက် ဖေဖေသူငယ်ချင်းအကူအညီနဲ့ Taxiမောင်းနေတယ်”

“ဟာ”

ကိုတာရာ လက်တစ်ဖက်က ဆံပင်တွေကြားထဲ

သို့ ထိုးသွင်းပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ များ မနေသာတော့။
ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်၏။

“ကိုတာရာ”

သူ့ကိုလှည့်ကြည့်မိက် . . .

“ရော့”

ပိုက်ဆံအိတ်ကို တမ်းပေးလိုက်၏။

“မမလေး ပေးလိုက်တာ”

“ကျေးဇူးပဲ များရာ”

ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်၍ ငွေအထပ်လိုက်ကို ဆွဲ
ထုတ်လိုက်သည်။

“ညီမလေး”

“ . . . ”

“အခက်အခဲတွေ ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့အတွက်”

“ဟင့်အင်း”

သူမရှေ့သို့ထိုးပေးလာသော ငွေထပ်တွေကို တွန်း
ဖယ်ရင်း ခေါင်းခါလေသည်။

“ယူပါ . . . ညီမလေးရဲ့”

တာရာက ငြိမ်းလက်ကိုဆွဲကိုင်၍ ထည့်ပေးသော်
ထည်း ငြိမ်းက သူမလက်ကို ရုန်းကန်၍ နောက်သို့ဝှက်
ထားလိုက်၏။

“ငြိမ်းမှာ ငွေမရှိပေမယ့် မာနတော့ရှိတယ် ကိုကို၊
အဲဒီမာနနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ရပ်တည်မယ်။ အဲဒါ ငြိမ်းရဲ့
ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

“ငြိမ်း”

မျှားခြေလှမ်းက ငြိမ်းအနားသို့ ရောက်သွားသည်။

“ကိုတာရာစေတနာကို နှင် အသိအမှတ်ပြုလိုက်
မိတာ။ သူ့မမျှာ နင့်အပေါ် တစ်ချိန်လုံးစိတ်ပူနေရတာ”
ငြိမ်းက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့၍ သူ့ကိုကြည့်

တာ . . .

“ငါ လျှောက်မယ်လမ်းခရီးမှာ သွေးအရင်းအချာ
ခဲတာ ကူညီမှုကို ငါ မလိုချင်ဆုံးပဲ။ ငါ့မာနနဲ့ငါ့ဘဝကို အုတ်
ခြစ်ချမယ်။ နှင်းဝေငြိမ်းဆိုတဲ့နာမည်က ပျော့ညံ့အေးချမ်း

www.burmeseclassic.com

ပေမယ့် ငါ့ဘဝက မအေးချမ်းခဲ့ဘူးလေ။ ငါ့စိတ်ဓာတ်ကလည်း ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ နင် ခေါင်းမာနေတာလဲ ငြိမ်း။ နင် စဉ်းစားဦးနှော်။ အန်ကယ်ငြိမ်းက အသက်ကြီးနေပြီ။ ပြီးတော့ နင်က မိန်းကလေး။ မာနကြောင့်လည်း ဘဝပျက်တတ်တယ်။ နင် နားလည်ရဲ့လား”

“အထင်သေးလိုက်တာ။ ငါ ဘယ်လိုမိန်းလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်” ဆိုသော သဘောဆောင်နေသည့် အမူအရာဖြင့် ငြိမ်းက သူ့ကို ခပ်စူးစူးကြည့်၍ နှုတ်ခမ်းထောင့်ကလေးကလည်း ညွတ်ယောင်ယောင်း။

“နင်တို့လာလမ်းကို ပြန်ခေါက်တာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်”

လှပသောမျက်နှာလေးနှင့် မလိုက်ဖက်သောလေသံ။

“ငြိမ်း”

“တော်ပြီ များ”

တာရာက ဝင်တားသည်။ သူလည်း ညီမဖြစ်သူ၏ စာနက် မတုံ့ပြန်နိုင်စွမ်းပြီမို့ ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းလေတော့၏။

“တို့ ပြန်ကြရအောင်ကွာ”

တိုးလျသောလေသံနှင့်ဆိုကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ

၍ တာရာ လှည့်ပြန်သွားတော့သည်။

“ငါတစ်ခုတော့ မှာခဲ့မယ် ငြိမ်း”

“... ”

“အဲဒါ ဘာလဲဆိုရင် နွေရောက်နေတဲ့ နင့်ဘဝထဲ ဆို သစ်တစ်ကိုင်းအဖြစ်နဲ့ ငါရောက်အောင် လာခဲ့မယ်”

မျိုး တာရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ သူ ဆို

ဆိုခဲ့သည့်အဓိပ္ပာယ်ကို ငြိမ်း သဘောပေါက်မှာပါလေ။ ပုခြင်းခြောက်သွေ့နေတဲ့ နွေရာသီမှာ ငြိမ်းဘဝက မျက်နှာ

ဆွ ရော်ရွက်ဝါလေးဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ဒီအချိန်မှာ သစ်ရွက်တစ်ရွက်ရဲ့အားကိုးရာ ဖြစ်တဲ့

သစ်ကိုင်းဟာ သူပဲဖြစ်သင့်သည်။

ကြောတော့မည့် ရွက်ခြောက်ကလေးကို ငြိမ်းရဲ့

သောကဗျာပါဒတွေကို ခြွေလွင့်၍ လေပြည်ကြားမှာ လွင့်
ပါးစေသည်။ ငြိမ်းမှ မေတ္တာချစ်ခြင်းစာရားနှင့် ငြိမ်းဘဝကို
ရွက်နုကလေးဝေစေလို၏။ အခု မဟုတ်ပေမယ့် နောင်
တစ်ချိန်ပေါ့ ငြိမ်းရယ် . . .

အခန်း (၂၂)

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့။

မှူးရင်မှာ အတိုင်းအဆမဲ့ ပျော်ခဲ့ရပါသည်။ သူ
တိုယ်တိုင်က သင်္ချာဂုဏ်ထူးတစ်ခုတည်းပါခဲ့သော်လည်း
ဂုဏ်ထူးငါးဘာသာနှင့် ဆေးလိုင်းဝင်သော ငြိမ်းအတွက်
စို့၍ဂုဏ်ယူဝမ်းသာခဲ့ရခြင်းပင်။

“ငြိမ်းရေ . . . ငြိမ်း”

သူ ဝမ်းသာအားရ အိမ်စုတ်ကလေးပေါ်သို့ ပြေး

တက်ခဲ့သည်။

“ငြိမ်း”

“ဝုန်း”

“အား”

“ဟာ . . . များ”

အိမ်လေးပေါ်သို့ သုံးလေးလှမ်းပြေးတက်မိသည် နှင့် များ၏မညာမတာ ဖိနှင်းခံရခြင်းကို မခံမရပ်နိုင် နာကျင်ကာ ခါးကျိုးသွားသည်က ပျဉ်ချပ်ကလေး။

“အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ်”

နာကျင်စွာ ညည်းညူရင်း ကျွံကျနေသော ခြေထောက်ကို အသာဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ဦးအေးငြိမ်းက ဘေးပျဉ်ချပ်ကို ခွာ၍ ထပ်ချဲ့ပေးနေ၏။ သူ့ခြေထောက်တစ်ဖက်ကိုလည်း အသာကိုင်ကာ . . .

“ဖြည်းဖြည်းချင်းနတ်ယူ”

ကြမ်းပေါက်ကြားမှ ခြေထောက်ကို နတ်ယူပြီးမှ သူ ဦးအေးငြိမ်းကို အားနာစွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အဟင်း . . . အားနာလိုက်တာ အန်ကယ်ရယ်”

“ဟဲ့ကောင်”

ဦးအေးငြိမ်းက မျက်လုံးပြူးနှင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ -

“စည်သည်က ဆန်တစ်ခွက်ကျူးနေပြီ။ အားနာ

ရပါမှာက ငါကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်ကယ်ရဲ့”

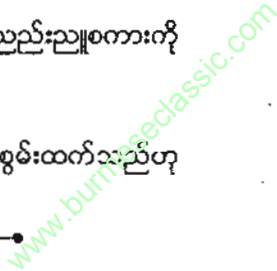
“ငါ့အိမ်ကစုတ်နေတာကိုး”

“အန်ကယ်ရယ်”

ဦးအေးငြိမ်း၏ဘဝကို စာနာစွာ ညည်းတွားမိ၏။

ဟိုတုန်းက ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးအေးငြိမ်းသည် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်စားကာနှင့် ယခု များရှေ့မှာနေသော ဦးအေးငြိမ်းသည် ခပ်နွမ်းနွမ်းဖြစ်နေတာကလွဲ၍ ဘာမှ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ။ သူ့ဘဝ တစ်ဆစ်ချိုးတွင် တက်ကျိုး၍ လှေခိုးခံခဲ့ရသော်လည်း စိတ်ပျက်ညည်းညူစကားကို ဦးအေးငြိမ်း တစ်ခါမှ မဆိုခဲ့။

မေတ္တာလက်နက်သည် အစွမ်းထက်သည်ဟု

ခံယူခဲ့သူ။

“ကဲ . . . ပြော . . . ဘာတွေအရေးကြီးလာသလဲ”
အပြုံးနှင့်မေးသည်။ သည်တော့မှ လာရင်းကိစ္စကို
မှူး သတိရ၏။

“ဟုတ်သားပဲ။ ငြိမ်း စာမေးပွဲအောင်တယ်
အန်ကယ်ရဲ့။ ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးပါတယ်။ အန်ကယ် ဝမ်း
မသာဘူးလား”

တုံ့ပြန်မှုက ပကတိအေးဆေးတည်ကြည်လျက်။
မှူး ထင်ထားသလို “ဟာ . . . တကယ်လား။ ဝမ်းသာလိုက်
တာကွာ။ ဒါမှ ငါ့သမီးကွ” လို့ ဝမ်းသာလိုက်လှဲစွာနဲ့ ရယ်
မော့ချင်ရယ်မော့။ ဒါမှမဟုတ် ဝမ်းသာမျက်ရည်တွေ ကျ
ချင်ကျမည်ပေါ့။ ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ ဘာမှမဖြစ်သလို
ကုလားထိုင်ပေါ်သွားပြီး ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေပြန်သည်။

“အန်ကယ်”

မှူးမနေနိုင်တော့ဘဲ ဦးအေးငြိမ်းအနားသို့ ရောက်
သွားရ၏။

“အန်ကယ် သိပ်နေနိုင်တာပဲနော်”

ဦးအေးငြိမ်းက ဟက်ခနဲ ရယ်ရင်း ဆေးပေါ့လိပ်
တစ်လိပ်ကို အင်အားထိတ်ထဲမှ ထုတ်၍ မီးခြစ်ပေါ်တွင် ခေါက်
လိုက်၏။ ပြီးမှ မီးညှိကာစွာရှိုက်လိုက်၏။ အတန်ကြာမှ -

“သမီးကို ငါ ယုံကြည်ပြီးသားပါ။ ဖခင်ကောင်း
တစ်ယောက်အနေနဲ့ သမီးရဲ့ဘဝ အညွှန်တလူလူတက်
လာဖို့ ဘယ်လိုမြေ့သြဇာကျွေးသင့်သလဲဆိုတာကို ငါ
စဉ်းစားပြီးသား”

သူ့ပြောတော့လည်း ဟုတ်လို့ပင်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ အန်ကယ်။ ကျွန်တော် အထင်လွှဲ
သွားမိတယ်”

စကားသံက တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“အန်ကယ်”

သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ခု ငြိမ်းရော”

“ဈေးထဲမှာ”

“ကျွန်တော် ငြိမ်းဝမ်းသာအောင် လိုက်ပြောချင်
တယ်”

“လိုက်သွားလေ”

မှူး ချာခနဲလှည့်၍ ဈေးဘက်သို့ ပြေးခဲ့သည်။
ဟိုတစ်ခါ ဒေါ်ဝေဝေသီက ပစ္စည်းပျောက်မှုနဲ့ ငြိမ်းတို့ သား
အဖကို တရားစွဲမယ်ဆိုတုန်းကလည်း မှူး ဒီလိုပဲ ငြိမ်းဆီတို့
အပြေးလာခဲ့ရသည်။ ခုတော့ ဒီပြဿနာတွေက ကိုတာစွာ
စကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။

“မေမေတို့ သားမျက်နှာကို မြင်ချင်သေးတယ်ဆို
ရင် တရားစွဲမယ့်ကိစ္စကို လက်လျှော့ပါ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ
ရှေ့ဆက်တိုးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဖေဖေဘက်ကရပ်တည်
ပြီး ဦးရဲဝေကို မယားခိုးမှုနဲ့ တရားစွဲရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့
လှုပ်အလယ်မှာ မျက်နှာမပြပုံတဲ့အတူတူ အရှက်ကို အသစ်
နဲ့ လဲပစ်လိုက်မယ်”

ဒေါ်ဝေဝေသီနှင့် ဦးရဲဝေ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ရှေ့
သို့ မတက်တော့။

“အဟွတ် . . . အဟွတ်”

နာခေါင်းထဲသို့ မွန်ထွန်ထွန်အနံ့ဝင်လာသဖြင့်
ဈေးထဲသို့ ရောက်ပြီဆိုတာ သတိဝင်လာသည်။ မျက်လုံး
ကို အလုပ်ပေးထားသော်လည်း ငြိမ်းကို မတွေ့ရသေး။ သူ
ငါးတန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

“အစ်မ . . . ဘာငါးယူမှာလဲ။ ယူလေး။ ဈေးသင့်
အောင် ပေးမှာပါ အစ်မရဲ့”

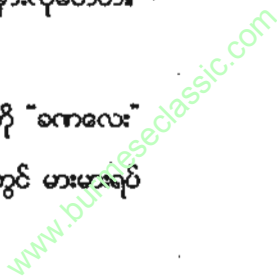
ဒီအသံမဟုတ်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းရင်း လှည့်
အကြည့် . . .

“ဟင် . . . ငြိမ်း”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လက်ညှိုးထိုးပြသော
ငါးရဲ့တစ်ကောင်ကို အလေးနှင့်ခေါင်းထုလိုက်သူ။ မထင်
မှတ်သောမြင်ကွင်းကြောင့် အသက်ရှူပင် မှားလှမတတ်။

“ငြိမ်း”

ငါးဝယ်ရန်ရပ်နေကြသော လူများကို “ဧကလေး”
ဟု တောင်းပန်ဟန်နှင့် တိုးဝှေ့ကာ ငြိမ်းရှေ့တွင် မားမားရပ်

လိုက်၏။

“ဘယ်ငါးယူမလဲ . . . ဟင်”

သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး ငြိမ်း နှုတ်ခမ်းလေး

ဟသွားသည်။

“နှင့် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဟာ”

ငြိမ်း ခေါင်းကလေးငုံကျသွားသည်။

“လုပ်စရာအလုပ် ဒီလောက်တောင် ရှားသလား”

“နှင့် ဘာမှမပြောပါနဲ့”

“မပြောလို့ မရဘူး။ နှင့် ဒီအလုပ်ကိုလုပ်သင့်လား”

လုပ်စရာလား”

“ဒါဘဝအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေတာပဲ များရဲ့”

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဒီနေ့ ငါးက ရဦးမှာလား”

“ဧည့် . . . အင်း . . . ရပြီ . . . ရပြီ။ ခဏလေး

အပ်မ”

အသားညိုညိုနှင့် ခပ်ပိန်ပိန်အမျိုးသမီးက စိတ်

မရှည်သလို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပြောတော့ ငြိမ်းက ထိုအမျိုး

သမီး လက်ညှိုးထိုးပြသောငါးကို ခေါင်းထုရန် လက်ရွယ်
လိုက်စဉ် . . .

“ကဲဟာ . . . ခုမှ မထူးတော့ပါဘူး။ ပေး . . . ငါ

သတ်ပေးမယ်။ နှင်ချိန်”

ငြိမ်းက သူ့ကိုကြည့်၍ ပြုံးပီပီဖြစ်သွား၏။

“ဒီအစ်မက ဘယ်ငါးယူမှာလဲ”

“မင်းရဲ့လက်အောက်က ငါး”

“ရမယ်”

“ဒုတ်”

“မောင်လေးရေ ဟိုဘက်ဝန်းထဲက ငါးခု အစိတ်

သား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ခဏစောင့်နေ”

“ဒုတ်”

“ဒုတ်”

“ဒုတ်”

“ရှေး . . . အစိတ်သား”

“ငါးခု ဘယ်ရော့လဲ”

“တစ်ဆယ်သား တစ်ရာပါ”

“နှစ်ရာဖိုး၊ ကြည့်ထည့်ပေးပါ”

“ရမယ် . . . ရမယ်။ အစိတ်သားထည့်ပေးလိုက်မယ်နော်”

ငါးသတ်နေသူနှင့် ငါးချိန်နေသူ နှစ်ယောက်တို့ ငယ်ငယ်ဖြူဖြူချောချောလေးတွေ။ ကောင်မလေးဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်တွေက ခပ်နှမ်းနှမ်းပေမယ့် ကောင်လေး ဝတ်ထားသမျှ ခေတ်ပေါ်အကောင်းစားတွေ။ အချို့က မင်းသားမင်းသမီးအသစ်ကလေးတွေ ရှုပ်ရှင်ရှိက်နေတယ် ထင်ရလား မသိ။ သူ့ထက်ငါ တိုး၍ ဝယ်နေကြသဖြင့် ခဏတော့နှင့် ငါးတွေက ကုန်သွားလေ၏။

“ကဲ . . . မရွှေ့ငြိမ်း ခင်ဖျားကိစ္စပိစ္စတွေ ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ . . . နင့်လက်တွေဆေးလိုက်ဦး”

“မှူး လက်ဆေးရင်း . . .”

“ခင်ဖျားလုပ်ပုံက လာရင်းကိစ္စကို မေ့သွားစေတာ”

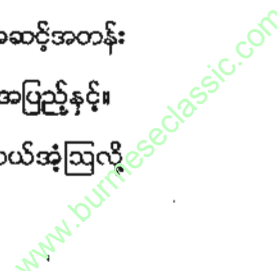
“နင် ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ငါ သိပြီးပါပြီဟယ်”

“သေချာလို့လား”

“ရက်စိ . . . နင် မေ့နေပြီလား။ ဒီလို ရှေးကွက်တွေမှာ တစ်ခုခုဆိုတာနဲ့ သတင်းက အခြားနေရာမှာထက် မြန်မြန်ပိုပြီးကြားရတာဟဲ့။ ဂုဏ်ထူးငါးဘာသာရှင် နှင်းဝေငြိမ်းကို တော်ကြောင်း၊ အားကျကြောင်း ပြောနေကြတာ အတယ်တမ်း ငါ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ဘဝကိုတော့ ဘယ်သူမှ အားကျနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ နှင်းဝေငြိမ်းဆိုတာ ငါ့အရင်းနေတဲ့ ငါးစိမ်းသည်မလေးလို့ ဘယ်သူကရော ထင်တာတဲ့လဲ”

“မှူးစကားမဆိုတော့။ ငါးစန်းတွေကို ငြိမ်းက ခါးအောင်းပေါ်မှာတင်၍ ဈေးမှပြန်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကို အချို့က ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်။ ရုပ်ရည်အဆင်းရူပါ နှိတ်ဖက်သော်လည်း ဝတ်စားဆင်ယင်မှု အဆင့်အတန်း အာဟာရလွန်းသည့်အတွက် ရင်ထဲမှာ ပဟေဠိအပြည့်နှင့်။

“နင်တို့သားအဖကိုတော့ ငါ တကယ်အံ့သြလို့”

မဆုံးဘူး”

“ဆိုပါဦး”

“ဂုဏ်ထူးငါးဘာသာနဲ့ စာမေးပွဲအောင်တာတောင်
ဝမ်းသာလို့က်လဲ့ရိပ် မပြုလို့လေး၊ ငါ့မှာသာ ဝမ်းသာရတာ
အရှုံးဖြစ်နေပြီ”

မုန်ယိုနေတဲ့ သူ့ပုံကိုကြည့်၍ ငြိမ်းက ခပ်ခနဲ ရယ်
သည်။

“ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘုန်းကြီးပစ္စည်းကို လွှဲသမားက နှမြော့ဆိုသလို
ဖြစ်နေလို့ပါ။ ဝမ်းသာတော့ရော ဘာထူးမှာတဲ့လဲ”

“ဟ . . . ထူးတာပေါ့။ နင့်နေရာမှာ ငါသာဆိုရင်
ခေါင်းမော့ ရင်ကော့ပြီး ဟောဒီလိုလမ်းလျှောက်မှာပေါ့”

မူးက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်၍ ခေါင်း
မော့ကာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားဟန် လမ်းလျှောက်ပြလေတော့
ငြိမ်း မချိန်ပြုံးလေးနှင့်ဆိုရာသည်။

“နင်က ပြောအားရှိမှာပေါ့ မူးရယ်”

“နင်လည်းရှိတာပဲဟာ”

“နင်က သူဌေးသားပဲဟာ”

“ငြိမ်းရယ်”

ကရုဏာသံရဲ့အဆုံးမှာ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဆုံစည်း
ခြစ်ကြ၏။ မျက်ဝန်းမှတစ်ဆင့် ကျောတွေ သီကုံးနေမိကြ
၏။ ဤစီးချင်းတိုးပွဲမှာ ပထမအရုံးပေးလိုက်သူမှာ ငြိမ်းပင်။
ချက်လွှာချသွားသလို၊ နှုတ်လွှာဆီမှလည်း လေတိုးသံမျှပင်
ကြားရတော့။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လေတိုးသံ၊ သစ်ရွက်ကြောသံမှ
အပ အရာအားလုံး အိပ်စက်အနားယူကုန်ကြပြီဟုထင်ရ၏။

အခန်း (၂၃)

“မင်း ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်တန်းကရပ်တော့
သက်ပိုင်မှူး”

ဒေါသဖြစ်၍ခေါ်သောနာမည်။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်နေလို့လဲ ဖေဖေ”

“မျိုးစေ့မမှန် ပင်မသန်တဲ့။ မင်း ဒီစကားကို
နားလည်မှာပါ။ နင်းလည်း မဝေ၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်း ကွယ်ပျောက်
နေတဲ့ ကန္တာရဟင်းလင်းပြင်ထဲမှာ တဲစုတ်တစ်လုံးထိုးပြီး

ထမင်းရည်သောက်ဖို့ မင်း ကြိုးစားနေတာ ငါ သိတယ်”

မှူး ဖေဖေကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ရျစ်တာ အပြစ်လား ဖေဖေ”

“အချစ်နဲ့ဘဝကို ညီမျှခြင်းချလို့မရဘူးကွ”

“အနုတ်လကွဏာနဲ့ အပေါင်းလဲကွဏာ သူ
တန်ဖိုးနဲ့သူ လိုတာဖြည့် ပိုတာ နုတ်လိုက်ရင် နှစ်ခုလုံးက
သူ့အရည်အချင်းနဲ့ သူ့တန်ဖိုးညီမျှတာပါပဲ”

ဒေါသမျက်ဝန်းက မှူးမျက်နှာပေါ်သို့ ဒိုင်းခနဲ။

“လောကမှာ မင်းအတွက် ရွေးစရာမိန်းမ မရှိ
တော့ဘူးလား”

“ဥသျှစ်တစ်တင်း နှမ်းတစ်တင်းဆိုသလို လောက
မှာ မိန်းမတွေ ပေါများနေတာတော့ သိပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် နင်းဝေငြိမ်းကလွဲပြီး တခြားမိန်းကလေး
တို့ မင်းစိတ်ပြောင်းကြည့်လိုက်ပါဦး”

မှူး လက်က ပေါင်ကို ဖျတ်ခနဲရိုက်လိုက်သည်။

“အခက်တကားအခက်ထဲမှာ ဒီစကားကို နာခံဖို့

က အခက်ဆုံးလို့ သား ထင်တယ်”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မျိုးကြီးလာရင် ငြိမ်းကိုပဲချစ်ရမယ်၊ ငြိမ်းကိုပဲ လက်ထပ်ရမယ် ဆိုတဲ့ကားလုံးတွေ သားရဲ့နှားထဲကို စွဲနေအောင် စီထည့်ပေးခဲ့တာ ဘယ်သူတွေလဲ။ ခု အဲဒီကားလုံးတွေကြောင့် သား နှလုံးသားတွေ ငြိမ်းအပေါ် စူးနစ်အောင်ချစ်မိပြီဆိုမှ အားသွန်ခွန်စိုက် ပြေးလာခဲ့သမျှကို ပန်းတိုင်ရောက်လှမှ ခြေထိုးခံတာတော့ ဘယ်တရားမဲ့မလဲ”

“ဒါကတော့ မင်းရမယ့်ဆုက အတုကြီးမို့လို့ ခြေထိုးခံရတာလေ”

မျိုး စိတ်ပျက်စွာ မျက်နှာကို လက်နှင့်ပွတ်သပ်နေမိတော့၏။

“စဉ်းစားပါဦး သားရယ်။ ခုဆိုရင် သားက ဒုတိယနှစ်တောင် ရောက်နေပြီ။ ဟိုကောင်မလေးက ဆေးလိင်းဝင်ပေမယ့် ပိုက်ဆံမရှိလို့ ဆက်မတက်နိုင်ဘူးမဟုတ်လား”

“ဒါက သူ့ရဲ့ဘဝတက်လမ်းကို နှင်းချိုးတဲ့သူရှိခဲ့တာကိုး”

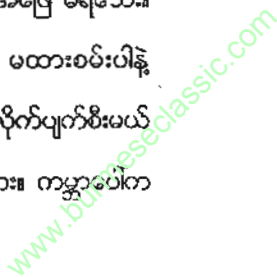
“ဒါကြောင့်ပဲ ပြောနေရတာပေါ့။ မျိုးစေ့ကမှ မမှန်တာ”

သည်တစ်ခါ စစ်ခင်းရတာက မေမေနှင့်ပါ။

“မအေလုပ်သူကမှ အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းတာ။ သမီးလုပ်သူကရော မအေခြေရာမနင်းဘူးလို့ ဘယ်သူအာပခံနိုင်မလဲ။ ကဲ . . . ပြော”

သည်အယူအဆတွေကြောင့်လည်း ခက်ပါ၏။ သူတို့ကသာ စီးလား နှင်းလား မျိုးကို တားဆီးပိတ်ပင်နေကြတာ။ မျိုးမှာဖြင့် ဆယ်တန်းနှစ်ကတည်းက ငြိမ်းကို ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့တာ ခု သူပင် တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ်ရောက်နေပြီ။ ဒုတိ ငြိမ်းနှုတ်က မျိုးကို ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေ မရသေး။

“အဲဒီတစ်ယူသန်အစွဲကြီးတွေ မထားခမ်းပါနဲ့ မေမေရား အမေ ပျက်စီးတိုင်း သမီးတွေ လိုက်ပျက်စီးမယ်ဆိုရင် လောကမှာ မိန်းမကောင်းရှိပါဦးမလား။ ကမ္ဘာပေါ်က

လူသားတွေအားလုံးကို မိခင်တစ်ယောက်တည်းက ဖန်ဆင်းထားတာလေ”

“သက်ပိုင်မှူး”

“မင်း”

“ဖေဖေ”

“ခွင်”

ဖေဖေရဲ့ဒေါသလက်သီး၊ မမကြီးရဲ့ တားဆီးသံ၊

မေမေရဲ့ စိုးရိမ်ငိုကြွေးမှု ဒါတွေကြားမှာ မှူးက သံပတ်စက်ရုပ်ကလေး၊ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ စီးကျလာသော သွေးစများကို ဖယ်သုတ်ရင်း ဖေဖေကို ခပ်စူးစူးအကြည့်နှင့် နှုတ်ဆက်ကာ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့၏။

အချစ်သည် မိဘကို အာခံရသတဲ့လား။ အချစ်ကြောင့် သတ္တိရှိခဲ့သည်။ အချစ်ကြောင့် ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ခွန်အားတွေ ရှိလာခဲ့သည်။ အချစ်ဆိုသည် အရာသည် သည်လောက်စွမ်းအားတွေရှိလိမ့်မည်ဟု သူမတွေးထင်ခဲ့ဘူး။

ယခု အချစ်ကြောင့် ဓါတိုင်းလို ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် မဟုတ်ဘဲ တိုက်ပွဲဝင်တော့မည်။

သူရဲကောင်းသဖွယ် ချစ်သူရှိရာသို့ အပြေးသော ခဲ့သည်။

သို့သော် စစ်မြေပြင်မဟုတ်သော အချစ်နယ်မြေတွင် သူ ကျရှုံးခဲ့ရသည်သာ။

“နင် ဒီလောက်မခိုက်မိစမ်းပါနဲ့ မှူးရယ်။ ငါ့ဘဝထဲကို တိုးဝင်လာရင် နင့်ဘဝ ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ နင် သိရဲသားနဲ့”

“ငြိမ်း . . . ဇနပူကလာတဲ့သူကို နင်က ရေပူနဲ့ ပက်လွှတ်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို သနားတာနဲ့ နင့်ဘဝကို ဒီလိုပဲ အဆုံးမသတ်စေချင်လို့ ငြော်နေတာ။ နင်က ခုမှ အညွန့် တလူလူတက်နေတဲ့ ပင်မြင့်ပဲခန်းတစ်ပွင့်။ ငါ့ကြောင့် . . .”

“တော်တော့ . . . ငြိမ်း”

မှူးရင်ထဲက အချစ်ထုထည်ကြီးကို ဘယ်သူက

ဘယ်လိုစကားလုံး၊ အမြောက်၊ ဝုံးတွေနဲ့ ခြုံခွဲမလဲ။

“နင် ငါ့ကို အရမ်းလျှော့တွက်တာပဲ။ ငါ ယောက်ျားဆိုတာ နင် သိထားစမ်းပါ။ ငါ နင့်ကို သနားတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ဒီလောက်မစွန့်စားဘူး”

မှူး သူ့ရင်ဘတ်ကို တဘုန်းဘုန်းပုတ်ကာ . . .

“ဟောဒီရင်ဘတ်ထဲမှာ နင့်ကြောင့် ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ။ ဘယ်လိုခံစားနေရသလဲ။ နင် သိပါတယ်ဟာ”

ငြိမ်းက မှူးခြေခုံပေါ်သို့ ဘယ်ကတတ်လာမှန်း မသိသော ခါချည်တစ်ကောင်ကိုငုံ၍ ဖယ်ပေးပြီး ခေါင်းပြန်မော့လာကာ . . .

“သိတယ် မှူး။ သိလို့လည်း နင့်ရဲ့တောင်းဆိုမှုကို ငါ ငြင်းတာပေါ့။ နင့်ကို ငါ လက်မထပ်နိုင်သေးဘူး”

မှူးမျက်နှာသည် နုပွင့်နေသည့် သစ်ရွက်ခြောက်ပမာ။

“ဘာဖြစ်လဲလို့ နင်မမေးနဲ့နော်။ ငါ ဖြေမှာမဟုတ်ဘူး”

ငြိမ်းမျက်နှာလေးကို သူ လွှမ်းမောစွာ ဝေးနေမိသည်။

၁ ၆၀၇၀၀

“ဟို”

၁၅၅၅၀၀

“ငါ့ကိုသတ်နေတာလား ငြိမ်းရယ်”

“နင့်ဘဝကို အဖတ်ဆယ်ပေးတဲ့သဘောပါ။ ငါ့ကို နားလည်ပေးပါ သူငယ်ချင်းရယ်”

“သူငယ်ချင်းတဲ့လား”

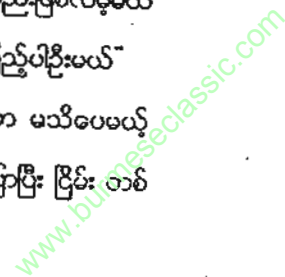
“ဒီလိုပဲဖြစ်သင့်ပါတယ်။ နင် ပြန်တော့နော်”

“မနှင်ပါနဲ့ဟာ”

ငြိမ်းက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ရင်း . . .

“နင် ငါ့ရဲ့မာနနဲ့သိက္ခာကို လေးစားတယ်ဆိုရင် ပြန်ပါ။ နင်တို့အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ လက်ညှိုးထိုး၊ မေးခွဲမှုတွေတို့ ငါ မခံနိုင်ဘူး။ တစ်နေ့နေ့ နင်နဲ့ငါ ဆုံဆည်းဖြစ်လိမ့်မယ်တဲ့ မျှော်လင့်မထားပေမယ့် ငါ ကြိုးစားကြည့်ပါဦးမယ်”

ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောသည်ဆိုတာ မသိပေမယ့် အချစ်ကို သူ အတင်းအဓမ္မမယူလို။ ပြောပြီး ငြိမ်း ဘစ်

ယောက် သူ့ရှေ့မှထွက်ခွာသွားသည်။ သူ အဲဒီနေ့ကစပြီး အိမ်သို့မပြန်တော့ဘဲ သူငယ်ချင်းအိမ်တွင် ခိုလှုံနေခဲ့သည်။ မထင်မှတ်တဲ့တစ်နေ့မှာ . . .

“ဟူး”

“ဟင် . . . ငြိမ်း”

မှူး သူငယ်ချင်း ဖြိုးအောင်နှင့်ငြိမ်းက မှူးရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“မင်းနဲ့ခဲတွေချင်တယ်ဆိုလို့ ခေါ်လာတာပဲ မှူး”

“ကျေးဇူးပဲ ဖြိုးအောင်”

“အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြဦးကွာ။ ငါ ရေချိုးခန်းဝင်လိုက်ဦးမယ်”

ဖြိုးအောင်က အလိုက်တသိ ရှောင်ပေးသည်။ မှူးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုစာပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ငြိမ်း မျက်ဝန်းတွေက ပူးရုံနေ၏။ နှုတ်ခမ်းကိုပိတ်လျက် ငြိမ်းသည်။ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုကို ဖော်ကျူးနေတဲ့အပြုံး . . .

“အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့လား ငြိမ်း”

“ဆိုပါတော့”

“ပြောလေ”

ငြိမ်းနှုတ်မှ တော်တော်နှင့် စကားသံထွက်မလာ။

“ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ငြိမ်း”

မှူး ထပ်ဆင့်ဆိုလေမှ မထင်မှတ် မမျှော်လင့်သော စကားလုံးက ငြိမ်းနှုတ်ဈားမှ တည်ငြိမ်စွာ တစ်လုံးချင်း ထွက်ကျလာသည်။

“နှင့်ဆန္ဒအတိုင်း နင့်ကို ငါ လက်ထပ်မယ်”

“ဟာ”

လုံးဝမျှော်လင့်မထားသောကြောင့် မှူး ထမုန်တော့မတတ် ဝမ်းသာသွားပုံက သိသာလှသည်။

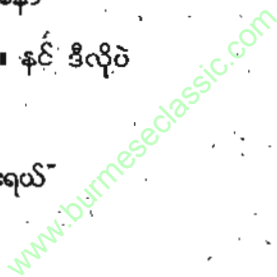
“တကယ် . . . တကယ်လား ငြိမ်းရယ်။ ငါ . . .

ငါ . . . အိပ်မက် မက်နေတာ ဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အိပ်မက်ဆိုတာ ဆန္ဒရဲ့ခြေရာတဲ့။ နင် ဒီလိုပဲ

ဆန္ဒရှိခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“ဟား . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ ငြိမ်းရယ်”

သူ ငြိမ်းကိုယ်လေးကို ဆွဲဖက်ပစ်လိုက်သည်။ ကိုယ် ချစ်ရတဲ့မိန်းကလေးကို ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ မြတ်နိုးစွာ သိမ်းဆည်းမိတာ ပထမဆုံးအကြိမ်မို့ ရင်ခုန်သံတို့ထ စည်းချက်မညီရှာ။

ငြိမ်း သူ့ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်မြန်မြန် လက်ထပ်ဖို့လက်ခံသလဲလို့ မမေးဖြစ်။ အကြောင်းအရာ ကိုသိရင် ခေါင်းမှာ ချာချာလည်ချဦးမည်။

ချစ်တတ်လို့ အဖြေမပေးဘဲ အဆင့်ကျော်တာ လက်ထပ်ဖို့တောင်းဆိုသော်လည်း ချစ်ရသူကို ဘာကြောင့် လဲဟူသော သံသယမျက်ဝန်းတို့ဖြင့် မကြည့်ရက်ခဲ့။ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ငြိမ်းကို ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ ကိုယ်ထ အချစ်ပေးလျှင် သူ့ဆီက အချစ်ကိုပြန်ရမည်ဟု ကျိန်းသေ တွက်ပြီးသား။

ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေကို အကူအညီ တောင်းကာ ငြိမ်းနှင့်သူ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်မှတ်ရေးထိုး ခဲ့၍ ဗာရာဏသီမှာ လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။

ငြိမ်းရဲ့ဖေဖေ ဦးအေးငြိမ်းကလည်း . . .

“လူငယ်တွေရဲ့နှလုံးသားရေးကိစ္စမှာ ဖေဖေ ဝင် ပေါချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီး ဖေဖေကို မတိုင်ပင်တာတော့ ဝမ်းနည်းတယ်”

ထိုမျှသာဆိုခဲ့သည်။ မင်္ဂလာဦးညမှာ နှစ်ဦးသား စိတ်ကူးသစ်၊ ရည်မှန်းချက်သစ်တွေနှင့် ဘဝရှေ့ရေးအတွက် စီမံကိန်းတွေ ရေးဆွဲကာ သွက်သွက်ခါအောင်ပင် သူ ပျော် ခဲ့ရပါသည်။

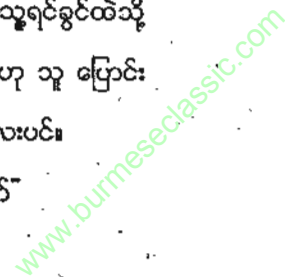
“ငြိမ်း”

“ဟင်”

“ကိုယ်ဟိုဘဝမှာ ဒုက္ခမီးတွေ ဘယ်လောက်ပြင်း ပြင်း ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် လက်တွဲပြီး ဖြိုခွင်းကြမယ်နော်”

ခပ်လွင်လွင်လေးရယ်၍ ငြိမ်းက သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆိုင်းဝင်ခဲ့သည်။ နင်နှုတ်ပြောနေရင်းမှ ကိုယ်ဟု သူ ပြောင်း ထဲခဲ့သည်က သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ မင်္ဂလာဦးညလေးပင်။

“ငြိမ်းနဲ့ကိုယ် လင်မယားဖြစ်ပြီနော်”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုယ့်ကို ငြိမ်းချစ်တယ်လို့ မပြောရသေးဘူးလေ”
သည်လိုပြောတော့ သူ့ရင်ခွင်ကြားကနေ ငြိမ်းတ

မျက်နှာလေးစွာ၍ ပြောခဲ့သည်က . . .

“နောင်တ ရှေးပြီလား” တဲ့။

“ကိုယ်က ဘာကိုနောင်တရမှာလဲ”

“နင့်ကိုငါ မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ခဲ့တာလေ”

“သူ တစ်ချက်ကလေးတောင် အပြုံးမပျက်ခဲ့ပါဘူး”

“ကိုယ် ဝမ်းမနည်းပါဘူး”

“တကယ်”

“အင်းပေါ့ . . . ကိုယ်သိနေတယ်လေ။ ငြိမ်း ဟိုတို

ကို မချစ်သေးရင်တောင် မမုန်းဘူးဆိုတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောတာလဲ”

ငြိမ်းလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဖွဖွနှမ်းနှိုက်

ရင်း . . .

“ကိုယ်နဲ့ငြိမ်းရဲကြားမှာ ငယ်သံယောဇဉ်က မလျှော့

ပါးမသွားခဲ့ဘူးလေ။ ကိုယ် ယုံကြည်တယ်။ ဒီသံယောဇဉ်ကို
အခြေခံပြီး အချစ်ဆိုတာ ငြိမ်းရင်ထဲကို ရောက်ကိုရောက်
လာမှာပဲလို့”

“တကယ်လို့ ထင်သလို မဖြစ်ခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ”

“ဝမ်းနည်းရုံကလွဲပြီး ကိုယ် စိတ်ပျက်မသွားပါဘူး”

သည်လိုဆိုတော့ များရယ်လို့ တိုးဖွဖွသည်းတွား
ရင်း သူ့ခါးလေးကို ပြန်လည်ဖက်တွယ်ထားခဲ့သည်။ ဤ
သည်ကား အချစ်လိုဆိုမလား။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်
သူ့ကို ချစ်ပါတယ်လို့ နှုတ်ဟဝန်မခံပေမယ့် ငြိမ်း သူ့ကို
ချစ်နေတယ်လို့ သူ ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အချစ်ကို ငတ်မွတ်သိပ်သည်းစွာ
မတောင်းဆိုခဲ့။ မင်္ဂလာဦးညလေးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
နားလည်မှုတွေကိုယ်စီနှင့် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်မှာ ရင်ခုန်
ခြင်း၊ အချစ်တို့မွမ်းမံထားသော အိပ်မက်လွင်ပြင်ကျယ်ကြီး
ထဲမှာ ညည်းညူမှုတို့ အစက်အပျောက်မျှပင် မစွန်းထင်းခဲ့။

အခန်း (၂၄)

လောက၏ဖာယာ

ဝင်္ကံကမ္ဘာ အလှည့်အပြောင်း

အကွေ့အကောက်တွေက

အလွန်ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ ချစ်ဇနီး

အသစ်စက်စက်ကလေးကို ချစ်လို့မှပုဝသေး။ ကံကြမ္မာဆို
တဲ့ နှင်တံတစ်ချင်းက ရိုက်ပုတ်ဖို့ လက်ပြင်လာသည်။

သူတို့လက်ထပ်ပြီး နှစ်ရက်သာရှိသေးသည်။

ငြိမ်း တို့အိမ်သို့ မမကြီးကေသွယ်မှူး ရောက်လာခဲ့၏။

“အမယ်လေး . . . မှူးရယ်။ မေမေ့ကို ကယ်ပါဦး
အဟင့် . . . ဟင့် . . . ဟင့်”

“ဟင်”

မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာ
သော မမကြီးကိုမြင်သည်နှင့် သူ ငြိမ်းလက်ကလေးကို
တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားမိ၏။

သူက နောက်လှည့်ပြေးဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း
ငြိမ်းက သတ္တိရှိရှိပင် သူ့လက်တွင်းမှ ရုန်းထွက်ကာ မမကြီး
တို့ ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမကြီး”

“မေမေပေါ့ ငြိမ်းရယ်။ ညက လေဖြစ်သွားလို့”

“ဪ”

ငြိမ်းက သူ့မျက်နှာကို စူးခနဲတစ်ချက်ကြည့်ကာ

“မှူးကို လာခေါ်တာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်။ မေမေက သူ့သားကို တွေ့ချင်လယ်”

တဲ့ . . . အဲဒါ

ငြိမ်းက ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးကာပင် . . .

“ရပါတယ်။ ခေါ်သွားပါ”

“ငြိမ်း”

“လိုက်သွားပါ များ။ မိဘဆိုတာ အစားထိုးလို့ မရပါဘူး။ ဝါကြောင့် နင်တို့မိသားစု သွေးမကွဲစေရဘူး။ နင့်ကို ငါ ယုံပါတယ်”

သူက မလိုက်ချင်။ မမကြီးအိမ်ရှက်နာအမှုအရာတစ်ခုခုမှ မဟုတ်။ ဘာကိုမှန်းမသိ သူ စိုးရိမ်နေမိ၏။ ငြင်းချင်သော်လည်း ငြိမ်းက ထည့်နေပြီ။

“ကျွန်တော် မလိုက်နိုင်ဘူး မမကြီး”

“ဟယ် . . . များရယ် နင် တကယ်ပဲရက်စက်တော့မှာလား”

“ကျွန်တော် . . .”

“မျိုး”

ငြိမ်းက ခေါင်းခါပြသည်။

“နင့်ကို ငါယုံတယ်လို့ ပြောပြီးပြီလေ။ လိုက်သွားလိုက်ပါ။ အခက်အခဲရှိရင် နင် ကျော်လွှားလာနိုင်မှာပါဟာ” သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး . . .

“ကောင်းပြီလေ။ ငါ လိုက်သွားပါ့မယ်။ ဘယ်လို အကြောင်းမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ငြိမ်းဆီကို ကိုယ်ရောက်အောင် ပြန်လာမယ်”

သူ မမကြီးနှင့်လိုက်ခဲ့မိသည်။ မိမိသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟု အားမာန်အပြည့်နှင့် အရာရာကို ရင်ဆိုင်မည်ဟု စိတ်ပိုင်းလျက် လိုက်ပါခဲ့သော်လည်း သူ ထင်သလောက် ပြဿနာက မလွယ်ကူခဲ့။

အိမ်ကိုရောက်တော့ ဖေဖေက ဆီးကြိုလျက်။ မမကြီးနှင့် ဖေဖေမှအပ အခြားဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရ။ အိမ်မှာရှိသမျှလူတွေကို တမင်ရှင်းလင်းထားသည်ဟု သူ သံသယ ဝင်လာသည်။

“မေမေရော . . . မေမေ ဘယ်မှာလဲ”

“အပေါ်ထပ်မှာရှိတယ် သား။ သားကို စောင့်နေ”

တယ်”

သူ အပေါ်ထပ်သို့ မပုံမရဲတက်ခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကြည့်တော့ စေ့ထားရုံမို့ သူ အသာတွန်းဖွင့်၍ ဝင်ခဲ့သည်။

“မေမေ”

ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်ကလေး မှိုန်းနေသော မေမေ့ကို မြင်လိုက်ရတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။

သူ လူကြီးတွေကို ပြစ်မှားမိပြီလား။ ပိန်သလို ဖြစ်နေသော မေမေ့မျက်နှာကို ကြည့်၍ နောင်တရမိသည်။

“မေမေ တကယ်ပဲ နေမကောင်းဖြစ်နေတာကိုး” ဟု တွေ့မိကာ သံသယစိတ်တို့ ရုတ်ခြည်းပင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့၏။ ဒါသည် သူ့အမှားပါ။

“မေမေ”

“သား”

မေမေ့အသံက တိုးလျလျ။

“သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေရယ်”

သူ မေမေ့လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ငိုမိသည်။ မေမေက အိပ်ရာမှထမည်ဟန်ပြင်တော့ သူ ပျာပျာသလဲ တားလိုက်သည်။

“မေမေ . . . မထနဲ့လေ”

“ငါ့သား လူကဲခတ် တယ်ည့်တာကိုး။ အဟင်း . . . ဟင်း”

“ဗျာ”

မေမေက စောင်ကိုဆွဲခွာလျက် ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်စဉ် . . .

“ဟင် . . . မေမေ”

“အဟင်း . . . ဟင်း . . . မေမေ သရုပ်ဆောင်တာ အကယ်ဒမီဆုရလောက်ရဲ့လား သား”

“မေမေတို့ . . . အမေတို့”

အရိပ်အခြည်ကို ချက်ချင်းအကဲခတ်မိကာ နောက်ပြန်လှည့်ပြေးဖို့ ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း . . .

“ကိုမ်း”

ခြေတစ်လှမ်း နောက်ကျသွားခဲ့သည်။

မေမေက သူ့ရေမှ လျင်မြန်စွာ ကာဆီးပြီး အခန်းတံခါးကို ပိတ်ပစ်လိုက်၏။ ဤသည်တား ငြိမ်းနှင့်ဝေးကြည့်အကြောင်းဖန်လာခြင်းပင်။ သူ့ကို အခန်းထဲတွင် ပိတ်လှောင်ထားပြီး ထမင်းပို့ချိန်၊ အခြားစားသောက်စရာ ပို့ချိန်တွင် လူငါးယောက်အနည်းဖြင့် လာဖို့ကြသည်။

လူမိုက်ငှားထားသည်လားတော့ မသိ။ ပီဒီယိုဖတ်ကားထဲမှ လူကြမ်းပုံစံမျိုး လူစိမ်းနစ်ယောက် အမြဲပေါ်လာတတ်သည်။

အကြောင်းစုံကို မှူး နောက်မှ သိခဲ့ရသည်။ သူ လူဖြစ်သော မမလေးနှင့် ကိုတာရာကို အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံစွာနှင့် မကွေးသို့ ပထုတ်လိုက်သည်တို့။ သူ့အခန်းထဲက လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့။

တစ်ပတ်တိတိပြည့်တော့မှ သူ လွတ်လပ်ခွင့်ရခဲ့သည်။ သူ ထိုနေ့ချင်းပင် ချစ်ဖန်း ငြိမ်းရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ သူ့အိမ်က မည်သူမျှတားဆီးခြင်းမပြုတော့။

“ငြိမ်း . . . ငြိမ်းရေ”

အိမ်ကလေးက တိတ်ဆိတ်စွာ ဆီးကြိုနေသည်။

“ငြိမ်း”

“ . . . ”

“ငြိမ်းရေ”

လူသူအချိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရ။ ရင်ထဲတွင် ဝလောင်ဆူသွားရတော့၏။

သုံ တစ်အိမ်လုံး၊ တစ်ခြံလုံး ပတ်ရှာကြည့်၏။

ဘယ်မှာမှ ငြိမ်းတို့သားအဖကို မတွေ့ရ။ နောက်ဆုံး ပစ္စပါပီလင်ပျောက်ရှာသလို ချာကိုလှန်ရှာသလို ရှာနေမိ၏။

“ငြိမ်း”

အသံကုန်ဟစ်၍ ခေါ်ရတော့သည်။

“မှူးလားဟေ့”

တစ်ဖက်ခြံကအသံ . . .

“ဟုတ်တယ် ကိုခင်ဝင်း။ ငြိမ်းတို့ ဘယ်သွားကြ

တာလဲ။ ကိုခင်ဝင်း သိလား”

“သူတို့ပြောင်းသွားကြပြီ။ လေးရက်တောင် ရှိပြီ
 ကွ။ ဒီမှာ မင်းအတွက် စာတစ်စောင်ပေးသွားတယ်”
 သူ ဝရန်းသန်းကားနှင့် တစ်ဖက်ခြံသို့ ကူးလာခဲ့၏။
 “ရော”
 စာရွက်ခေါက်ဖြူဖြူလေးကို ကမန်းကတန်းဖွင့်
 လိုက်သည်။ ငြိမ်းရဲလက်ရေးတိုင်းတိုင်းလေးတွေက သူ့ရင်ကို
 ပက်လိုက်တဲ့ အဆိပ်ခွက်လိုပဲ။

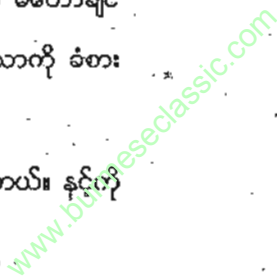
သို့

မျိုး

ငါ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ သံယောဇဉ်မတုန်လို့
 တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲ။
 ငါ့ကို နှင် လိုက်မရှာပါနဲ့။ ငါ့ကို ရော်ရွက်ဝါတစ်ရွက်
 လို့ သတ်မှတ်လိုက်ပါ။ တစ်နေ့ နှင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ
 ရွက်နကလေးတွေ ဝေလာရင် နှင် ကျေနပ်မှာပါ။
 ငြိမ်းဆိုတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ မပတ်သက်ခဲ့ဘူးလို့

သဘောထားလိုက်။ အမှန်ကို ဝန်ခံရရင် နှင့်ကို ငါ
 ချစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နှင့်ကို ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကား
 ကို ငါ ဘယ်တော့မှ ဖွင့်ပြောဖို့မကြိုးစားဘူး။
 ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား။ နှင့်အသိုင်းအဝိုင်းတို့ မုန်း
 လို့။ အဲဒီအမှန်းတွေကြောင့် နှင့်ကို ငါလက်ထပ်ခဲ့
 တာ။ နှင် ရိုင်းတယ်လို့ ငါ့ကို ပြောချင်ပြောပါ။
 တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတဲ့ခဲလုံးကလေး ပေါက်ပြ
 ပြီး အနားရောက်မှ အနိုင်ရိုက်ပြဖို့ ငါ နှင့်ကို
 လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ။ နှင့်အသိုင်းအဝိုင်းက ပြောတဲ့
 မျိုးစေ့မမှန် ပင်မသန်ဆိုတဲ့စကားလုံးကို ငါ အနာ
 ကျင့်ဆုံးပဲ။ အဲဒါကြောင့် မျိုးစေ့မမှန်တဲ့ မိန်းမ တစ်
 ယောက်ရဲ့ ယောက်ျားဖြစ်သွားအောင် နှင့်ကို ယူခဲ့
 တာ။ အဲဒါမှ မိန်းမပေါ့တစ်ယောက်ကို မတော်ချင်
 ဘဲ သူတို့အမျိုးတော်လိုက်ရတဲ့ အရသာကို ခံစား
 သွားရမှာလေ။ ခုလည်း . . .

သူတို့ ငါ့ဆီကို ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။ နှင့်ကို

သတ္တန်လက်ထပ်ပေးမလို့ ကွာရှင်းပေးပါလို့ ငါ့ကို
တောင်းဆိုတယ်။ နှစ်နာကြေး ဘယ်လောက်ပေးရ
မလဲတဲ့။ ငါက သွေးအေးအေးနဲ့ ခေါင်းခါတော့ နင့်
အမေနဲ့မကြီးက ဘာလုပ်တယ်ထင်သလဲ။ ရပ်ကွက်
ထဲကလူတွေ မကြားကြားအောင် ငါ့ကို တမင်
အရှက်ခွဲပြီး မဟုတ်မဟတ်တွေ ပြောကြတယ်လေ”

“ဟင်”

ဇာရွက်တိုင်ထားသော အူလက်တွေ ထံဆတ်
ဆတ်တုန်နေ၏။ မာနကို ရိုက်ချိုးခံလိုက်ရတဲ့ ချစ်ရသူလေး
ဘယ်လိုများခံစားသွားရမလဲဆိုတာကို တွေးပြီး သူ့မျက်စိ
တွေ ညှို့လာသည်။ သို့သော်ကဲ့သို့သိရအောင် ဇာရွက်
နောက်တစ်ရွက်ကို လှန်လိုက်၏။

“မိန်းမပျက်မရဲ့သမီးဟာ မိန်းမကောင်း ဖြစ်မလာ
ဘူးတဲ့။ ကိုအေးငြိမ်း ရှင်က သမီးကို ဝန်းပြုပြီး

ကျွန်မသားကို ချူစားနေတာ။ ပိုင်းလုံးသားအဖတွေ။
ဒီထက်ဆိုးတဲ့စကားတွေလည်း ပြောခဲ့တယ်။ တစ်
သက်လုံး ကိုယ်ကျင့်တရားမဖောက်ပြားဘဲ သူများ
လက်ညှိုးထိုးကင်းအောင်နေလာခဲ့တဲ့ ငါ့ဖေဖေလေ
ငါ့ရဲ့ဒိုက်မဲမှုတွေကြောင့် ယောက်ျားတန်မဲ့ ချီးမွမ်းချ
ငိုခဲ့ရတယ်။

အဲဒါကြောင့် ငါ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချခဲ့တယ်
ပျား။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုရင် ငါ့အတွက် နှစ်နာကြေးဆို
တာကို မာနနဲ့ ခေါင်းခါခဲ့ပေမယ့် ငါ့အဖေကျခဲ့တဲ့
မျက်ရည်တစ်စက်အတွက် တန်ရာတန်ကြေးကို ငါ
ယူခဲ့တယ်။ နင်နဲ့ငါကြားမှာ ဘာအကန့်မှမရှိတော့
ဘူး။ သူတို့အမြင်တော့ ငါ့အတွက် နှစ်နာကြေးပေါ့။
လျော်ကြေးယူပြီးပြီဆိုတော့ နင်နဲ့ငါ မသက်ဆိုင်
တော့ဘူး။

ဒါပါပဲ . . .

ငြိမ်း

ပျားစာဆုံးသွားသည်နှင့် အားအင်တွေ ကုန်ခန်း
ကာ ဒူးညှုတ်ကျသွားလေသည်။ လက်ထောက်မိသော ဖြည့်
ချုပ်ကလေးကို စာနာမှုကင်းမဲ့စွာ လက်သီးတစ်ချက် တစ်
သွင်းလိုက်၏။

“ဒုန်း”

“အင့်”

တစ်ဆက်တည်းပင် ရှိုက်သံတစ်ချက်ပါ ကပ်ငြိမ်
သွားလေသည်။

“ငြိမ်း”

ပုစဉ်းရင်ကွဲတစ်ကောင်လို အော်ပစ်လိုက်၏။
ကိုယ့်အချစ်ကို ဥပေက္ခာပြုရက်လေခြင်း ဟု ဝမ်းနည်းမိပေ
မယ့် သည်နေရာမှာပင် အဆုံးမသတ်နိုင်။ ရင်ထဲမှ နှလုံးသား
၏ ခိုင်းစေချက်အရ ချစ်သူကို မိုးအဆုံး ပြေအနံ့ ခြေဆန်၍
ရှာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ရှာလည်းရှာဖွေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် . . .

အခန်း (၂၅)

“ဒေါက် . . . ဒေါက်”

“ဖေဖေ”

“ဒေါက် . . . ဒေါက်”

“ဖေဖေ . . . ဖေဖေ”

“အင် . . . ဟင်”

ပျံ့လွင့်နေသော စိတ်တို့သည် တံခါးခေါက်သံနှင့်

အတူ ခပ်စူးစူးဆည်းလည်းသံလေးကြောင့် လန့်ချုပ်၍ သူ

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်မှာ ပြန်လည်ပူးကပ်လာချေ၏။

“သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖေဖေအခန်းထဲက မီးရောင်မြင်လို့။

မအိပ်သေးဘူးလား၊ တော်ကြာ အိပ်ရေးပျက်ပြီး နေမတော်
ဖြစ်နေဦးမယ်”

ဟုတ်ပေသားပဲ။ သူ မီးမပိတ်မီဘဲ အတိတ်ခါ
စိတ်တွေ လွင့်မျောနေခဲ့သည်သာ။

“ခုပဲ အိပ်တော့မလို့ပဲ သမီးရဲ့”

“ပြီးရော . . . ပြီးရော”

သူ သက်ပြင်းစွေရွှိက်ရင်း မီးပိတ်ပစ်လိုက်သည့်
အိပ်ရာပေါ်မှာ မျက်စိကို စုံမှိတ်ပစ်လိုက်သော်လည်း မီး
တို့က မတည်ငြိမ်း၊ ငြိမ်းရယ် အသက်အရွယ်အရ အသေ
အခေါ်တွေ ရင့်ကျက်နေပေမယ့် ငါလေ နင့်ကိုချစ်တဲ့
နှလုံးသားကတော့ အမြဲတမ်း နုပျိုလန်းဆန်းနေဆဲပဲ။

ငါ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အသက်ရှင်နေခဲ့တာ
တစ်နေ့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဆုံဆည်းခွင့်ရပါစေလို့။

အခန်း (၂၆)

“မေမေ တကယ်ပြောတာနော်”

လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်၍ မယုံသလိုမေး

ဘာ ငြိမ်းက ထိုလက်ညှိုးကလေးကို ဘူမိ မျက်နှာရှေ့မှ
ညှိုးဖယ်၍ . . .

“တကယ် . . . တကယ်”

“ဝေး . . . ဒါမှ တို့မေမေကွ”

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဪ . . . ဒီကလေးတွေ

အဖြစ်နေတာလဲ”

တွယ် ဝမ်းသာလွန်း၍ မိခင်၏ကိုယ်လုံးလေးကို

ချီမလိုက်ချိန်တွင် မီးစိုဘက်မှ ထွက်လာသော ဘွားဘွား၏ ပျာပျာသလဲ စိုးရိမ်ဟန်ပေးမှုကြောင့် မိခင်၏ကိုယ်လုံးကလေးကို အောက်သို့ပြန်ချပေးကာ ဘွားဘွား၏ ခါးတုတ်တုတ်တို့ ပြေးဖက်၍ အော်လိုက်ပြန်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာတုန်း။ ဘာကို ဒီလောက် အံ့မြူးနေတာလဲ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဘွားဘွားမြေး မိန်းမရတော့မယ် ဘွားဘွားရ”

“အလိုတော်”

ဒေါ်စောမြမူ မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် ငြိမ်းကို လှမ်းကြည့်လေသည်။

“အမိုးမြေး မိန်းမတောင်းခိုင်းနေတာလေ။ အဲဒါ ငြိမ်းက တောင်းပေးမယ်ဆိုလို့ အံ့မြူးနေတာ”

“အလိုတော်”

ဒေါ်စောမြမူထံမှ ဒုတိယဖွဲ့ “အလိုတော်” သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် တွယ် တဟားဟားရယ်လေသည်။

“ဘွားဘွား အလိုတော်ကလည်း မပြည့်စုံနိုင်သေးဘူးလား”

“အံ့ဩလို့ပါ့ဟယ်။ ငါ့မှာတော့ ငါ့မြေး ကလေးပဲ နိုသေးတယ်ထင်ထားတာ”

“ဘွဲ့ချပြီးပြီလေ”

တွယ် ဆင်ခြေပေးလေသဖြင့် ဒေါ်စောမြမူ မျက်စောင်းခဲလေ၏။ တွယ်က မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်၍ . . .

“သစ္စာဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

တွယ်ထွက်သွားတော့မှ . . .

“ဘယ်က မိန်းကလေးလဲ ကလေး”

စစ်တိုတိုမေးပေမယ့် အများကြီးသိချင်နေသည်တို့ ငြိမ်း ရိပ်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် . . .

“ကောင်မလေးနာမည်က ပန်းသစ္စာကျော်တဲ့။

စွယ်ကလေးက တော်တော်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ ငြိမ်း တစ်ခါ တွေ့ဖူးလိုက်တယ်။ ရည်ရည်မွန်မွန်လေးပါပဲ။ ကျန်တာက တော့ မနက်ဖြန်သိရမယ်လေ”

သူမတို့ မနက်ဖြန်ဆို တကယ်ပဲလိုက်တောင်းပေး
ရတော့မည်။ သားကိုချစ်လို့မဝသေးတာ မှန်ပေမယ့် ဖူးချိန်
ပွင့်ချိန်တန်ပြီလို့ သူမ ထင်ပါသည်။

လည်လွန်းတဲ့ဘီး ချေးပေဆိုသလို သားကို
မတော်တရော်မိန်းကလေးတွေနဲ့ တွေ့မှာစိုး၏။

ဒါကြောင့် သင့်တော်မယ်ထင်လို့ လိုက်လျောခဲ့
တယ်။ သူမ စုံစမ်းမိသလောက်တော့ ကောင်မလေးက
ခေတ်နဲ့အညီဝတ်တတ် စားတတ်တာကလွဲရင် ရိုးရိုးအေး
အေးလေးပါပဲတဲ့။ မိခင်မရှိတော့ပေမယ့် ဖခင်ရဲ့အုပ်ထိန်းမှု
အောက်မှာ မှိန်းကလေးပီပီ သစ္စာ နေတတ်ခဲ့သည်ဆိုသည့်
အချက်နှင့်ပင် သူမ လုံလောက်စွာ လက်ခံနိုင်ပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဟိုးလေးတကြော်ကြော်ဖြစ်
အောင် မချမ်းသာပေမယ့် သူမပိုင်ဆိုင်သည့် စည်းစိမ်နီးပါး
တော့ ချမ်းသာကြသည်ဟု သူမ သိထားပါသည်။

နောက်နေ့မနက်တွင် သူတို့မိသားစုသုံးယောက်
သစ္စာတို့အိမ်သို့သွားရန် အသီးသီး ပြင်ဆင်နေကြသည်။

ကောင်မလေးဘက်ကိုလည်း စုန်းနှင့်ဆက်သွယ်၍ စကား
ဦး မြန်းထားသည်မို့ အားလုံးအဆင်ပြေချောမွေ့လျက်။ ငြိမ်း
အဝတ်အစားလဲပြီးချိန်တွင် အမိုး ရောက်လာ၏။

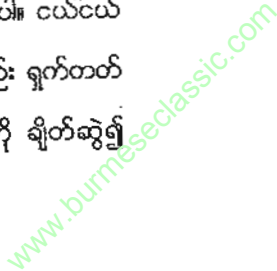
“ကလေးရေ . . . ကလေး သားကတော့ လေ
ချွန်လေးတမြဲမြဲနဲ့ ပြင်လို့မပြီးနိုင်တော့ဘူး”

သူမက လက်ကိုင်အိတ်ရှားရောင်လေးကို လက်
မှာ ချိတ်လိုက်ရင်း . . .

“ဒါ သဘာဝပဲ အမိုးရယ်။ ဘယ်သူမဆို ကိုယ်
ချစ်တဲ့သူကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတော့မယ်ဆိုရင် ပျော်ကြမှာပဲ
လေ။ အမိုးရော ဖေဖေနဲ့လက်ထပ်ခဲ့တုန်းကလည်း ပျော်ခဲ့
တာပဲ မဟုတ်လား”

“တလေးကလည်း ပြောရော့မယ် အဟင်း . . .
ဟင်း”

လူကြီးမို့ မရှက်တတ်ဘူးထင်လို့ မရပါ။ ငယ်ငယ်
တုန်းကအကြောင်းကို တူးဖော်လိုက်တော့လည်း ရှက်တတ်
သည်ပါပဲလေ။ ငြိမ်းက အမိုးလက်ကလေးကို ချိတ်ဆွဲ၍

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ကြာလိုက်တာ မေမေရာ။ နောက်ထပ် ငါးမိနစ်
လောက်ဆက်နေရင် သား လည်ပင်း ဘဲငန်းကြီးဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အဖြစ်သည်းမနေပါနဲ့။ လာ . . . သွားမယ်”

“တိမ်းတောင် . . . တိမ်းတောင်”

ငြိမ်း လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ဟမ်းဖုန်းကလေးက
မြည်လာသဖြင့် လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှထုတ်ကိုင်လိုက်ရသည်။

“ဟဲလို”

“ . . . ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ငြိမ်း ခုပဲလာခဲ့ပါ့မယ်”

“ . . . ”

“အိုကေ”

ငြိမ်း ဟမ်းဖုန်းလေးကိုပိတ်ပြီး တွယ်ကို အားနာ
သလို လှည့်ကြည့်၏။

“ဘာတဲ့လဲ မေမေ”

“ဒေါက်တာမင်းခန့်သော်ဆက်တာ သားရဲ့။ အရေး
ကြီးလို့ ဂေလာခဲ့ပါတဲ့”

“ဟာ . . . ကျွိုင်ပဲ မေမေရာ”

တွယ်မျက်နှာက ချက်ချင်းပင် လငပုပ်ဖမ်းထား
သည့်ပမာ။ ဒီလူကြီးကလည်း အရေးကြီးစရာအချိန်
ဒီလောက်တောင် ရှားရသလား။ သူများ မင်္ဂလာယူတော့
မယ့်အချိန်ရောက်မှ ဖျက်လိုချက်ဆီးလုပ်တာ။ တွယ်စိတ်
ထဲကနေ လှမ်းကျိန်လိုက်သည်။ နှုတ်ကလည်း . . .

“မေမေနော် အဲဒီလူကြီးနဲ့ အတူတွဲသွားတွဲလာ
လုပ်တာ သား မကြိုက်ဘူး။ ဒီလူကြီး မေမေကို ကြည့်တဲ့
အကြည့်တွေက မရိုးသားဘူး။ မေမေအနေအထိုင်ဆင်ခြင်
မဟုတ်ရင် နောက်မှ သားကို အဆိုးအဆိုးနဲ့”

“တွယ်”

တွယ်က စိတ်ထဲရှိတာကို ဘယ်တုန်းကမှ မျှီသိပ်
မထားတတ်ပါ။ ဒီလူကြီး မေမေကို ကျိတ်ကြိုက်နေတာ သူ

သိတာပေါ့။ တွယ်ကို တွေ့ရင်လည်း မေမေမျက်နှာနဲ့ ဟိုဟာ ဝယ်ပေး၊ ဒီဟာဝယ်ပေး။ တွယ်က မယူဘူးပြောလည်း အတင်းပေးနေတာ။ မရိုးသားတာ သိသာလှသည်။ သူ့ကိုခေါ်ပုံကိုက သားတဲ့။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ရွယ်တူသာဆို တွယ်လက်သီးစာ ကျွေးပြီးတာကြာပြီ။

“မိဘက ဒီလောက်သွန်သင်ဆုံးမနေတဲ့ကြားက ဘာဖြစ်လို့ စကားပြော ဒီလောက်ရိုင်းရတာလဲ”

“သား . . . အဲဒီလူကြီးနဲ့ မေမေ တွဲသွားတွဲလာ လုပ်နေတာ မကြိုက်လို့ ပြောတာ”

“တော်တော့ တွယ်။ မင်းက ငါ့မိမိထားတဲ့ ငါ့သား ပါ။ မင်းပြောရလောက်အောင် ငါက ဘာတွေမဟုတ်တာ လုပ်နေလို့လဲ။ မင်းက ငါ့ကို သိက္ခာမဲ့နေတဲ့သူလို့ မြင်နေတာလား။ မင်းဟာလေ တော်တော်အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့ ကောင်ပဲ။ ပြောပါ . . . မင်းက ဘာလဲ မင်းအစေ့အသိုင်း အပိုင်းက ပြောတဲ့လေသံမျိုးနဲ့ ငါ့ရဲ့သိက္ခာနဲ့ ကိုယ်ကျင့် တရားကို ဖော်ကားချင်တာလား။ အဘွားတွေ၊ အဒေါ်တွေ

ရဲ့ ခြေရာကို နင်းလာရင်တော့ ငါနဲ့အပြတ်ပဲ”

“ကလေး”

ငြိမ်း သူမသိပ်ချစ်ရသောသားက သူမ၏ ကိုယ်ကျင့်တရားအား ထိပါးစော်ကားလာသဖြင့် ဒေါသတို့ အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်ကာ သတိလက်လွတ်ပြောချလိုက်လေတော့ အမိုးက ပျာပျာသလဲ ဝင်တားလေ၏။

“အမိုး . . . သူ့ကိုစွဲကို အမိုးပဲကြည့်စိစဉ်ပေးလိုက်

တော့။ ငြိမ်းလာတော့ လာခဲ့မယ်။ နောက်ကျလီမို့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ငြိမ်း ထွက်သွားလေသည်။ ဒေါ်စောမြမူကတော့ တွယ်ကို ရော့မော့ဖျောင်းဖျော် မြေးချစ်သူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကားမောင်းနေသော တွယ် မျက်နှာက မှုန်ယိုပျက်ယွင်းနေ၏။ တကယ်ပျော်ရမည့် အချိန်လေးမှာ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ခေတ္တနှင့် ပြန်လည်ပြေး ထွက်သွားချေပြီ။

မင်းခန့်သော်ဆိုတဲ့လူကြီးလောက် သားက မေမေ

ဘဝမှာ အရေးမပါတော့ဘူးလား။

“မင်းအဖေရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းတဲ့။ သူတို့ ရှိနေ သလား”

မေမေပြောသလို သူ့မှာ အဘွားတွေ၊ အဒေါ်တွေ ရှိနေခဲ့တယ်ဆိုရင် သူတို့က ဘယ်မှာလဲ။ ဘာကြောင့် တွယ် ကို မဆက်သွယ်ကြတာလဲ။ တွယ် လူမှန်းသိတတ်စ အရွယ်ကတည်းက သူ့ဘဝထဲမှာ ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွားရယ်၊ မေမေရယ် သွေးသားရင်းချာဆိုလို့ ဒါပဲ သိခဲ့သည်။ တွယ် ရင်းနှီးခဲ့တဲ့စကားလုံးက . . .

“မင်းမှာ အဖေမရှိဘူး။ မင်းက အဖေမရှိဘဲ မွေး ခဲ့တဲ့ သား။ မင်း မှတ်ထားရမှာက မင်းဘဝမှာ အဖေရော အမေရော ငါပဲ”

မေမေ ဒီစကားကို မာဆတ်ဆတ်လေသံနှင့် ပြောခဲ့သည်။ ဖေဖေကို ဘာကြောင့် မေမေ စိတ်နာနေတာ လဲ။ ဖေဖေက ဘာတွေများ မေမေ နာကြည်းမှန်းတီး လောက်အောင် လုပ်ခဲ့တာလဲ။ ဘာလဲ။

အဒေါ်တွေ၊ အဘွားတွေရဲ့ ခြေရာနင်းတဲ့ . . .

ဟင့်အင်း။ သူ မေမေကို နောက်အိမ်ထောင်ပြုမှာ မလိုလားသောစိတ်တစ်ခုနှင့်သာ ပြောခဲ့ခြင်းပါ။ ဖေဖေ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေနေ ဖေဖေနေရာမှာ အခြားတစ်ယောက်ကို အစားထိုးမခံနိုင်ဘူး။

ဖေဖေ . . . စိတ်ကူးနှင့်ခေါ်ကြည့်ရတာပင် ရင်ထဲ မှာ လှိုက်ခနဲ နွေးထွေးသွားရသည်။ လူ့လောကကြီးထဲမှာ ဖေဖေ အသက်ရှင်လျက်ရှိနေသေးလား။ သေဆုံးသွားတာ လား။

ဒါပဲ သူ မသိခဲ့ရ။ ဖေဖေနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းတွေကို မေမေ ဘာကြောင့် လျှို့ဝှက်ထားရတာ လဲ။ မေးခွန်းပေါင်းများစွာနှင့် သိချင်စိတ်က တားမနိုင် ဆီး မရ ဖြစ်လာသည်။

“ဘွားဘွား”

“အင်”

ဘွားဘွားသည်လည်း သူ့လိုပဲ အထွေးနယ်ချဲ့နေ

သည်ထင်ပါ၏။ သူ ခေါ်လိုက်မှ လှုပ်ရှားလာသည့်ဟန်တင်။

“ဘွားဘွားကို မေးစရာရှိလို့”

“မေးလေ”

ဘွားဘွားက သူ့ကို အပြုံးနှင့်ဆိုသည်။ သူ သစ်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဖျစ်ညှစ်၍ မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ-

“ဇေဇေ လူ့လောကကြီးထဲမှာ အသက်ရှင်လျှစ် ရှိနေသေးတယ်လို့ သား ခံစားမိတယ်။ အဲဒါ ဟုတ်တယ်လို့လား”

အံ့ဩသောဟန်၊ မလိုလားသောအကြည့်၊ စိတ်မကောင်းခြင်းတို့ ငြိတွယ်နေသော အဘွားနဲ့မျက်နှာထဲတွင် ရုတ်ခြည်းခြတ်သန်းသွားသည်တို့ကို တွယ် ဘယ်လိုဘာသာပြန်မည်လဲ။ မျှော်လင့်ခြင်း ရောက်ကမ်းပါးတော်မူ နွယ်ကြီးတစ်မျှင် ရှာကြည့်သော်လည်း နောက်ဆုံးထွက်သက်မှာ ချလိုက်သည့် မြက်တစ်ပင်က . . .

“ဒီမေးခွန်းမျိုး နောက်ထပ် ဘွားဘွားကို မေးပါနဲ့” တဲ့။

အခန်း (၂၇)

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

ပန်းရယ်ရီဂေဟာအတွင်းရှိတိုက်ထဲတွင် ဧည့်ခန်းထဲရှိထိုင်နေသူ အားလုံး တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို မျှော်နေပုံရသည်။ ရယ်သွမ်းသွေး၍ စကားအလှဆင်နေရသော်လည်း ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်မှု တွယ်ချိတ်တစ်ချောင်းက ငြိတွယ်နေသည်။

လည်ပင်းကိုလိမ်၍ ပန်းတစ်ပွင့်လေသင့်ရာ လိုက်

ပါလာမည့်အရေး မျှော်ငေးရတာ ဇောရွေးတွေ ပြန်လှ
မတတ်ပင်။ လာမယ့်လာတော့လည်း ဒေါက်ဖိနပ်သံက
ရှေ့ပြေးအသေခံတပ်သားတစ်ဦးနယ်။ ဖိနပ်သံကစည်းချက်
ညီညီ။ မပီပြင်သေးသည့် အရိပ်ကလေးတစ်ခုကပင် လေဖူး
ရဲ့ ကျီစယ်မှုကြောင့် ခါလူးသွားတဲ့ မြက်ရူးပင်လေးပမာ။
ကိုယ်ဟန်နဲ့လျှလျမှာ အလှည့်ကျ၍ မနွဲ့ကျစတမ်း ဝေး
ခြယ်ဖော်ကျူးထားသည့် မိုးပြာရောင်ဝမ်းဆက်ကလေးက
သူတို့၏ သခင်မအလှကို ပိုပြီးပီပြင်အောင် လက်ရပ်ဖီး
အားပေးနေလျက်။

နောက်တွဲဆံတုံးပုံပုံကလေးထုံးထားသော ပိတုန်း
ရောင်ကေသာကျော့ဝယ် ပန်းနှင့်တူတာဆိုလို့ နှစ်ခါစ
လောက် အပွင့်တစ်ပွင့် စိုးစဉ်းမျှကပ်ငြိမလာပေ။ လည်ဝင်း
တွင် ဗွဗွပတ်ထားသော နက်ပြာရောင် ပဝါစကလေးက
သူမရင်အစုံအပေါ်မှာ လိမ်းနွဲ့ကခုန်နေ၏။ လှမ်းလာသော
ခြေလှမ်းတိုင်းက ကာရံတွေ ဝိုလောက်ပေသည်။

ဝင်းစက်နေသော ခြေထောက်အစုံမှ တစ်ဆင့်

မျက်ဝန်းကို စိမ်ပြေးတမ်းကစားလိုက်စဉ် . . .

“ဟင်”

ခန္ဓာကိုယ်က အာမေဒိုတ်သံနှင့်အတူ တောင့်
မတ်သွားရ၏။ အိပ်မက်လား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။

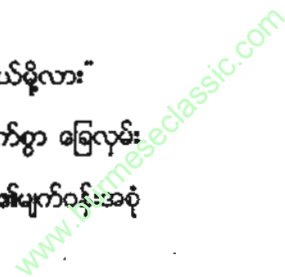
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆွဲဆိတ်ကြည့်ရအောင်လည်း
အလင်းနဲ့အမှောင်ကို ခွဲခြားနိုင်သားပဲ။ ဘယ်ရွံ့ထောင့်ကပဲ
ကြည့်ကြည့် ငြိမ်းမှ ငြိမ်းအစစ်ပါပဲ။

“ငြိမ်း”

ငြိမ်းဆိုသောအသံဝင်လာသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်က
ပတ်တတ်ရပ်ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။ အနှစ်နှစ်၊ အလလက
ရင်ထဲမှာ နှလုံးသားကွန်ချာဖြင့် အုပ်ထားခဲ့သောချစ်ရသူ။
ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ဆို အားရဝမ်းသာ ပြေးဖက်ရင်
ဇက်မိလိမ့်မည်။ ခုတော့ . . .

“ငြိမ်း . . . ငြိမ်းပါနော်။ ဟုတ်တယ်မို့လား”

အဝမ်းမရမေးမိတော့ ငြိမ်း မှင်တက်စွာ ခြေလှမ်း
တွေ ရပ်သွားသည်။ ညှို့မိုင်းလာသော ငြိမ်း၏မျက်ဝန်းအစုံ

သည် တစ်မဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲကာ စူးရဲလက်ဖြာလာခဲ့သည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စွာ ပြုံးရင်း သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ မြီး ဘေးလူများကို ရောကြည့်ကာ . . .

“ပန်းသစ္စာကျော်က ရှင့်သမီးလား”

ဒေါသရိပ်တွေ ရစ်သိုင်းဖွဲ့နေဟန်တူသော မနုဉ်းသည် အမေးသံကြောင့် သူ ခေါင်းညိတ်ပြရုံသာ။

“ငြိမ်းလေး”

“သမီး”

ပြိုင်တူပင် အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် ငြိမ်းလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လာသူများက မူး၏မိခင် ဒေါ်တင်တင်ရီနှင့် မမကြီးကေသွယ်မူးပင်။

“ဟယ် . . . ငြိမ်းရယ် မမကြီးဖြင့် ကိုယ့်မျက်လုံးတောင် ကိုယ်မယုံချင်တော့ဘူး”

“ခုမှ ဝိုလုလာလိုက်တာကွယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်။ မြင်လိုက်ရတာ မျက်စိထဲ အေးသွားတာပဲ။ ကျွတ်သရေရိုလိုက်တာ”

“အဟင်း”

ခေါင်းကိုမော့၍ ရယ်လိုက်ပုံက ခန်းခနဲ။

“ဟုတ်မှာပါ။ ငြိမ်း ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တုန်းကတော့ ဒီမျက်နှာဟာ ကျွတ်သရေယုတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အချို့လူတွေရဲ့အမြင်မှာတော့ ငြိမ်းအလှ၊ ငြိမ်းဘဝ အားလုံး တလည်း မျက်စိ ငရုတ်သီးစပ်ခဲ့ကြဖူးတယ်”

ဒေါ်တင်တင်ရီတို့ သားအမိ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ဖျက်သွားလေ၏။ ကေသွယ်မူးက ပျက်ယွင်းသွားသော အမူအရာကို အနှစ်မပါသောအပြုံးတစ်ပွင့်နှင့် တိုက်ဖျက်တာ . . .

“ငြိမ်းခွဲအာတွေ မေ့ထားလိုက်ပါ ငြိမ်းရယ်။ တို့ထစ်တွေ မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်ဆုံရတုန်း ပျော်ကျော်ရွှင်ရွှင် နေကြရအောင်နော်”

“ကျွန်မ ဒီကိုလာခဲ့တာ အပန်းဖြေအပျော်ခရီး၊ အွက်လာတာ မဟုတ်ဘူး ဒေါ်ကေသွယ်မူး။ ကျွန်မသားအတွက် မင်္ဂလာစကား ပြောဖို့ လာခဲ့တာပါ”

အကြည့်တွေက ဆိုဖာပေါ်တွင်ထိုင်နေသော တွယ်
ထံသို့ စုပြုံးရောက်ရှိသွားလေသည်။

“ဒါ . . . ဒါဆို တွယ်တာက”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မသားပဲ။ မိန်းမပျက်မရဲ့သမီး
က မွေးထားတဲ့ မိန်းမပျက်မရဲ့မြေးပဲ။ မျိုးစေ့မမှန်တဲ့အပင်
ကလေးပေါ့ရှင်”

“သမီးက ဒီစကားတွေ မမေ့သေးဘဲကိုး”

“အဟင်း . . . ဟင်း . . . သခွပ်ပန်းပွင့်ချိန်တိုင်း
သိကြားမင်းနဲ့ စစ်တိုက်ခဲ့တာကို အခြံတမ်း သတိရနေတဲ့
အသူရာလိုပေါ့ အန်တီ”

အခြေအနေက အလားအလာသိပ်ကောင်းမည်
မဟုတ်မှန်း မှူး နားလည်လိုက်ပါပြီ။

သူတို့၏မာနတွေ၊ အာသာတတွေကြားမှာ မအူ
မလည်ဖြစ်နေရသူတွေက ဒေါ်စောမြမှာ တွယ်နှင့်သစ္စာပင်။
နောက် ငြိမ်းထံမှ တည်ငြိမ်ပြတ်သားသော စကားလုံးတို့တ
တစ်လုံးစီ ကြွေကျလာ၏။

“ကျွန်မ ပန်းသစ္စာကျော်နဲ့ သားကို သဘောမတူ
ဘူး”

“မေမေ”

“ကလေး”

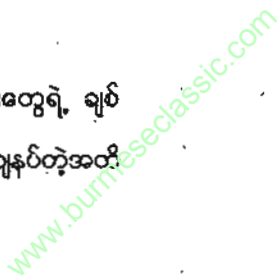
ထားနေကြသော်လည်း မောဟ၊ ဒေါသတို့နှင့်
အတူ ဒေါက်ဖိနပ်သံက မျဉ်းပြိုင်တစ်ကြောင်းပေါ်မှာ ပြိုင်ပွဲ
ဝင်လေပြီ။

ကျောခိုင်းသွားတော့လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့
လဲ။ ဒါပေမဲ့ ငြိမ်းရယ် မင်း လာခဲ့ပါလို့ခေါ်တုန်းက ကိုယ်
အားလုံးကို ကျောခိုင်းပြီး မင်းဆီကို အရောက်လာခဲ့တယ်။

မင်းထားခဲ့ပြန်တော့လည်း ငါ နေခဲ့ရပါတယ်။

ခုပြန်ဆုံတော့လည်း မင်းရဲ့မာနတွေ၊ တဖိတ်ဖိတ်
တောက်နေတဲ့ အထင်လွဲမှု မီးတောင်ကြီးကို ကိုယ် ဘယ်
လို မြှင့်ခွင်းရမလဲ။ ကိုယ် ကြိုးစားမယ် ငြိမ်း။

ကိုယ့်နှလုံးသားရေးထက် ကလေးတွေရဲ့ ချစ်
ကမ္ဘာလေးကို မြှင့်ခွင်းပျက်ဆီးမပစ်ဖို့ မင်း ကျေနပ်တဲ့အထိ

ရော်နှမ်းလျနေ၏။ သည်နှစ်ဦးကြားမှာ ဘယ်ဘက်ယိမ်းနဲ့
ရမည်မှန်း မသိသူက ဒေါ်စောမြမူပင်။ သက်ပြင်းမောကို
သာ အခါခါချလျက် . . .

“စဉ်းစားပါဦး ကလေးရယ်။ ယတိပြတ်ကြီးတော့
မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့”

“အမိုး”

“ဟင်”

“သစ္စာအဖေက ဘယ်သူလဲ အမိုးသိလား”

“ဟင့်အင်း”

“သက်ပိုင်မှူးလေ”

“ဟင်”

“ငြိမ်းရဲ့ဘဝမှတ်တမ်းကို အမိုးအကြိမ်ကြိမ်ဖော်ခဲ့
ဖူးပါတယ်”

မြေးအတွက် ဒေါ်စောမြမူ စောဒကတက်ဖို့ ကြိုး
စားသမျှ သဲထဲရေသွန်ဖြစ်ရချေပြီ။ ငြိမ်းကတော့ ပြောစရာ
ရှိတာ ပြောပြီးပြီမို့ သူမ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

“မေမေ ရက်စက်တယ်ဗျာ။ သားကို ကူညီပါဦး
ဘွားဘွားရယ်”

မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် တွယ် အားကိုးရှာသော်
လည်း ဒေါ်စောမြမူက စွံအနေသူပမာနယ်။

“သား . . . သစ္စာကို ချစ်တယ်၊ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်
ဘူး”

တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ တွယ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်
နေသည်။

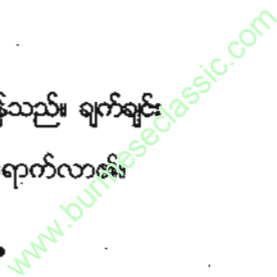
“ဘွားဘွား . . . သား ပြောတာ ကြားရဲ့လား”
သည်တော့ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြသည်။ မျက်နှာ

က မလန်းဆန်းပါ။

“သား ခုပဲ သစ္စာဆီကိုသွားမယ်။ တောင်းပန်မယ်၊
ပြီး လက်ထပ်မယ်”

“မဖြစ်ဘူး”

ဟန်တားလိုက်ပုံကျတော့ လျင်မြန်သည်။ ချက်ချင်း
ပင် လှည့်ထွက်တော့မည့် တွယ်ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ။ သစ္စာမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ ဘာကြောင့် မေမေ သဘောမတူတာလဲ။ ဘာအကြောင်းပြချက်မှ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မရှိဘဲနဲ့တော့ သားနောက်မဆုတ်နိုင်ဘူး ဘွားဘွား”

တွယ် မေးလာသည့် လဲပေါင်းများစွာ မေးခွန်းကို ဒေါ်စောမြမူ ဘယ်လိုဖြေရပါ့မယ်။ ဒီအတိုင်းကြည့်နေလို့လည်း မဖြစ်ပါဘူး။ သူမ တစ်ခုခုတော့ ပြောမှဖြစ်တာမည်း။

“ဖြေလေ ဘွားဘွား”

“မြေးနဲ့ပန်းသစ္စာကျော်နဲ့ လက်ထပ်လို့ မဖြစ်ဘူးကွယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ပြန်မမေးနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲဟာ”

“ဒါဆို ဘွား ကျွန်တော့်ကို မတားနဲ့။ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုရှိမှ သားကို ချစ်ကိုင်လို့ရမယ်။ ခုတော့ သွားခွင့်ပြုပါ”

“တွယ်”

ခေါ်ခဲလှသော နာမည်။ ဒေါ်စောမြမူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် ဒေါသရိပ်တို့က အလှအယက်ယှဉ်ပြိုင်နေကြသည်။

“ကျွန်တော့်ကို မတားပါနဲ့”

“မင်း မသွားရဘူး”

“သွားမှာပဲ”

“မရဘူး”

ဒေါ်စောမြမူ၏လက်တို့ သူ့လက်မောင်းပေါ်မှ ဖယ်ချကာ တွယ် ထွက်လာခဲ့သည်။ အချစ်အတွက် အရာရာကို ရင်ဆိုင်တော့မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်။

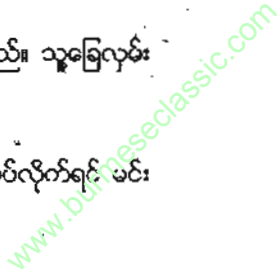
“တွယ်”

လှည့်မကြည့်တော့ . . .

“တွယ်”

ဘွားဘွားအသံက ပိုကျယ်လာသည်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေကတော့ လျှောက်ဆဲလျှောက်မြဲပင်း။

“မင်း ပန်းသစ္စာကျော်ကို လက်ထပ်လိုက်ရင် မင်း

တို့ တစ်မျိုးလုံး ဓွေးလုံးလုံးဖြစ်ပြီ တွယ်။ အဲဒါ နားလည်ချေလား”

တွယ့်ခြေလှမ်းတွေ တုံ့နေရပ်သွားလေ၏။ သွားသွား သူ့နောက်ကို လိုက်လာပြီဆိုတာ လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ သိနေသည်။ သွားသွားရဲ့စကားအဓိပ္ပာယ်က တာလဲ။

“မသွားပါနဲ့ မြေးရယ်။ သွားသွား တောင်းပုန်ပါ တယ်”

သူ သွားကို ရင်ဆိုင်လိုက်၏။ သွား တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်ပုံရသည်။ ဘာကိုလဲဆိုတာ သူ သိသင့်တာပေါ့။

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီလေ။ ကျွန်တော် သွားတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိမှ”

“ရပြီ . . . မင်း ဒီလောက်သိချင်နေရင် ငါနဲ့ လိုက်ခဲ”

ပြောပြီးတာနှင့် ရာခန့်လှည့်ထွက်သွားသော သွားသွားနောက်သို့ သူ ပြေးလိုက်လာခဲ့သည်။ သွားသွား ခြေစုံရပ်လိုက်သောအခန်းက မေမေကိုယ်တိုင် ဘယ်သူမှ

မဝင်ရဟု တားမြစ်ထားသောအခန်းပင် ဖြစ်၏။

သည်အခန်းထဲကို မေမေနှင့်သွားသွား တစ်လ လျှင် တစ်ခါပဲ ဝင်တတ်သည်။ နှစ်ယောက်အတူဝင်လေ့ရှိ သည်ဆိုတာ အိမ်ဖော်မနှင်းမြပြောပြ၍ တွယ် သိခဲ့ရခြင်းပါ။

ဝင်သည့်အခါ . . . တွယ် အိမ်မှာမရှိသည့် အချိန်ကို ရွေးဝင်တတ်တာကို တွယ် ဘာကြောင့်လဲဟု မတွေးဖြစ်ခဲ့။ စိတ်လည်း မဝင်စားပါ။ တွယ်က ကိုယ်နှင့်မဆိုင်တာကို စပ်စုဖို့ ဝါသနာမပါခဲ့တာ ခုတော့ ကိုယ်နှင့်ဆိုင်သတဲ့လား။

“တို့”

“လာ . . . ဝင်”

တွယ် ဝင်လိုက်သည်နှင့် အခန်းထဲက ပြင်ဆင် မွမ်းမံမှုတွေကြောင့် အံ့ဩသွားရသည်။ ပို၍ ထူးဆန်းသည် တ သူ့ကို ချယ်ရီပွင့်တွေက ဆီးကြိုပွေဖက်လိုက်ခြင်းပင်။ တစ်ပင်လုံး ဝေဝေဆာအောင်ပွင့်နေသော ချယ်ရီပင်နားသို့ သူ တိုးကပ်သွားလိုက်၏။

သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ ချယ်ရီအစစ်

မဟုတ်သော ချယ်ရီပင်၊ ခန့်မှန်းခြေအမြင့် နှစ်တောင်
လောက်ရှိပြီး လုံးပတ်က တစ်လက်မခွဲလောက် ရှိသည်လို့
ထင်ရသည့် ချယ်ရီပင် ပုပုဝိုင်းဝိုင်းလေးပင်။ ဒါ ဘာ
အဓိပ္ပာယ်နဲ့လုပ်ထားတာလဲ။

“ဒါ . . . ဒါက”

“ဒါက မင်းအမေ့အတိတ်ကပုံရိပ်ပဲ။ ဒါထက် ပို
သိရအောင် ဟိုစားပွဲပေါ်က ပဝါအုပ်ထားတဲ့အရာကို မင်း
သွားကြည့်လိုက်”

တွယ် လျင်မြန်စွာ ပဝါကို ဆွဲချလိုက်သည်။ ပဝါ
နောက်မှပေါ်လာသည့်အရာက ဓာတ်ပုံကြီးပင်။

တွယ် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကျုံ့ပင်သွားသည်အထိ
စိုက်ကြည့်နေသည်။ အင်မတန်ချောမောသောစုံတွဲတစ်တွဲ
၏ပုံ ဖြစ်လေ၏။

“မေမေနဲ့ တူလိုက်တာနော်”

သူမေးခွန်းကို သွားသွားက မဖြေပါ။ နှစ်ယောက်
ဝလုံး ကျောင်းဝတ်စုံအဖြူနှင့် အစိမ်းကို ဝတ်ထားကြပြီး

ရယ်မောကာ လက်သန်းချင်းချိတ်ထားကြသည်။

ကောင်မလေးက ဆံပင်ခပ်တိုတိုပေါ်တွင် ချယ်ရီ
ပန်းတစ်ပွင့်ကို နားမှာညှပ်ထားပြီး ညာဘက်ပခုံးပေါ်က
လွယ်အိတ်ဖြူလွလွလေး၏ ကြိုးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ကောင်လေးက ညာဘက်ပခုံးပေါ်မှာ ရှိနေသော
လွယ်အိတ်အပြာရောင်လေးကို ကိုင်ထားလေ၏။

“နှစ်ယောက်စလုံး အရမ်းချောတာပဲနော်။ ဘယ်
သူတွေလဲဟင် သွားသွား။ ဒါက မေမေလား”

“ဟုတ်တယ်။ ကောင်လေးကို သေချာကြည့်ပါဦး”

တွယ် စူးစိုက်၍ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်
ယောက်နှင့် တူနေသလိုပင်။

“သူကရော သွားသွား”

“အဲဒါ မင်းရဲ့အဖေပေါ့”

“ဗျာ”

တွယ် လန့်ဖျပ်၍ဆုပ်ကိုင်ထားသော ပဝါလေးကို
လွှတ်ချလိုက်၏။

ဖေဖေတဲ့။

သူ့ဘဝမှာ တစ်သက်လုံးမျှော်လင့်၍ မရတော့
ဟု ကောက်ချက်ချထားခဲ့တာ။ ခုတော့ . . .

“သစ္စာရဲ့အဖေနဲ့ သူ မတူဘူးလား”

“ဈာ . . . ဟို”

“အဟင်း . . . ဟင်း . . . မင်း သဘောပေါက်

ပြီလား တွယ်။ အစက မပြောဘူးလို့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတာ
မပြောလို့ မရတော့တဲ့အခြေအနေမို့ ခုလို ဖွင့်ပြောရတာ
လေး။ ကလေး သိရင်တော့ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးမှာပဲ။ ဒါပေမယ့်
မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ မြေး သိထားဖို့က သက်ပိုင်မှုပေး
မင်းရဲ့ အဖေပဲ”

“ဖေဖေ”

တီးတိုးခေါ်ကြည့်မိသည်နှင့် ရင်ထဲမှာ လှိုက်
နွေးထွေးသွားလေသည်။ ဖေဖေဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်
သူ့ရင်ကို တစ်မှတ်တစ်ချင်း နွေးထွေးမှုတွေ ပေးနိုင်ခဲ့
တဲ့လား။

ဒါဆို သစ္စာနဲ့ သူ . . .

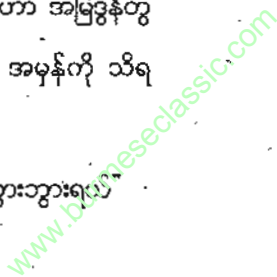
တွယ် ခေါင်းကို ခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။ ကံကြမ္မာ
ရယ် ဘာကြောင့် ဒီလောက်အပြိုးထားရတာတဲ့လဲ။ အပြစ်
မရှိတဲ့ သူနှစ်ယောက်ကိုမှ နှလုံးသားတွေ တစ်စစီ ကြွ
ပြန်းပျက်စီးသွားအောင် အပြိုးကြီးကြီးနဲ့ ထိုးနှက်ရိုက်မှတ်
ရက်ပါပေ။

“မြေး”

တွယ် မျက်ရည်မကျအောင် ယောက်ျားမားနနှင့်
တွန်းထုတ်သော်လည်း ထိုမျက်ရည်က တစ်ပွင့်ခြေ၍ ပါးပြင်
ကို ခြေစုန်ကန်ချေပြီ။ သွားသွားတ သူပုခုံးကို ဆုပ်ကိုင်၍

“သွေးက စကားပြောတာကို အတွေးများပြီး တစ်
ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာအချစ်နဲ့ တိုင်းဖြတ်မိတာ ငါ့မြေး
မရှုပလုခံစားရပြီပေါ့။ မတူညီတဲ့အချစ်နှစ်ခုဟာ အမြဲခွန်တွဲ
နေတတ်တာ သဘာဝပဲလေ။ အမှားရှိရင် အမှန်ကို သိရ
မယ် မြေး”

“သား . . . သား မှားပါတယ် သွားသွားရယ်”

ဒေါ်စောမြမူ၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ တိုးဝင်ကာ တွယ်
ငိုရွိုက်မိ၏။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ အဖြူရောင်သစ်
သက် ထားရမည့် သံယောဇဉ်ကို ကာလာတွေတင်ခဲ့စီ
သည်က သူ့အပြစ်တွေပါ။

“ဖေဖေကို သား တွေပါရစေ ဘွားဘွား”

“ခုတော့ မသွားပါနဲ့ဦး မြေးရယ်။ မြေးမေမေ စိတ်
ညစ်နေတယ်။ ကိုယ် တွေ့ချင်တဲ့သူကို ခဏထားပြီး ကိုယ်
ကို တွေ့ချင်တဲ့သူကို မြေးအရင်သွားတွေ့လိုက်ပါ”

တွယ် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ ဘွားဘွား”

“မြေးရဲ့အသွားရင်းကိုပေါ့”

“ဗျာ”

ဒေါ်စောမြမူ၏ ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်း
နှစ်သွယ်။

“ဘွားဘွားက မြေးရဲ့အသွားရင်း မဟုတ်ဘူးတယ်
ဟု အစချီကာ ငယ်ကြောင်းနောင်းဖြစ်အားလုံးတို့

ဒေါ်စောမြမူ ရှင်းပြလိုက်၏။ သူမသည် အချစ်တစ်ခုကို
တိုးကွယ်ပြီး အစွဲအလမ်းကြီးသူပီပီ တစ်သက်မှာတစ်ခါသာ
ချစ်ခဲ့ဖူးသော ချစ်ဦးသူ ကိုအေးငြိမ်းနှင့်ဝေးကြဖို့အကြောင်း
က ဖန်လာခဲ့သည်။

ရိုးသားလွန်းသော ကိုအေးငြိမ်းသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါး
လွန်း၍ သူ့များအိမ်မှာ ခြံစောင့်လုပ်ရင်း ကျောင်းတက်ခဲ့
ရ၏။

တစ်နေ့ သူ့အလုပ်ရင်၏သမီး ဝေဝေသီတွင်
ချစ်သူနှင့်မှားယွင်းပြီး မစုံနိုင် မဖိနိုင်ဖြစ်လာတော့ သူမ၏
ချစ်သူဆိုတာကို ရှာလို့မတွေ့ပါသဖြင့် ကျေးဇူးတရားကို
ဘုရားလိုကိုးကွယ်သော ကိုအေးငြိမ်းကို ကျေးဇူးရှင်ဆို
သော ကြိုးနှင့် တုတ်နှောင်ကာ ဝေဝေသီ၏ အရှက်ကို
တာကွယ်စေခဲ့သည်။

စောမြမူကလည်း မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာစွာ
ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးခဲ့သည်။ အစွဲအလမ်းကြီးသော စော
မြမူသည် ချစ်သူနှင့်ကွေ့ကွင်းရပြီးနောက် မချစ်မနှစ်သက်

www.burmeseclassic.com

သူနှင့် မပေါင်းဖက်လို၍ မိဘတွေပေးစားသူကို ငြင်းပယ်ပြီး အပျိုကြီးဆိုသော ဘွဲ့ထူးကို ရင်ဝယ်ပိုက်၍ ဘဝတိုက်ပွဲ ဝင်နေချိန် သမီးတစ်ယောက်နှင့် ဒုက္ခရောက်နေသော ကိုအေး ငြိမ်းကို ပြန်တွေ့ရတော့ သနားကရုဏာသက်စွာ သံယောဇဉ်လက်ကျန်ကို ထပ်လောင်းဖြည့်၍ လက်ထပ်ခဲ့သည်။

သုံးဦးသား ဒုက္ခ၊ သောကတွေကို တွန်းလှန်ခြေဖျက်ဖို့ ဈေးစကို လမ်းခင်းခဲ့ရ၏။ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူး ငါးဘာသာနှင့် အောင်ခဲ့သောငြိမ်းကို ဆေးတက္ကသိုလ် တက်နိုင်ဖို့ ကြံရာအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ကြသည်။

ကိုအေးငြိမ်းက တက္ကစီမောင်း၊ စောမြမှုက ကျောင်း အုပ်လစာနှင့် မလောက်၍ ညဘက် စက်ချုပ်ရသည်။

ငြိမ်းကိုယ်တိုင်ကတော့ အားရင်အားသလို ပန်းရုံ အလုပ်တွင် ဘိလပ်မြေသယ်၊ ဈေးရောင်းနှင့် ဘဝကို ရှုန်းကန်ခဲ့ရ၏။ ငြိမ်းသည် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးမို့ တစ်နေ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေသည်ကို သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ . . .

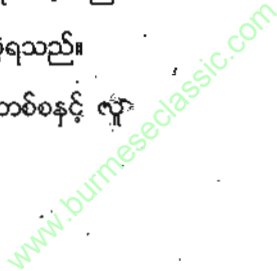
“ငြိမ်း ဟိုငွေသိန်းနှစ်ဆယ်ကို ထုတ်သုံးတော့ မယ် ဇေဇေ၊ အစတုန်းကတော့ ဒေါ်တင်တင်ရီနာမည်နဲ့ လှူပစ်မလို့၊ ခု မလှူတော့ဘူး။ သမီးလွယ်ထားရတာ သူတို့မျိုးဆက်ပဲလေ။ ကလေးရဲ့ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ထုတ်သုံးမယ်ဆိုရင် သဘာဝကျပါတယ်”

ဟုဆိုကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးဖွင့်ခဲ့သည်။ အလုပ်သမားတွေ ငှား၍ ဒေါ်စောမြမှုက ဦးစီးခဲ့၏။ ကလေးက အကျိုးပေးသည်ဟု ယူဆရမည်။

တွယ်တာမှူးလေးကို မွေးပြီးကတည်းက ဘာလုပ်လုပ် ဘာကိုင်ကိုင် အဆင်မပြေဘူးဆိုတာ မရှိ။

နောက် ငြိမ်းလည်း ဘွဲ့ရ ဆရာဝန်ဖြစ်လာတော့ ဦးအေးငြိမ်းဦးစီးသော တွယ်ကုမ္ပဏီကြီးကလည်း အင်အား တောင်းလာခဲ့သည်။ ငြိမ်း နိုင်ငံခြားသို့သွားရတော့လည်း ဒေါ်စောမြမှုပင် တွယ်လေးကို ထိန်းကျောင်းခဲ့ရသည်။

ထိုမှစ၍ ချယ်ရီရိပ်ပြာသည် တစ်စ တစ်စနှင့် လူ့သိများလာခဲ့တော့၏။

အခန်း (၂၉)

လောကကြီးသည် ဆန်းကြယ်တွေ့ပြားမှုတွေနှင့် ရှုပ်ထွေးနေသည်ဟု ထင်ရ၏။ မျှော်လင့်တာတွေက ကိုယ့်ကို ရက်စက်စွာ ကျောခိုင်းခဲ့ပြီး မမျှော်လင့်တာတွေက ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းတိုးဝင်လာခဲ့သည်။

လူနာခုတင်ပေါ်တွင် ပိုန်းဇော့နေသော ဘွားဘွားဆိုသော အမျိုးသမီးက တစ်ခုခုပြောရန် အားယူနေသည်။

“သ . . . သမီး”

မေမေက မတုန်မလှုပ်နှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။
“မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ မိခင်တာဝန်မကျေပွန်ခဲ့ဘဲ မိုက်လုံးကြီးခဲ့သမျှ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ပဲ တောင်းပန်ပါရစေ”

မိသားစုတွေ စုံစုံလင်လင်ရှိနေသည်။ မေမေ့အစ်ကို ဦးတာရာတို့ မိသားစုလည်း ရောက်နေခဲ့ပြီ။

“ညီမလေး . . . ကိုကို တောင်းပန်တယ်ကွာ”

ကိုတာရာ ဘာကိုဆိုလိုသည်ဆိုတာ ငြိမ်း သိပါသည်။ မေမေ့ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ငြိမ်းကို ခွင့်လွှတ်စေချင်တာ။

“မေမေက ငါ့အဖေဆိုတဲ့ ဦးရဲဝေရဲ့ညှဉ်းပန်းနိပ်စက်သမျှကို ခံခဲ့ရတဲ့အချိန်ကစပြီး နောင်တတွေ တပွေ့တပိုက်နဲ့ ညီမလေးကို ရှာခဲ့တာပါ”

ငြိမ်း ပါးတစ်ဖက်တည်းသာ မျက်ရည်ကျလာခဲ့၏။ တျန်တဲ့တစ်ဖက်က မာနတွေ ခြောက်လှန့်ခြင်းကြောင့် ကျေရဲရှာသည်လား။

“နောက်ဆုံး ညီမလေးကို ရှာမတွေ့တော့မှ စာချုပ်တစ်စောင် ကိုကိုလက်ထဲကို ထည့်ပေးခဲ့တယ်။ သူ မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ ကိုကိုကို ဆက်ရှာခိုင်းပြီး ညီမလေးကို ပေးပေးပါတဲ့။ ဦးရဲဝေ ဖြန့်လို့ တိုက်တွေ၊ ခြံတွေ ကုန်သွား ပေမယ့် အတွင်းပစ္စည်းတွေကို ငှက်ပြီး စာချုပ်စာတမ်းတွေ နဲ့ ညီမလေးကိုပေးဖို့ ကိုကိုဆီမှာ အပ်ထားခဲ့တာ”

“မေမေရယ်”

အပြောင်းအလဲပြန်သည်တော့မဟုတ်။ အကြောင်း စုံ သိရသောအခါ မိခင်စိတ်နှင့် ကိုယ်ချင်းစာစွာ မေမေ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ မျက်ရည်တို့ ပြည့်အိုင် နေသော မျက်ဝန်းအစုံက ငြိမ်း မျက်နှာလေးကို မလွတ် တမ်းကြည့်၍ ပြုံးနေခဲ့သည်။

“မေမေ”

“သမီး . . . သမီးလေးရယ်”

ဝမ်းနည်းဝမ်းသာမှုနှစ်ခုကြားမှာ ငြိမ်း လက်က လေးပေါ်သို့ဖိ၍ ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်တစ်ဖက်က ပြေ

လျော့၍ ကျသွားလေသည်။ မြေးဦးလေးရဲ့ ပါးတစ်ဖက်ကို လည်း နမ်းခွင့်ရခဲ့သည်။

သမီး၏မေတ္တာကိုလည်း ခံစားခဲ့ရပြီမို့ သေပျော် ပါပြီလေ။

“မေမေ”

“မေမေ”

“ဘွားဘွား”

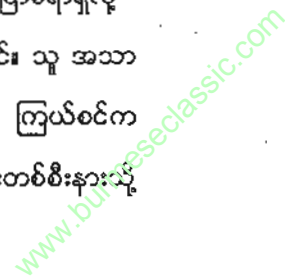
“မေမေ”

“အဟင့် . . . ဟင့်”

ငိုသံတွေက အပြိုင်အဆိုင် တွယ် ဘာကြောင့်မငို မိပါလိမ့်။ ခုမှ တွေ့ဖူးသည့်လူမို့ ခံစားချက်မရှိတာလား။ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

“ကိုတွယ် . . . ခဏ ကြယ်စင်ပြောစရာရှိလို့”

ဦးတာရာ၏သမီး ကြယ်စင်လင်းပင်။ သူ အသာ ထ၍ ကြယ်စင်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။ ကြယ်စင်က ခဲပုတ်ရောင် ပြောင်လက်နေသော ကားတစ်စီးနားသို့

ရောက်တော့ တွယ်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်၏။

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ကြယ်စင်”

“လိုက်ခဲ့ပါ။ အချစ်အတွက် ရူးမတတ်ခံစားနေရ

တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကိုတွယ်ကို ပြချင်လို့”

သစ္စာ . . . သစ္စာလား။ သစ္စာ ဘယ်လောက်ခံစား
နေရမယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ခြင်း
တွေက ဆင့်ကာ စီကာနှင့်ပါ။

“တက်လေ . . . ကိုတွယ်”

“ငါ မလိုက်ဘူး ကြယ်စင်”

ဝမ်းကွဲညီမဟူသော အသိကြောင့် ငါဟု ရင်းနှီးစွာ
သုံးလိုက်၏။

“လိုက်ခဲ့ပါ ကိုတွယ်။ ကိုတွယ်ရင်ထဲက ပဟောဠိ

တွေ ဟိုရောက်ရင် အဖြေညှိပြီးသားဖြစ်သွားမှာပါ”

“ငါ့မှာ ခွန်အားမရှိလို့ပါ ကြယ်စင်ရယ်”

“စိတ်ချ ကိုတွယ်။ ဟိုရောက်ရင် ကိုတွယ်မှာ
ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ခွန်အားတွေ ပြန်ရစေရမယ်။ ကြယ်စင်

တာဝန်ယူတယ်”

ကြယ်စင်က ခပ်ပြုံးပြုံးဆိုသော်လည်း သူ မပြုံး
နိုင်ခဲ့ပါ။ ကြယ်စင်က သူ့လက်ဖောင်းတစ်ဖက်ကို တွဲခို
လာရင်း . . .

“လာပါ ကိုကိုရဲ့။ ကြယ်စင်က ကိုယ့်အစ်ကို
ကြတ်နာကြီးလိုဖြစ်နေလို့ မကြည့်ရက်လို့ပါနော်။ ခုမှ တွေ့
ရတဲ့ ရှားရှားပါးပါး အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို မရင်းနှီးသေးလို့
ကိုတွယ်လို့ခေါ်ရတာ ပါးစပ်ထဲ ဘဝင်ကိုမကျဘူး”

“ညီမလေးရယ်”

တွယ် ကြယ်စင်ခေါင်းလေးကိုပွတ်၍ ညည်းတွား
မိသည်။ မွေးချင်းပေါက်ဖော်မရှိသော တစ်ဦးတည်းသော
ညီမလေးကြယ်စင်ကို သူ ကိုယ်ချင်းစာမိပါသည်။

အရင်တုန်းကဆိုရင် ကြယ်စင်လိုပဲ ညီအစ်ကို
မောင်နှမတွေ လိုချင်ခဲ့သည်။ ခုဆိုရင် တွယ်က . . .

“သိလား ကိုကို”

“ဟင် . . . ဘာလဲ”

အတွေးလွန်သွားသဖြင့် ကြယ်စင် ဘာပြောလိုက်သည် မသိ။

“ကြယ်စင် . . . မမသစ္စာကို တကယ့် ကိုယ့်အစ်မထင်ပြီး ချစ်လိုက်ရတာ။ တကယ်လိုချင်တာက အစ်မမဟုတ်ဘူး။ အစ်မကိုလေး။ ခု ကြယ်စင်ဆန္ဒပြည့်သွားပြီး ကိုကိုက တစ်ခါတည်း ယောက်မပါရှာပေးထားတော့”

“ဘယ်လို ကြယ်စင်”

“အဟင်း . . . အံ့ဩသွားပြီလား။ မမသစ္စာက လေးပိုင်ရဲ့သမီးရင်းမှ မဟုတ်တာ”

“ဟင် . . . တကယ်”

“အင်းလေ . . . ကြယ်စင်တို့မိသားစု ဘွားဘွား ခေးရုံရောက်နေတယ်ဆိုလို့ လာခဲ့ကြတာ။ ဒီရောက်တော့ မြွေပူရာကင်းနှောက်ဆိုသလိုပဲ ဒယ်ဒီနဲ့မာမာကို လေးပိုင်ရင်ဖွင့်တော့တာ။ ကိုကိုနဲ့ မမသစ္စာ မစေ့စပ်ဖြစ်တာရော၊ အန်တီငြိမ်းကို ခုထိ မျှော်လင့်ပြီး ချစ်နေတုန်းဆိုတာရော။ အယ် . . . ဆောရီးနော် ကိုကို”

ကြယ်စင်က သူမ ပါးစပ်ကလေးကို လက်နှင့်ပိတ်၍ မျက်လုံးလေးထောင့်ကပီကာ တွယ်ကို အားနာသလို ကြည့်သည်။ ကားပေါ်သို့ ထက်သွားသဖြင့် တွယ်ပါ တက်၍ မောင်းလိုက်ခြင်းပါ။

“ခုနက စကား ဆက်ပြောလေ”

“ဘာလဲကိုကို”

“ကြယ်စင်ရဲ့လေးပိုင်အကြောင်း”

“ကိုကို စိတ်ဆိုးမှာပေါ့”

“ပြောမှာသာ ပြောပါ”

“လေးပိုင်ကို ပြဿနာမရှာဘူးလို့ ကတိပေး”

“ . . . ”

“ကိုကိုအမေက ကြယ်စင်အန်တီဖြစ်သလို ဟိုကလည်း လေးလေးပဲလေ။ ကြယ်စင်လေ လေးပိုင်ကို သိပ်သနားတာပဲ”

ကြယ်စင်အသံလေးက တိုးလျှသွား၏။ ညီမလေးရယ်။ ဦးသက်ပိုင်မှူးက ကိုကိုအဖေပါဆိုတာ ညီမလေး သိ

ရင် ဝိုင်းဝန်းသောမှာပါ။ ရင်ကြားမစေ့တဲ့ နှလုံးသားနှစ်ခုကို ပေါင်းကူးတံတားဆောက်ပေးဖို့ ကိုကို ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။

သစ္စာက ဇေဇေသမီးအရင်းမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာစရာကောင်းလိုက်သလဲ။ ကိုယ့်ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးရတော့မည်အဖြစ်ကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ရပေမယ့် မောင်နှမလို အသိဝင်လာတော့ ကြေကွဲမှုရဲ့နောက်မှာ ကြည်နူးမှုတွေ ဖြစ်ခဲ့ပြန်တယ်။

ခု . . . သစ္စာနဲ့တွယ် ဘာမှသွေးမတော် သားမစပ်ဘူးဆိုတာ သိပြန်မတော့။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“အန်တီနဲ့ လေးပိုင်ကို သဘောတူပေးပါနော်”

“မေမေက လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကိုသာ အဓိကပါ။ အန်တီပြိမ်း လက်ခံအောင်

ကြယ်စင် တြိုးစားမယ်”

“ဘယ်လိုတြိုးစားမှာလဲ”

“ကိုကိုလည်း ကူညီပေါ့”

“ဟ . . . အမေပေးရမယ့်သူက ကူညီရဦးမှာလား

ကွ”

“အားလုံးကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ပါ ကိုကို။

ကြယ်စင် သိနေတယ်။ အန်တီပြိမ်းက လေးပိုင် မုန်းနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ချစ်လွန်းလို့ နာကြည်းနေတာ”

ယုံပါတယ်လေ။ အလုံပိတ်ထားတဲ့အခန်းထဲက

ချယ်ရီပင်အတုလေးကို ကြည့်ပြီး တွယ် မေမေနှလုံးသားထဲက ခံစားချက်တွေကို ဖောက်ထွင်း၍ မြင်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

“ပန်းချယ်ရီ” ဂေဟာရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

“တီတီ . . . တီတီ”

ကားဟွန်းတီးလိုက်သည်နှင့် ခြံစောင့်ကြီး ပြေး

လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဒန်းလေးကို မှီ၍ နှမ်းလျှာနေသော မျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တွယ်ရင်ထဲမှာ ဆို့နှစ်သွားရ၏။

“သစ္စာ”

“...”

“သစ္စာ”

“ဟင် . . . တွယ် . . . တွယ်”

တွယ်ကိုမြင်သည်နှင့် သစ္စာက အပြေးကလေး
ရောက်လာကာ ချစ်သူ၏ရင်ခွင်တွင်းသို့ ခေါင်းတိုး၍ ငိုလေ
သည်။

“မငိုပါနဲ့သစ္စာရယ်။ သစ္စာနဲ့ကိုယ် ဘယ်တော့မှ
မခွဲတော့ဘူးနော်”

တွယ်မျက်နှာကို မျှော်လင့်ကြီးစွာမော့ကြည့်ရင်း-

“တကယ်လား တွယ်ရယ်”

“တကယ်ပေါ့ အချစ်ရယ်။ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ
လေး ငြိမ်းချမ်းတော့မှာပါကွာ”

“လေးပိုင်ရော မမသစ္စာ”

ကြယ်စင်အသံကြားမှ နှစ်ဦးသား ကိုယ်ချင်းစွာ
လိုက်ပြီး သစ္စာက ရှက်ရွံ့စွာ ခေါင်းငုံ့လျက် . . .

“ရှိပါတယ်”

“ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ကြယ်စင်ရယ်”

သစ္စာအသံက ဆို့နှစ်ကြေကွဲနေ၏။

“သွားကြရအောင်”

အခန်း (၃၀)

စိတ်ထိုသည် ဆောက်တည်ရာမရ ကစဉ်ကလျား နှလုံးသားကို သံစဉ်တွေ ထည့်ဖွေရှာခဲ့ရတာလည်း အမာ ပါပဲ။ တွေ့မှယုံတွေ့တော့လည်း သားရေးသမီးရေးကိစ္စနှင့် အဆင်မပြေခဲ့။ ဘယ်အပြိုးနဲ့ မုန်းဟန်တွေ တင်းနေတာလဲ ငြိမ်းရယ်။

ကိုယ်ကသာ သစ္စာကို ထမ်းစိုး၍ စောင့်ခဲ့သော် လည်း သူကတော့ သားတစ်ယောက်၏ မိခင်ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ သူတစ်ပါး၏သားမယားကို မပြစ်မှားကောင်းသော်လည်း

နှလုံးသားက အငိုမတိတ်နိုင်အောင်ပင် သံယောဇဉ်ဆီဆမ်း အချစ်လင်ဝန်းနှင့် ငြိမ်း၏ မေတ္တာရွှေ့ကြွတ်အကြင်နာတစ် ဆုပ်ကို မျှော်လင့်နေချင်သေးသည်။

ရင်ကွဲနာကျလှမတတ် ခံစားနေရသောနှလုံးသား ၏ လောင်ကျွမ်းမှုကို အရက်နှင့်စိမ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

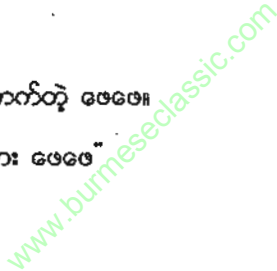
မေ့ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက် ကို ငှဲထည့်လိုက်စဉ် သူ့လက်ကောက်ခတ်ကို တစ်ဦးတစ် ယောက်က သန်မာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“ဟင် . . . မင်း . . . မင်း”

“ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တွေ မိုက်ရွေးရဲဆန်တာ ကို လိုက်ပြီး အတုယူ၊ ကိုယ့်အသက်ကို မုန်မုန်ရှူပြီး လုပ် သင့်သလားလို့ ပြန်စဉ်းစားပါဦးလား ဖေဖေ”

မယုံကြည်နိုင်စွာ ခေါင်းကို ခါထုတ်လိုက်၏။ အိပ်မက်လား။ နားကြားမှားတာလား။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖျက် သံချေးတက်တဲ့ ဖေဖေ။ ဦးနှောက်တွေ မူလီရစ်ပြုန်းသွားချင်တာလား ဖေဖေ”

“မင်း . . . မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”
တွယ် ပြုံးလိုက်၏။

“ဒေါ်နှင်းဝေငြိမ်းရဲ့ဘဝမှာ ယောက်ျားဆိုလို့
ဦးသက်ဝိုင်မှူးတစ်ယောက်ကိုပဲ လက်ထပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်
ဖေဖေ။ တွယ်တာမှူးဆိုတဲ့ ကျွန်တော်က . . .”

မှူး၏မျက်လုံးတွေ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်လက်လာ
၏။ အပြုံးတို့က မိုးရိပ်ညိုအောက်က လွတ်ကင်းသွားတဲ့
မြေပြင်အလား။ လက်အရံက ချက်ချင်းပင် တွယ်ပန်းကို
ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“မင်း . . . မင်း ပြောတာ တတယ်နော်”
တွယ် ခေါင်းကလေးညိတ်တော့ . . .

“သားရယ်”

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တင်းကျပ်စွာ ဖွဲ့ဖက်ထားသည်
မှာ အတန်ကြာပင်။ ကြယ်စင်က မျက်နှာကလေးညိုနေ
သော သစ္စာကို စာနာနားလည်စွာ . . .

“လေးဝိုင်”

ကြယ်စင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ သစ္စာကို မေးခေါ်
ပြုလေသည်။ မှူးကိုယ်တိုင် တွယ်နှင့်စွာလိုက်ပြီး သားလက်
တို့ တစ်ဖက်ကဆွဲကာ သစ္စာရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့၏။

“သမီး”

“ . . . ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ သမီးရဲ့။ သမီးကလည်း ဖေဖေရဲ့
ထာဝရသမီးလေးပဲဟာ။ သားနဲ့သမီးကို ဖေဖေ တန်းတူပဲ
ချစ်တာပါ”

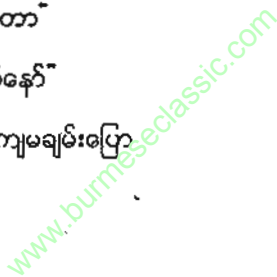
“မရဘူး။ သမီးက အရင်ပေါက်တဲ့ ရွှေကြာပင်ပဲ
ဟာ။ တွယ်က ခုမှလာပြီး ဖေဖေအချစ်ကို လုယူတာ
မကျေနပ်ဘူး”

တွယ် ပန်းတစ်ချက်တွန့်၍ ရယ်သည်။

“တွေ့လား ဖေဖေ။ သူ အကျင့်ပုပ်တာ”

“ဘာအကျင့်ပုပ်တာလဲ . . . တွယ်နော်”

သစ္စာက နှုတ်ခမ်းလေးစုကက မကျေမချမ်းပြော
နေ၏။

ခံရရှာတာ၊ ဒီကြားထဲ ခင်သစ္စာကျော်ကို အရှက်မကွဲအောင် ဟန်ဆောင်လက်ထပ်ခဲ့ရသေးတယ်”

“ရှင်”

ငြိမ်းကိုယ်လေး တောင့်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ မမလေးက စကားဆက်၏။

“ခင်သစ္စာကျော်နဲ့ လင်းစံတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာ ငြိမ်း မသိဘူးမို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘယ်သိမလဲ။ လင်းစံက အရှက်ကြီးတဲ့အကောင်ဆိုတော့ ခင်သစ္စာနဲ့သူ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့တာကို ဘယ်သူမှ မရိပ်မိအောင်နေခဲ့တာ။ နောက် သူတို့နှစ်ယောက် အချစ်နယ်ကျွံခဲ့ကြတယ်လေ။ အဲဒီအချိန်မှာ များကလည်း ငြိမ်းကို ဘယ်မှာမှရှာလို့မတွေ့လို့ စိတ်လေပြီး ဘဝပျက်မတတ်ဖြစ်နေတာ။ ဖြစ်ချင်တော့ လင်းစံက အူအတက်ပေါက်တာ အသိနောက်ကျတော့ ဆုံးသွားရှာတယ်။ ခင်သစ္စာလည်း အရူးမီးပိုင်းဖြစ်တော့တာပေါ့။ နောက်တော့ သူငယ်ချင်း

သံယောဇဉ်ရယ်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်ကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် ခင်သစ္စာကို ဟန်ဆောင်လက်ထပ်ခဲ့တာ။ အဲဒီကိစ္စ ဇေဇေနဲ့မေမေတို့တောင် မရိပ်မိလို့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ သဘောတူလိုက်တာ။ ခင်သစ္စာကျော်ကလည်း ငြိမ်းကို သူပါကူရှာပြီး တွေ့တာနဲ့ များကို ကွာရှင်းပေးဖို့ပါပဲ။ သူ့ခမျာလည်း သမီးလေးကိုမွေးပြီး နှစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ ဆုံးသွားရှာတယ်”

“အို”

သူငယ်ချင်းအတွက် ရင်ထဲမှာ နင့်သီးသွားရ၏။ သူမတစ်ကိုယ်တည်း အထင်တွေစွတ်လွဲသမျှ ခုတော့ ဖြေမဆည်နိုင်ပြီ။ များအချစ်ကို အထင်သေးခဲ့မိသည်။ များနဲ့ သစ္စာတို့ လက်ထပ်သွားပြီဆိုတဲ့ သတင်း ကြားရတဲ့နေ့က ငြိမ်း မှူးမေ့သွားမတတ် ခံစားခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့ သူမကိုလိုက်ရှာပြီး များများ ပြန်လာခေါ်လေမလားလို့ မျှော်လင့်ခဲ့သမျှ လွတ်ကျကွဲအက်ခဲ့ရ၏။ များတို့ သစ္စာမရှိတဲ့ယောက်ျားအဖြစ် နာကြည်းခဲ့သလို သစ္စာ

ကိုလည်း . . . “လုပ်ရပ်လေခြင်း” ဟု ဒေါသဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ကိုကိုကတော့ ညီမလေးတို့ လင်မယားကို ပြန်ပေါင်းစေချင်တယ်။ သားလေးကို မျက်နှာမငယ်စေချင်ဘူး။ သူ့မမျှာ သူ့အဖေမေတ္တာကို လိုချင်ရှာမှာပေါ့”

“အမိုးလည်း ဒီလိုပဲ တွေးမိတယ် ကလေး။ ပြီးတော့ ကလေးကလည်း လှတုန်းပတုန်းအရွယ် ချူချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ။ မိန်းမတစ်ယောက်လှတာသည် အန္တရာယ်တစ်ခုပဲ။ အဲဒီအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ အိမ်ထောင်ဖက်ရှိမှ ဖြစ်မယ်။ အိမ်ထောင်ဖက်အသစ်ကို ရွေးချယ်မယ့်အစား ကိုယ့်အပေါ်သစ္စာစောင့်သိစွာ ချစ်ခဲ့တဲ့ မှူးကိုပဲ ပြန်ပေါင်းစေချင်တယ်ကွယ်။ ဘယ်အရာမဆို အစားထိုးပစ္စည်းဟာ မူလလက်ဟောင်းလောက် အမျိုးအမည် မမှန်ကန်ဘူး ကလေးရဲ့”

သူတစ်ပေါက် ငါတစ်ပေါက် စကားခလောက်သံ တွေကြားမှာ ငြိမ်း တွေဝေနေဆဲ။

“မေမေက ရင်ထဲကအချစ်ကို ဟန်ဆောင်မှုတွေ

နဲ့ ဇုံးကွယ်ထားနိုင်ပေမယ့် သားကတော့ မေမေ့လောက်အသည်းမခိုင်လို့ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ရအောင် ခိုးလာခဲ့ပြီ”

သစ္စာလက်ကိုဆွဲ၍ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာရင်း လှမ်းပြောသော တွယ်အသံ။

အားလုံးဆိုဖာပေါ်မှ ကိုယ်စီ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။ ဘယ်သူမှ ဘာစကားတစ်ခွန်း မပြောနိုင်ခင် ချယ်ရီပန်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် ဝင်လာသူတစ်ဦး။

“ကျွန်တော် ကန်တော့ပွဲအစား ဝေဟာဒီရယ်ရီပန်းတွေနဲ့ တွယ်တာမှူးဆီမှာ အမေတောင်းလာတာပါ။ အဲဒါ ဘယ်လိုသဘောကြလဲခင်ဗျာ”

တွယ်က ခပ်တည်တည်နှင့် . . .

“ဒါ ကလေးကစားစရာ မဟုတ်ဘူး မောင်ရင်။ မောင်ရင် ကျုပ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောအမေကို ဒီလို လွယ်လွယ်ရမယ် ထင်သလား။ ကျုပ်တို့က မိန်းကလေးရှင်ဆိုတော့ မိန်းကလေးရှင် ကျေနပ်အောင်တော့ လုပ်ပေးသင့်တာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြောပါ ဦးတွယ်တာ။ ဦးတွယ်တာ
စိတ်တိုင်းကျ ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်”

တွယ်က နားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့်ကုပ်၍ စဉ်းစား
ဟန်ပြုပြီး သစ္စာဘက်သို့လှည့်ကာ . . .

“ကိုယ် ဘာပြောရမလဲ သစ္စာ”

“အိုး . . . ဘယ်သိမလဲ”

မှူးက ငြိမ်းမျက်နှာလေးကို မလွတ်တမ်း ငေးမော
နေသဖြင့် ငြိမ်း ရှက်သွေးဖြာလျက် ခေါင်းငုံ့ထားကာ . . .

“ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ပြောပြီးပြီလေ။ အမေ လာတောင်းတာပါလို့။
ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုမုန်းနေတဲ့ ငြိမ်းရဲ့အမုန်းကြီးကို တစ်ပတ်
လောက်တော့ ဖြေလျော့ပေးပါလို့ တောင်းပန်မလို့”

အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော် သို့သိပ်ပိတ်လှောင်ထားခဲ့
ရသော အချစ်တို့က မျက်ဝန်း၊ နှုတ်ခမ်းတို့ကို ဓား၊ လှံပမာ
အသုံးချ၍ နှလုံးသားတစ်ခုကို အနိုင်တိုက်လေတော့သည်။

ငြိမ်းရင်ထဲမှာလည်း သံယောဇဉ်လက်ကျန်လေး

တွေ ရှိနေခဲ့သည် မဟုတ်လား။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ
ချစ်ခဲ့ဖူးသည်မို့ ဘယ်လိုပင် ဖုံးကွယ်ထားဆီးသော်လည်း
နှလုံးသားအစုံက ချည်တိုင်သို့ ပြန်နေခဲ့ပြီ။

“ဟဲ့ . . . မှူး နင်ကလည်း အမုန်းကြီးများ တစ်
ပတ်တည်း လျော့ခိုင်းရသလား။ အကုန်ဖြေခိုင်းတော့ ဘာ
ဖြစ်မှာမို့လို့”

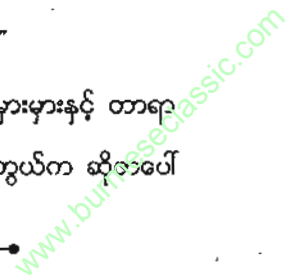
ကေရီမှူးက မှူးကို တံတောင်နှင့်တွတ်၍ တိုးတိုး
ဆိုသည်။ မှူးကလည်း တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ပြန်ဆိုသည်။

“အာ . . . မမလေးကလည်း အလိုက်တာ တစ်
ပတ်လျော့လို့ အစပေါ်မှတော့ အကုန်ပြေတော့မှာပေါ့။
လောလောဆယ် တစ်ပတ်ဖြေဖို့က အရေးကြီးတာ”

“ကေရီကလည်းကွာ သူ့ကိစ္စ သူ့ရှင်းပါလိမ့်မယ်။
မင်း တော်တော် အလိုက်မသိတာပဲ”

“ဪ . . . အင်း . . . အင်း”

ကေရီက အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် တာရာ
ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ပါသွားလေသည်။ တွယ်က ဆိုရာပေါ်

တွင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေသော အဘွားဖြစ်သူကို အလိုမကျဟန်နှင့်ကြည့်ကာ . . .

“ဟာ . . . ဘွားဘွား အဲဒီလိုကြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်မနေနဲ့လေ။ ဖေဖေလက်ထဲက ချယ်ရီပန်းတွေယူပြီး ဘုရားသွားတင်မှပေါ့”

သည်တော့မှ ဒေါ်စောမြမှုလည်း သတိရကာ . . .

“ဟုတ်သားပဲ”

ဟုဆိုကာ မှူးလက်ထဲမှ ချယ်ရီပန်းတွေကို လက်ပြောင်းယူကာ ဘုရားခန်းရှိရာသို့ ရှောင်ထွက်ဘွားလေ၏။ တွယ်က ဖခင်၏နောက်မှာ ကပ်ရပ်ရင်း ပခုံးချင်းတိုက်ကာ . . .

“ဖေဖေ သားတို့တာဝန်ကျေတယ်နော်၊ ကြိုးစားကြိုးစား”

“မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ”

“မေမေကလည်း . . . သား ဘာပြောလို့လဲ။ ဇာတ်လမ်းပြောတာပဲဟာ။ နားထောင် . . . နေပြည်စော်”

မြန်မာ့အသံမှ ဆက်လက်အသံလွှင့်နေပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် မောင်တွယ်တာမှူးကိုယ်တိုင် စိတ်ကူးပုံစော်ထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးကို ဆက်လက်နားဆင်ကြည့်ကြပါဦးခင်ဗျာ”

“အဟင်း . . . ဟင်း . . . ခပ် . . . ခပ်”

တွယ်က ပြောလေတော့ သစ္စာက တခပ်ခပ်ရယ်လေသည်။ ပြီး နှစ်ယောက်သား မျက်ရိပ်ပြကာ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာက မှူးနှင့်ငြိမ်းနှစ်ယောက်တည်း။

“ငြိမ်း”

“ဘာတုန်း”

“ဟ . . . ထူးသံကလည်း မသာယာလိုက်တာ”

“သာယာချင်ရင် သီချင်းသွားနားထောင်ပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် နားထောင်ချင်တာက အခွေတွေထဲကဖီဟုတ်ဘူး။ ငြိမ်းရင်ထဲက ချစ်ခြင်းသံယောဇဉ်တွေကိုပဲ နားထောင်ချင်တာ”

“ရှင်နော် . . . အိုကြီးအိုမနဲ့ ကလေးကလား
မပြောနဲ့”

မူးက ငြိမ်းလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ-

“ငြိမ်းကကွာ ကိုယ်တို့အရွယ်က အိုကြီးအိုလား။

အသက်ကလေးဖြင့် ခုမှ လေးဆယ်ကျော်ဖို့ ချောင်းရတုန်း
ရှိသေးတယ်။ အချို့ဆို လေးဆယ်ကျော်မှ ရင်ခုန်နှုန်းမို့အား
မြင့်တာ။ ဟဲ . . . ဟဲ”

မျက်စောင်းက လှလှပပ ဝင်ရောက်လာသည်။

“ဖယ်စမ်းပါ”

“ချစ်တယ်လို့ပြော”

“သူငယ်မပြန်နဲ့”

“ကိုယ့်အချစ်က ခုမှ ရွက်နုလေးပဲ”

ပြောရင်းမှ ငြိမ်းကိုယ်လေးကို ထွေးပွေ့လိုက်စဉ်

ရင်နှစ်စုံပူးကပ်သွားသည်နှင့် ရင်ခုန်သံတို့က တဒုန်းဒုန်း
တဒိုင်းဒိုင်း။

“ကိုယ့်ကို မုန်းနေသေးလား”

“မုန်းတယ်”

“ဟာကွာ”

“အဟင်း . . . ခု မဟုတ်ဘူးလေ။ ဟိုတုန်းက”

“အဲဆို . . . ခုရော”

ငြိမ်းက ရှက်စနိုးရယ်ကာ မျက်နှာလွှဲထား၏။

“ခြေလေကွာ”

“မပြောဘူး။ ရတဲ့အခွင့်အရေးကို ဈေးမဆစ်နဲ့”

“ကိုယ့်ကို မညှဉ်းဆဲပါနဲ့ ငြိမ်းရာ”

“ပြောဖို့လိုသေးလို့လား။ သားပဲ မိန်းမရတော့

မယ်”

“လိုတာပေါ့။ ချစ်သူနှုတ်ဖျား ချစ်စကားက

ပျားသကာထက် ချို့မြိန်၏လေ”

“အင်း”

“ဘာအင်းလဲ”

“ချစ်တယ်လို့”

“တကယ်”

www.burmeseclassic.com

“တကယ် . . . တကယ်”

ရယ်မောသံလေးနှင့်အတူ မျက်နှာနှစ်ခုက ထိ
ကပ်သွားလေ၏။ လွန်ခဲ့သောကာလတို့သည် လေဟုန်စီး၍
ခရီးပြင်းနှင့်သွားကြပြီမို့ . . .

သစ္စာပန်းခင်းကလေးထဲမှာ မေတ္တာဝတ်ရုံကို
နှစ်ယောက်အတူမြဲလို့ . . .

အချစ်တို့နှင့်အတူ . . .

ပုရိသတ်များကို ယာဝရချစ်ခင်လေးစားပျက်

မေ ၂၀၁၄ တွင် ထွက်မည့်စာအုပ်များ

မေသာဒွါမောင်

အတိတ်ပြန်သင်းစိမ်းပေါ်မှ အလွမ်းသင့်ဒက်ဂျာနယ်စက်လေးများ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဆောင်းခေတ်က လတစ်စင်း

မယ်ခိုင်

နေဝင်ချိန် အာရုံကဏ္ဍဦးဆီသို့

မိုးစက်ပွင့်

မုန်းကြီးတစ်ပတ် ဖြေလျှော့ပါကွယ်

အလင်းသစ်

မာန၏ ပခုံးထက်၌

စင်တင်ကလောင်ရှင်

ခေတ်ပျိုဖြူ

ငါ့နာမည်ကို တစ်ခါရွတ်တိုင်း...

ပိုးစိုးပက်စက် ခံစားစေရမယ်...